

မဟာစည်နာယက
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အရှင်ကုဏ္ဍလာဘိဝံသ

ရေးသားစီရင်အပ်သော

ယခုထဝ
ထောင်းမြတ်လှ
တရားတော်

တတိယအကြိမ်

သာသနာ - ၂၅၅၁

ကောဇာ - ၁၃၆၉

ခရစ် - ၂၀၀၈

ဤစာအုပ်မှာ သိကောင်းစရာ ဆောင်ပုဒ်များ

- ❖ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ဖြစ်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
- ❖ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ရှင်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
- ❖ တရားတော်ဟာ၊ နာဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
- ❖ သာသနာဟာ၊ တွေ့ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
- ❖ အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
- ❖ ဆုံခဲလှစွာ၊ ကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံကာနေကြပြီ။
- ❖ အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံခိုက်မှာ၊ အရိယာမဂ်ဟာ ရသင့်သည်။

- ❖ ဘုရားပွင့်လာ၊ ကိုးခွင့်သာ၊ မှန်စွာခွင့်ကောင်း ဖြစ်ပေသည်။
- ❖ သာသနာထွန်းပါ၊ အရပ်မှာ၊ နေတာခွင့်ကောင်း ဖြစ်ပေသည်။
- ❖ အယူကောင်းရှိတာ၊ မိမိမှာ၊ မှန်စွာခွင့်ကောင်း ဖြစ်ပေသည်။
- ❖ အကြည်ဓာတ်ခြောက်ဖြာ၊ ပြည့်စုံတာ၊ မှန်စွာခွင့်ကောင်း ဖြစ်ပေသည်။

မဟာစည်နာယက
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
အဘိဓမ္မမဟာရဋ္ဌဂုရု
သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိဿာဆရာတော်
အရှင်ကုဏ္ဍလဟာဘိဝံသ
ရေးသားစီရင်အပ်သော
ယခုဘဝ
ကောင်းမြတ်လှ
တရားတော်

တတိယအကြိမ်

သာသနာ-၂၅၅၁

ကောလ-၁၃၆၉

ခရစ်-၂၀၀၈

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၂၀၇၅၃၁၁၀၇

မျက်နှာပုံခွင့်ပြုချက်အမှတ်

၃၂၀၀၂၂၀၁၀၈

ပုံနှိပ်ခြင်း

အကြိမ် - တတိယအကြိမ်

အုပ်ရေ - ၃၀၀၀

တန်ဖိုး -

ပုံနှိပ်ပြီးသည့်လ - ၂၀၀၈၊ မေလ

မျက်နှာပုံနှင့် အတွင်းပုံနှိပ်သူ

ဦးသိန်းထွန်း (၀၄၀၂၂)

သိန်းထွန်းအောင်ဆက်

၅၀/၅၂၊ ဒဂုံသီရိလင်း၊ ကျောက်ပြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

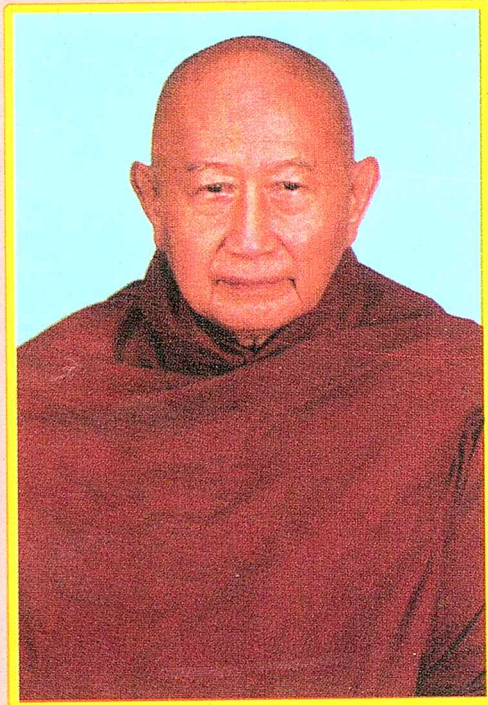
ထုတ်ဝေသူ

ဒု - ဗိုလ်မှူးကြီး တင်အောင် (ဦးမိုး)

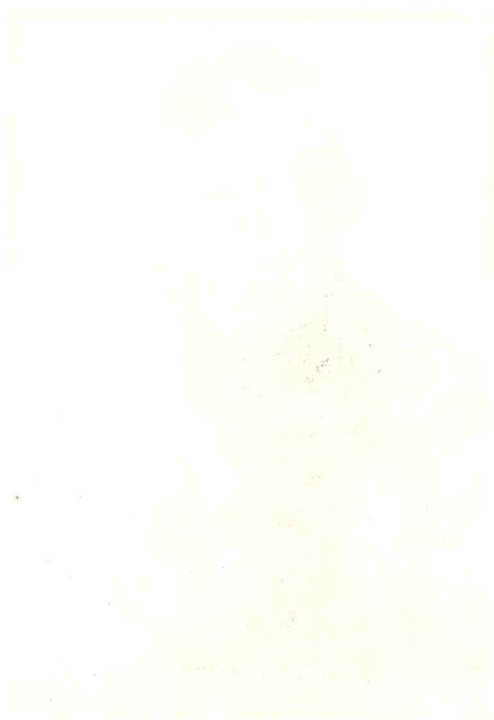
သဒ္ဓမ္မရုံသိတပေ (၀၃၃၆၆)

အမှတ် (၇)၊ ဇေယျာခေမာလမ်း၊

မရမ်းကုန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာ ပဓာနနာယကဆရာတော်
အဂ္ဂမဟာကမ္မဋ္ဌာနာစရိယ
အဘိဓဇမဟာရဋ္ဌဂုရု
ဘဒ္ဒန္တကုဏ္ဍလောဘိဝံသ

www.dhammadownload.com

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	နိဒါန်း	
၁။	လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကိုပြခန်း	၁
	သက်တမ်းတိုလှ လူ့ဘဝ	၆
	နတ်ဗြဟ္မာဘဝ ချမ်းသာလှ	၆
	ပုဗ္ဗနိမိတ် ၅-ပါး	၈
	နတ်ပြည်မှ အမှာစကားသုံးခွန်း	၉
	နတ်တို့စုတေခြင်းအကြောင်း ၄-ပါး	၁၀
	ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုး ဆောင်ပုဒ်များ	၁၄
	လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ	၁၇
၂။	လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ	
	ခဲယဉ်းပုံကိုပြခန်း	၂၃
	လူတို့အသက်ရှည်ကြောင်း တရား ၅-ပါး	၂၅

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
၃။	သူတော်ကောင်းတရား နာကြားဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကိုပြခန်း	၃၂
	တရားနာက မဂ်ဖိုလ်ရ	၃၅
၄။	သာသနာနှင့် တွေ့ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကိုပြခန်း	၄၀
	မေတ္တေယျသာသနာတွေ့ဖို့ရာ မလွယ်ပါ	၄၂
	လိပ်ကန်းဥပမာ ယုံဖွယ်ရာ	၄၄
	အဗြဟ္မစရိယ ရှောင်သင့်လှ	၄၅
	တရားရဖွယ် ခွင့်လေးသွယ်	၄၇
၅။	ဘုရားပွင့်လာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပုံကိုပြခန်း	၄၈
	အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်ကြ ယခုဘဝ	၅၁
	သာသနာမရှိက အပါယ်တံခါးမပိတ်ကြ	၅၂
	အကောင်းဆုံးခွင့်ခါ	၅၃
၆။	သာသနာထွန်းကားရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပုံကိုပြခန်း	၅၄
	သာသနာသုံးတန် တည်ရှိရန်	၅၆
	သံဃာတော်များ၌ သာသနာသုံးတန် တည်ရှိပုံ	၅၆
	သာသနာသုံးပါး အရပြား	၅၇

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
	လူတို့၌ သာသနာသုံးတန် တည်ရှိပုံ	၅၈
	ပဋိဝေဓသာသနာ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ	၅၉
၇။	အယူကောင်းရှိတာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပုံပြခန်း	၆၇
	ကံ ၂-မျိုး	၆၇
	မမြင်ရ၍ မရှိဟုမဆိုရ	၆၈
	ကောင်းတာပြုက ကောင်းကျိုးရ	၆၉
	ကုသိုလ်ဇော ၇-တန် အကျိုးပေးဟန်	၆၉
	အကြောင်းပြည့်စုံက အကျိုးပေးပုံသာကော	၇၀
	အမျှပေးငြား ကုသိုလ်ပွားပုံ	၇၅
	မကောင်းမှုကံ အပြစ်ဒဏ်	၈၀
	အကုသိုလ်ဇော ၇-တန် မကောင်းကျိုးပေးဟန်	၈၃
	အကုသိုလ် ပထမဇောကံ မကောင်းကျိုးပေးဟန်	၈၃
	ပြစ်မှားမိက ချက်ချင်းခံရ	၈၄
	အပြစ်ဒဏ် ၁၀-ပါး	၈၈
	အကုသိုလ် သတ္တမဇောကံ မကောင်းကျိုးပေးဟန်	၈၉
	အကုသိုလ် အလယ်ဇော ၅-ချက်ကံ	
	မကောင်းကျိုးပေးဟန်	၉၀
	တားမြစ်လို့ မရကောင်းသောတရား ၄-မျိုး	၉၂

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

၈၈	အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ ပြည့်စုံတာ	
	အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပုံပြခန်း	၉၅
	နည်းမှန်လမ်းမှန် အားထုတ်ရန်	၉၈
	ကာယ၌ ရှုမှတ်စရာပေါများ	၉၉
	ကာယ၌ ရှုစရာထင်ရှား	၁၀၀
	ကာယ၌ အမှတ် ၃-မျိုး	၁၀၁
	ရိုသေသမှု စူးစိုက်ရှု	၁၀၂
	ထိုင်မှတ်ရာမှာ ရိုသေစွာ	၁၀၃
	ပညတ်ကိုခွာ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပါ	၁၀၃
	ပညတ် ပရမတ် ပြိုင်နေတတ်	၁၀၅
	စင်္ကြံ၌ ရိုသေစူးစိုက်ပုံ	၁၀၈
	အဆင့်ဆင့်မှ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်	၁၁၀
	ဆာလောင်ခြင်းကင်းလျက် အသက်ရှင်ခြင်း	၁၁၃
	အသေးစိတ်မှာ ရိုသေစွာမှတ်ပုံ	၁၁၈
	ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ	၁၁၈
	သတိပဋ္ဌာန်အခြေခံရှိက ကုသိုလ် ၂-မျိုးရပုံ	၁၂၁
	ထိုင်ထ၌ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ	၁၂၂
	ကွေးဆန့်၌ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ	၁၂၄
	မျက်စိက ရှုမှတ်ပုံ	၁၂၇

စဉ်

အကြောင်းအရာ

စာမျက်နှာ

နားက ရှုမှတ်ပုံ	၁၃၄
နာခေါင်းက ရှုမှတ်ပုံ	၁၃၅
လျှာက ရှုမှတ်ပုံ	၁၃၆
ရှုမှတ်စားက တရားရ	၁၃၇
ဒုက္ခဝေဒနာ ရှုမှတ်ပုံ ၃-မျိုး	၁၃၉
စိတ်က ရှုမှတ်ပုံ	၁၄၃
၆-ဌာနလုံခြုံက တရားရ	၁၄၄
အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ၄-မျိုး	၁၅၀
နိဂုံး	၁၅၁

နိဒါန်း

စာရေးသူသည် အကြောင်းကိစ္စတစ်ခုဖြင့် သဒ္ဓမ္မရံသီရိပံ
သာ ဆရာတော်ဘုရားထံမှောက် ရောက်ရှိသွားခိုက် ဆရာတော်
ဘုရားက “ဘုန်းကြီးနောက်ထပ်စာအုပ်ကလေးတစ်အုပ် ရေးသား
ပြီးပြန်ပြီ ဦးဥက္ကံသ” ဟု အမိန့်ရှိပါသည်။ စာအုပ်မူကြမ်းကလေး
ကို တောင်းယူ၍ ကြည့်ရှုလိုက်ရာ မျက်နှာဖုံး စာမျက်နှာပေါ်တွင်
ရေးသားထားသော စာအုပ်အမည်ကို မြင်လိုက်ရသည်နှင့် ဖရဏာ
ပီတိ ဂွမ်းဆီထိသလို ပီတိ သောမနဿတွေ အဖန်ဖန် ဖြစ်ရ
ပါသည်။ စာအုပ်ကလေးအမည်က “ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ”
ဖြစ်သည်။

မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝ၏ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်ပုံ
အဖုံဖုံကို ဆရာတော်ဘုရား နှုတ်ဖြင့်ဟောကြား၍ နာကြားရစဉ်
ကပင် မိမိအနေဖြင့် လွန်စွာနှစ်သက်မိခဲ့ပါသည်။ ယင်းသို့ ဝမ်း

နိဒါန်း

မြောက်နှစ်ခြိုက်ခဲ့ရသော တရားတော်ကို ယခုတစ်ဖန် ဆရာတော် ဘုရားက ပါဠိတော်၊ အဋ္ဌကထာတို့မှ ထုတ်နုတ်၍ ပိုမိုပြည့်စုံအောင် ဖြည့်စွက်ရေးသားပေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ရာ တန်ဖိုးအနုဋ္ဌထိုက်သော စကြဝတေးမင်း၏ ပတ္တမြားရတနာကို လက်ဝယ်ရရှိထားသကဲ့သို့ တရားချစ်ခင် သူတော်စင်တို့အတွက် တန်ဖိုးရှိလှသော တရားစာအုပ်တစ်အုပ် ဖြစ်နေသဖြင့် မိမိအနေဖြင့် ယခုလို ဆင့်ကဲဆင့်ကဲ ဝမ်းမြောက်ပီတိ ဖြစ်မိရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤလူ့ဘောင်ဘဝသည် ခပ်သိမ်းသော ၃၁-ဘုံလောကတွင် အလွန်တရာ မြင့်မြတ်လှသော ဘုံဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

လောကသုံးပါး ဘုံတစ်လွှား၌ အမြင့်ဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်တော်မူသော ဂင်္ဂါဝါဠု သဲစုမကသည့် သဗ္ဗညုတဉာဏ်ပိုင်ရှင် ဘုရားရှင်ကိုယ်တော်မြတ်ကြီးသည် ဤလူ့ဘောင်လောကတွင်သာ ပွင့်ထွန်းပေါ်ပေါက်တော်မူခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုမှတစ်ပါး ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ အရှင်မြတ်ကြီးများ၊ အဂ္ဂသာဝက၊ မဟာသာဝကကြီးများနှင့် စကြဝတေး မန္တုတ်မင်းများသည် ဤလူ့ဘုံလောကတွင်ပင် ဖြစ်ပေါ်ခဲ့ကြပါပေသည်။

နိဒါန်း

ဥပမာဆိုရသော် နိရောဓသမာပတ်တော်မှ ထတော်မူသော အရှင်မဟာကဿပ ရဟန္တာမထေရ်မြတ်ကြီးထံမှောက် နတ်တို့ သနင်း သိကြားမင်းပင်လျှင် ဆင်းရဲသားယက္ကန်းသည် လူသား အယောင်ဆောင်ကာ မြင့်မြတ်သော ဒါနကုသိုလ်ကောင်းမှုကို ရယူသွားခဲ့ရာ ဤလူ့ဘုံလောကသည် မြင့်မြတ်သော ဒါနမျိုးစေ့ တို့ ကြဲချစိုက်ပျိုးရာ လယ်ယာမြေကောင်းနှင့် တူပေသည်။

အလားတူပင် ဤလူ့ဘုံလောကသည် ကဏ္ဍဝဏ္ဏမြစ် အနီးရှိ တောင်ပိုတစ်ခု၌ မိမိခန္ဓာကိုယ်ကို ဖက်ရွက်မျှပင် မဝဲကွက် ဘဲ ဥပုသ်စောင့်သုံးခဲ့သော ဘုရားအလောင်းတော် ဥသင်္ခါလ နဂါးမင်းကဲ့သို့ မြင့်မြတ်သော သီလမျိုးစေ့တို့ကို ကြဲချစိုက်ပျိုးနိုင် ရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ် ဖြစ်ပါပေသည်။

ထို့အပြင် မြင့်မြတ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်တည်းဟူသော အသီးအပွင့်တို့ကို သုံးဆောင်ခံစားနိုင်ရန် သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာ တည်းဟူသော ဘာဝနာမျိုးစေ့ကို ကြဲချစိုက်ပျိုးနိုင်ရာ လယ်ယာ မြေကောင်းဖြစ်သဖြင့် ဤလူ့ဘုံလောကလူ့ဘဝသည် အမြတ်တကား အမြတ်ဆုံး ဖြစ်ပါပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ကောင်းမွန်မြင့်မြတ်လှသော လူ့ဘဝကိုလည်း ရ၊ အလွန်တရာ ကြံခဲလှစွာသော ဗုဒ္ဓရှင်တော်ဘုရား၏ သာသနာ

နိဒါန်း

တော်မြတ်ကြီးနှင့် ကြုံတွေ့ခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခါ
 ကောင်းကြီးကိုပါ လက်ဆုပ်လက်ကိုင် ရရှိနေချိန်ဝယ် အမြတ်ဆုံး
 ဖြစ်သော ဒါနကုသိုလ်၊ သီလကုသိုလ်နှင့် ဘာဝနာကုသိုလ်ကောင်း
 များကို အမြတ်တကာ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို
 မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည်အထိ ကြိုးစားအားထုတ်နိုင်ကြစေရန် ရည်
 သန်၍ မြင့်မြတ်လှသော လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သာရများကို ပေါ်လွင်
 စေလျက် ကျေးဇူးရှင် သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်ဘုရားသည်
 “ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ”ဟူသော တရားစာအုပ်ကို တပည့်
 ဒကာ၊ ဒကာမများ၏ လိုလားတောင့်တချက်နှင့်အညီ ရေးသား
 ချီးမြှင့်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ မေတ္တာ၊ စေတနာ အပြည့်အဝဖြင့် ရေးသား
 ထားသော ဆရာတော်ဘုရား၏ “ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ”
 ဟူသော တရားတော်စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုမှတ်သားကြရသော စာရူ
 သူ အများတို့သည် မိမိတို့ ရရှိထားသော လူ့ဘဝ၏ အနှစ်သာရ
 များကို ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျ ရယူခံစားနိုင်ကြ၍ အမြတ်ဆုံးဖြစ်သော
 မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ကို လျင်မြန်စွာ မျက်မှောက်ပြုနိုင်ကြပါစေ။

အရှင်ဥက္ကံသ (ဓမ္မာစရိယ)
 ဂန္ဓာရုံကျောင်းတိုက်
 ကျိုက်ဝိုင်း၊ သမိုင်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

အခန်း ၈-ခန်း

ဤ“ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ” စာအုပ်၌ အခန်း ၈-ခန်း တို့ဖြင့် ပိုင်းခြား၍ ပြထားပါသည်။

- ၁။ လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း၊
- ၂။ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း၊
- ၃။ သူတော်ကောင်းတရား နာကြားဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း၊
- ၄။ သာသနာနှင့် တွေ့ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း၊
- ၅။ ဘုရားပွင့်လာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံကို ပြခန်း၊
- ၆။ သာသနာထွန်းကားရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ ကို ပြခန်း၊
- ၇။ အယူကောင်းရှိတာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံကို ပြခန်း၊
- ၈။ အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ အပြည့်အစုံရှိတာ အခွင့်ကောင်း အခွင့်သာဖြစ်ပုံကို ပြခန်းတို့ဖြင့် ပြထားပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ

နမော တဿ ဘဂဝတော အရဟတော သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓဿ။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း

အသိဉာဏ်ပြည့်ဝကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့ ယခု ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် အတိတ်ကဖြစ်ခဲ့ဖူးသော ဘဝပေါင်း များစွာတို့တွင် အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် နောင်အခါဖြစ် ကြရမည့် အနာဂတ်ဘဝများအတွက် အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် ဖန်တီးနိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ ယခု ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ယခုဘဝထက် မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝများသို့ ရောက်ဖို့ရာကိုလည်း အကောင်းဆုံး

၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဖန်တီးနိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ဘဝကုန်ဆုံးချုပ်ငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန် ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာကိုလည်း အကောင်းဆုံး ဖန်တီး နိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ယခုဘဝအောက် နိမ့်ကျသွားသော ဘဝများသို့ ဘယ်သောအခါမှ မကျရောက်သွားဖို့ရာကိုလည်း အကောင်းဆုံး ဖန်တီးနိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခု ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် အကောင်းမြတ်ဆုံးဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရား ဒေသနာတော်များကို အထူးယုံကြည်ကြပါသည်။ မြတ်စွာဘုရား ၏ တရားဒေသနာတော်များအရ အနမတဂ္ဂ သံသရာ ဆိုသည့် အတိုင်း သတ္တဝါတို့သည် ဘဝ၏အစကို ရှာလို့မရအောင် ဘဝ သံသရာထဲမှာ ကြာမြင့်စွာ နေခဲ့ကြရပါသည်။ ဖြစ်ခဲ့ရသည့် ဘဝ ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားခဲ့ကြသည်ဟု အလေးအနက် ယုံကြည်လျက် ရှိကြပေသည်။

ဤကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းများစွာတို့တွင်လည်း -

သုဂတိဘဝ - ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝ၊

ဒုဂ္ဂတိဘဝ - မကောင်းယုတ်ညံ့သော ဘုံဘဝဟူ၍
အကျဉ်းချုပ်အားဖြင့် ၂-မျိုး ကွဲပြားလျက်
ရှိကြပေသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၃

သုဂတိဘဝ = ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝဆိုသည်မှာ -
လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည် ၆-ထပ်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်-၂၀တို့ ဖြစ်ကြ
ပါသည်။ မိမိတို့သည် ဤလူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည် သုဂတိ
ဘဝတို့၌လည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် ဘဝပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့
ကြရပါသည်။

ဒုဂ္ဂတိဘဝ = မကောင်းယုတ်ညံ့သော ဘုံဘဝဆိုသည်
မှာ -

၁။ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးကိုသာ ခံစားနေရသော ငရဲ
ဘုံဘဝ။

၂။ ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ခွင့်မရ၍ ကောင်းမြတ်
သော ဘုံဘဝသို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိဖို့ရာ ခဲယဉ်းသော
တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ။

၃။ အစာအာဟာရ ငတ်ပြတ်ခြင်းစသော ဆင်းရဲဒုက္ခ
အမျိုးမျိုးကို ခံစားနေရသော ပြိတ္တာဘုံဘဝ။

၄။ ခန္ဓာကိုယ်က အလွန်ကြီးထွား၊ ပါးစပ်က အပ်နဖား
ပေါက်မျှသာရှိခြင်း၊ မျက်လုံးများက ခေါင်းထိပ်ပေါ်
၌ဖြစ်လျက် ရှိနေခြင်းစသော ခန္ဓာကိုယ် မတင့်မတယ်
ဖောက်ဖောက်ပြန်ပြန်ဖြင့် ဒုက္ခအမျိုးမျိုး ခံစားနေရ
သော အသူရကာယံဘုံဘဝတို့၌လည်း ဖြစ်ကြပါ
သည်။

မိမိတို့သည် ဤအပါယ်လေးပါး ယုတ်ညံ့သော ဘုံဘဝ တို့၌လည်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ ဖြစ်ခဲ့ဖူး ကြပါသည်။

မိမိတို့နှင့်တကွ ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်ဟူသမျှတို့သည် လူ့ပြည်၊ နက်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ဟူသော ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝတို့၌ ဖြစ်ကြရသည့် ဘဝများထက် ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရ ကာယ်ဟူသော ယုတ်ညံ့သော အပါယ်ဘုံဘဝများမှာ ဖြစ်ကြရ သည့် ဘဝများက ပို၍များခဲ့ကြပါသည်။ အပါယ်ဘုံဘဝများ၌ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံနေရသည့်အချိန်က များခဲ့ကြပါသည်။

ထို့ကြောင့် အဋ္ဌကထာဆရာများက -

“စတ္တာရော အပါယာ သကဂေဟ သဒိသာ”ဟု ဖွင့်ပြ မိန့်ဆိုကြပါသည်။

အပါယ်လေးဘုံသည် ပုထုဇဉ်ဟူသော မိမိတို့၏ အမြဲ နေရာအိမ်နှင့် တူကုန်၏။ လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်တို့၌ ဖြစ်လာ ရောက်လာကြခြင်းသည် ညွှန်သည်အဖြစ်ဖြင့် တစ်ရံ တစ်ခါ ဖြစ်လာ ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်”ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၅

ယခုအခါ မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ယင်းကဲ့သို့ ယုတ်ညံ့သော အပါယ်ဘုံဘဝများသို့ နောင်ဘယ်သောအခါမှ ပြန် မရောက်သွားအောင် အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားရအောင် ဖန်တီးနိုင် အားထုတ်နိုင်သော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

ယခုအခါ မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် သုဂတိဘဝ= ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝထဲတွင် ပါဝင်နေပါသည်။ သုဂတိဘုံ ဘဝတို့တွင်လည်း လူ့ဘဝသည် နတ်၊ ဗြဟ္မာဘဝနှင့် နှိုင်းစာ ကြည့်ပါလျှင် ချမ်းသာသုခ အလွန်နည်းပါးသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ဆင်းရဲဒုက္ခ အလွန်များသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ သက်တမ်းအား ဖြင့် အလွန်တိုတောင်းသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုအခါ မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ဤကဲ့သို့ ချမ်းသာနည်းပါး ဆင်းရဲခြင်းဒုက္ခများပြီး သက်တမ်းတိုတောင်းလှ ပါသော်လည်း ချမ်းသာဟူ၍ တစ်ကွက်မျှ ရှာမရ၊ ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုး ခံနေကြရသော အပါယ်ဘုံဘဝများမှ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားရအောင် အားထုတ်နိုင်ခွင့် တရားထူးတရားမြတ်များ ကို ရှာမှီးနိုင်ခွင့်ရှိသော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

သက်တမ်းတိုလှ လူ့ဘဝ

လူတို့၏အနှစ် -၅၀သည် စတုမဟာရာဇ်နတ်တို့၏ အသက် အားဖြင့် တစ်ရက်မျှသာဖြစ်၏။ တာဝတိံသာနတ်တို့၏ အသက် အားဖြင့် နေ့တစ်ဝက်မျှသာဖြစ်၏။ ယာမာနတ်တို့၏ အသက် အားဖြင့် ၆-နာရီခန့်မျှသာဖြစ်၏။ တုသိတာနတ်တို့၏ အသက် အားဖြင့် ၃-နာရီခန့်မျှသာဖြစ်၏။ နိမ္မာနရတီနတ်တို့၏ အသက် အားဖြင့် ၁-နာရီခွဲခန့်မျှသာဖြစ်၏။ ပရနိမ္မိတဝသဝတ္တီနတ်တို့၏ အသက်အားဖြင့် ၇၅-မိနစ်ခန့်မျှသာဖြစ်၏။

ဤကဲ့သို့ မိမိတို့ ယခုအခါ ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် သက်တမ်းအားဖြင့် တိုတောင်းလှပါသော်လည်း သက်တမ်းရှည် ကြသော နတ်၊ ဗြဟ္မာဘဝများသို့ ရောက်ရှိသွားရအောင်၊ အပါယ် ဘုံဘဝများမှ အပြီးတိုင် လွတ်မြောက်သွားရအောင် ကောင်းမှု ကုသိုလ်အထူးတို့ကို ဆည်းပူးခွင့်၊ ရှာမှီးအားထုတ်ခွင့်များကို ရရှိ သောဘဝဖြစ်၍လည်း ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

နတ်၊ ဗြဟ္မာဘဝ ချမ်းသာလှ

နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် မိမိတို့ လူ့ပြည်က ဆည်းပူးသွား သော ကံအဟုန်ကြောင့် နတ်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်ကြရသည့်အခါမှာလည်း

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၇

လူများကဲ့သို့ ၉-လ၊ ၁၀-လ အမိဝမ်းမှာ ကျပ်တည်းဆင်းရဲစွာ ဖြစ်ကြရသည်မဟုတ်။ ကောင်းကင်မှအရာဝတ္ထုတစ်ခု ကျလာ ဖြစ်ပေါ်လာသကဲ့သို့၊ မိမိတို့၏ ဗိမာန်တို့၌ အိပ်ပျော်ရာမှ နိုးလာ သကဲ့သို့ နတ်သားများမှာ အသက် ၂၀-အရွယ်၊ နတ်သမီးများမှာ ၁၆-နှစ်အရွယ် ချမ်းသာလွယ်ကူစွာ ဖြစ်ကြရပါသည်။

နတ်ပြည် ၆-ထပ်၌ ဖြစ်ကြသော နတ်အမျိုးမျိုးတို့သည် မိမိတို့၏ဘုံအလိုက် သက်တမ်းများမှာ လူတို့၏ အရေအတွက် အားဖြင့် ကုဋေနှင့်ချီပြီး သက်တမ်းရှည်ကြပါသည်။ ဗြဟ္မာတို့သည် ကမ္ဘာနှင့်ချီပြီး သက်တမ်းရှည်ကြပါသည်။ အအေးအပူ ဥတုရာသီ အားဖြင့်လည်း လွန်ကဲသည်ဟူ၍မရှိ၊ အမြဲတမ်း မျှတလျက် ရှိ ကြပေသည်။

ဝတ်ဆင်ဖွယ်၊ စားသောက်ဖွယ်များကိုလည်း အလိုရှိသမျှ လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် ရကြပေသည်။ မိမိတို့ အလိုရှိရာ အဝတ် အထည်၊ စားသောက်ဖွယ်များကို စိတ်ကညွတ်လိုက် တောင့်တ လိုက်သည်နှင့်တစ်ပြိုင်နက် ရောက်ရှိလာ ရရှိလာကြပေသည်။ ဝတ်ဆင်ဖွယ်၊ စားသောက်ဖွယ်များကို ရှာမှီးစုဆောင်းခြင်း ဆင်းရဲဒုက္ခများ မရှိကြပါဘဲ လွယ်ကူချမ်းသာစွာ မှီဝဲသုံးဆောင် ကြရပါသည်။

၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့သည် အိုရခြင်းဆင်းရဲဒုက္ခကို ထင်ထင်ရှားရှား မတွေ့ရှိ မခံစားကြရပေ။ နတ်သမီး၊ နတ်သားတို့မှာ လူတွေလို အိုလာကြ၍ သွားကျိုးခြင်း၊ ဆံပင်ဖြူခြင်း၊ နားထိုင်းခြင်း၊ မျက်စိမွန်ခြင်းများ မရှိကြပေ။ တစ်သက်ပတ်လုံး တင့်တယ်သော အရေအဆင်းများဖြင့် တည်မြဲတိုင်းတည်၍ လှပတင့်တယ်လျက် ရှိကြပေသည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် လူ့ပြည်၊ နတ်ပြည်ဟူသော ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝတို့တွင် အပါယ်တံခါး ပိတ်ကြောင်း၊ အရိယာဖြစ်ကြောင်း သဒ္ဓါစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို ရှာမှီးရရှိဖို့ရာ ကောင်းမြတ်သောဘဝဖြစ်၏။ ထိုသို့ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်သည်ကို နတ်ပြည်မှ စုတေခါနီးဖြစ်သော နတ်သား၊ နတ်သမီးများကို တစ်ပါးသောနတ်တို့က မှာကြားပုံ စကားသုံးခွန်းကို ထောက်ထား၍ သိရပါသည်။

ပုဗ္ဗနိမိတ် ၅-ပါး

နတ်ပြည်မှ နတ်တို့စုတေခါနီးမှာ စုတေရမည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ်(ပုဗ္ဗနိမိတ်) ၅-ပါး ထင်လာပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၉

- ၁။ ပန်ဆင်ထားသော နတ်ပန်းများ အလိုလို ညှိုးနွမ်းလာခြင်း၊
- ၂။ ဝတ်ဆင်ထားသော အဝတ်တန်ဆာများ အလိုလို ညှိုးနွမ်းလာခြင်း၊
- ၃။ ချိုင်းကြား ခန္ဓာကိုယ်များမှ ချွေးများ ယိုထွက်ကျလာခြင်း၊
- ၄။ လှပတင့်တယ်သော ကိုယ်အဆင်းများ ပျောက်ကွယ်၍ မတင့်တယ်သော ကိုယ်အဆင်းများ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း၊
- ၅။ ပျော်မွေ့ဖွယ်ကောင်းသော မိမိနေရာ နတ်ဗိမာန်၌ မပျော်မွေ့ခြင်းဟူသော ရှေ့ပြေးနိမိတ် ၅-ပါး ထင်လာကြပါသည်။

နတ်ပြည်မှ အမှာစကားသုံးခွန်း

ဤသို့ စုတေရမည့် ရှေ့ပြေးနိမိတ် ၅-ပါး ထင်လာသော နတ်သား(နတ်သမီး)ကို အပေါင်းအဖော်နတ်တို့က ဤနတ်သား(နတ်သမီး)သည် နတ်ပြည်မှ စုတေရတော့မည်ဟု သိကြ၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်စကားသုံးခွန်းကို မှာကြားပြောဆိုကြကုန်၏။

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

- ၁။ အမောင်နတ်သာ(အမိနတ်သမီး) - နတ်ပြည်မှ စုတေသောအခါ ကောင်းမြတ်တဲ့ လူ့ပြည်သို့သွားပါ။
- ၂။ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူသော သူတော်ကောင်းတရား၌ ယုံကြည်မှု အမြတ်ဆုံး သဒ္ဓါကို ရအောင်ယူခဲ့ပါ။
- ၃။ ရရှိထားသော ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါကိုလည်း တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူက မတုန်မလှုပ်နိုင်အောင် ခိုင်မြဲစွာ ပြုလုပ်ခဲ့ပါဟု လူ့ပြည်ကို အလေးအမြတ်ထား၍ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်ရာ စကားသုံးခွန်းကို မှာကြားပြောဆိုကြပါသည်။

(ဣတိဝုတ-၂၄၇)

နတ်တို့စုတေခြင်းအကြောင်း ၄-ပါး

- ၁။ အာယုက္ခယ = နတ်တို့၏ သက်တမ်းကုန်၍ စုတေခြင်း၊
- ၂။ ပုညက္ခယ = ကောင်းမှုကုန်၍ စုတေခြင်း၊
- ၃။ အာဟာရက္ခယ = အာဟာရကုန်၍ စုတေခြင်း၊
- ၄။ ကောပ = အမျက်ဒေါသထွက်၍ စုတေခြင်း
ဟူသော ၄-ပါးသော အကြောင်းတို့ကြောင့် နတ်တို့ စုတေကြသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၁၁

နတ်၊ ဗြဟ္မာဘုံတို့၌ ဖြစ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သက်ရှည်ဆင်းလှ လိုရာရပြီးလျှင် စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားစံစားနေကြရခြင်းသည်လည်း များသောအားဖြင့် လူ့ဘုံလူ့ဘဝက ဒါန၊ သီလ၊ သမထစသော ကုသိုလ်အထူးတို့ကို ပြုလုပ်ဆည်းပူးအားထုတ်သွားကြ၍ စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားစံစားနေရခြင်းပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ထူးခြားသော စည်းစိမ်ချမ်းသာ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားစံစားနိုင်ကြသော နတ်၊ ဗြဟ္မာဘဝတို့ကို ရောက်လိုကြ ရရှိလိုကြပါလျှင် ရယူနိုင်သော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

ဒုက္ခခပ်သိမ်း ကင်းငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ကြွရောက်စံဝင်တော်မူသွားကြသော ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့သည်လည်း များသောအားဖြင့် ဤလူ့ပြည်ဘုံဘဝကပင် ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာစသော ကုသိုလ်ပါရမီအထူးတို့ကို ဆည်းပူးအားထုတ်သွားကြသောကြောင့် ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွား စံဝင်သွားကြခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ဘုရား၊ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်တို့ ကြွမြန်းရောက်ရှိတော်

၁၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

မူသွားကြသော ဒုက္ခခပ်သိမ်း အေးငြိမ်းရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာကို ရယူနိုင်သော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

မိမိတို့သည် လွန်ခဲ့ပြီးသော ကပ်ကမ္ဘာအချိန်ကာလများက မရေမတွက်နိုင်အောင် အကြိမ်ပေါင်းများစွာ လူဖြစ်ခဲ့ဖူးကြပါသည်။ လူ့ဘဝကို ရရှိခဲ့ဖူးကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ပင် ရရှိခဲ့ကြပါသော်လည်း ယခုလက်ရှိလူ့ဘဝလောက် ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘဝကို ရရှိခဲ့ခြင်းမှာ အလွန်ပင် နည်းပါးကြပါလိမ့်မည်။ မရရှိခဲ့ကြသေးဘူးဟူ၍ပင် ဆိုနိုင်ပါသည်။

ယခုလက်ရှိ လူ့ဘဝသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်အရ ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုးတို့ကို ရရှိထားကြသည်ဖြစ်၍ အရ နိုင်ခဲ့ဆုံး မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာတို့ကို ရယူနိုင်ကြသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် လူဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်းများစွာတို့တွင် အထူး ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုးတို့ကို ရရှိထား၍ ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် အကောင်းဆုံး အမြတ်ဆုံး ဖြစ်သည့်အကြောင်းကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃

တစ်ချိန်သောအခါ ဗာရာဏသီပြည်မှ ဂင်္ဂါမြစ်သို့ သွားရာခရီး ကုက္ကိုပင်ကြီး ၇-ပင်တို့တွင် တစ်ပင်သော ကုက္ကိုပင်၏ အနီးမှာ လောကပတ္တ နဂါးမင်းကို အကြောင်းပြု၍ မြတ်စွာဘုရား ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုးကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။ ရှစ်သောင်း လေးထောင်သော တရားနာပရိသတ်တို့ တရားထူးတရားမြတ် ရသွားကြပါသည်။ အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားကြပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့သော ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုးတို့မှာ -

- ၁။ ကိစ္ဆော မနဿ ပဋိလာဘော၊
လူအဖြစ်ကို ရရှိဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းသည်။
- ၂။ ကိစ္ဆံ မစ္စာန ဇီဝိတံ၊
လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းသည်။
- ၃။ ကိစ္ဆံ သဒ္ဓမ္မဿဝနံ၊
မဂ်ဖိုလ်ရောက်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားကို နာကြားဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းသည်။
- ၄။ ကိစ္ဆော ဗုဒ္ဓါန မုပ္ပါဒေါ၊
ဘုရားပွင့်လာသည့် သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ရာ အလွန် ခဲယဉ်းသည်။

(ဓမ္မပဒဂါထာ-၁၈၂)

၁၄

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

မိမိတို့ရရှိထားသော ယခုလက်ရှိ လူ့ဘဝသည် ခဲယဉ်းခြင်း အကြောင်းတရား ၄-ပါးကို အပြည့်အစုံ ရရှိထားသော လူ့ဘဝဖြစ်၍ ဒါန၊ သီလ၊ သမထ၊ ဝိပဿနာတို့ကို အချိန်အားလျော်စွာ ပြုလုပ်အားထုတ်ခဲ့ပါလျှင် အထူးသဖြင့် ဝိပဿနာတရားကို နည်းမှန်လမ်းမှန် အချိန်မီ ကြိုးစားအားထုတ်ပါလျှင် အပါယ်တံခါး ပိတ်သည့်အဆင့် သောတာပန်အဖြစ်မှစ၍ ရဟန္တာဖြစ်နိုင်သော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် အထူးကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လက်ရှိလူ့ဘဝသည် မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်အရ ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုးကို ရရှိထားသောကြောင့် သောတာပန်စသော အရိယာပုဂ္ဂိုလ်များ ဖြစ်နိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက မိမိတို့ဘဝသည် အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်သောဘဝ အရိယာဖြစ်နိုင်သောဘဝဟု သိကြပြီး ကြိုးစားအားထုတ်ကြဖို့ရာ ရည်သန်၍ ဆောင်ပုဒ်များ ရေးသားစီကုံးထားခဲ့ပါသည်။

ခဲယဉ်းခြင်း ၄-မျိုး ဆောင်ပုဒ်များ

- ၁။ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ဖြစ်ဖို့ရာ၊
လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ဖြစ်ခဲလှစွာ၊ လူဆိုတာ၊ ဖြစ်ကာနေကြပြီ။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၅

- ၂။ လူတစ်ယောက်ဟာ၊ ရှင်ဖို့ရာ၊
လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ရှင်ခဲလှစွာ၊ သက်ဆိုတာ၊ ရှင်ကာနေကြပြီ။
- ၃။ တရားတော်ဟာ၊ နာဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
နာရခဲစွာ၊ တရားဟာ၊ နာကာနေရပြီ။
- ၄။ သာသနာဟာ၊ တွေ့ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
တွေ့ခဲလှစွာ၊ သာသနာ၊ တွေ့ကာနေကြပြီ။
အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံဖို့ရာ၊
လွန်စွာခဲယဉ်းသည်။
ဆုံခဲလှစွာ၊ ကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံကာနေကြပြီ။
အကြောင်းလေးဖြာ၊ ဆုံခိုက်မှာ၊ အရိယာမဂ်ဟာ
ရသင့်သည်။

အစမထင် သံသရာတစ်ခွင်၌ လူဖြစ်ခဲ့ရသော ဘဝပေါင်း
များစွာတို့တွင် အချို့အချို့သောဘဝများ၌ လူဖြစ်သည်ဆိုရုံမျှသာ
ရှိကြပါသည်။ အမိဝမ်းတွင်းမှာပင် ကွယ်လွန်သွားကြရပါသည်။
လသား၊ ရက်သားမျှဖြင့်လည်း ကွယ်လွန်သွားကြရပါသည်။

အချို့အချို့သောဘဝများ၌ လူဖြစ်ပြီး အသက်ရှင်၍
အသက်ပင် ရှည်နေကြရပါသော်လည်း အပါယ်တံခါးပိတ်ကြောင်း
သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းစာရားတို့ကိုလည်း

၁၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာနရာတော်

မနာကြားရ၊ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော် ကြီးနှင့်လည်း မတွေ့ကြုံကြရပါဘဲ ဘဝသက်တမ်းသာ ကုန်ခဲ့ကြ ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ လူ့ဘဝကို ရရှိကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူ့ဘဝ မှာ အသက်ပင် ရှင်နေရငြားသော်လည်း သောတာပန်စသော အရိယာအဖြစ်ကို မရနိုင်၊ အပါယ်တံခါး မပိတ်နိုင်ကြသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘဝကို ရရှိကြသည်ဟူ၍ မဆိုနိုင်ပါ။ သာမည လူ့ဘဝကို ရရှိကြသည်ဟူ၍သာ ဆိုရပါမည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားကြသော လက်ရှိဘဝသည် -

- ၁။ အလွန်ရဲခဲသော လူ့ဘဝကို ရရှိထားခြင်းတည်းဟူ သောအကြောင်း၊
- ၂။ အလွန်ရှင်နိုင်ခဲ့သော အသက်ရှင်နေခြင်းကို ရရှိထား ခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း၊
- ၃။ အလွန်ကြားနာရဲခဲသော အရိယာဖြစ်ကြောင်း အပါယ် တံခါးပိတ်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားနေရခြင်းတည်း ဟူသောအကြောင်း၊

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၇

၄။ အလွန်တွေ့ကြုံနိုင်ခဲ့သော ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရခြင်းတည်းဟူသောအကြောင်း၊

ဤအကြောင်း ၄-ပါးတို့ကို အပြည့်အစုံ ရရှိထားသော လူ့ဘဝဖြစ်၍ အလွန်ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

အကြောင်း ၄-ပါး ဆုံဖို့ရာမှာ ကမ္ဘာအသင်္ချေ လွန်လေ ငြားသော်လည်း တစ်ကြိမ်တစ်ခါဆုံဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းပါသည်။ ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ဤအကြောင်း ၄-ပါး ဆုံနေသော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ဤအကြောင်း ၄-ပါး ဆုံနေခိုက် အချိန်မှာ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို ကြိုးစားအားထုတ်ပါက မိမိတို့ ပါရမီအားလျော်စွာ အပါယ်တံခါး ပိတ်သည့် သောတာပန်အဖြစ်မှစ၍ ရဟန္တာဖြစ်သည်အထိ ရောက်ရှိသွားနိုင်ပါသည်။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို မြတ်စွာဘုရားသည် လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားသော မြေမှုန့်နှင့်တူစွာ ဥပမာပြ၍ နခသိခသုတ္တန်ကို ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

၁၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် တေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ရဟန်းတော်တို့သည် တရားနာဖို့ရာ စုဝေးနေကြကြည့်၏။ ထိုသို့ ရဟန်းတော်များ စုဝေးနေကြရာသို့ မြတ်စွာဘုရား ကြွလာတော်မူပြီးလျှင် မြေကြီးပေါ်မှ မြေမှုန့်ကို ကောက်ယူ၍ မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားကာ ရဟန်းတော်များကို မိန့်ကြားတော်မူလိုက်သည်။

“ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ငါဘုရား လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မြေမှုန့်နှင့် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်တို့ တွင် ဘယ်မြေမှုန့်က ပို၍များသနည်း”ဟု မြတ်စွာဘုရား (သီတော်မူလျက်နှင့်ပင်) မိန့်ကြားတော်မူလိုက်လေသည်။

ရဟန်းတော်များက “မြတ်စွာဘုရား ... မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားသော မြေမှုန့်သည် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်မှာ ရှိနေကြသော မြေမှုန့်တို့နှင့် နှိုင်းစာလိုက်ပါလျှင် အရေအတွက်ထဲသို့ ထည့်သွင်းမရအောင် နည်းပါးလှပါသည်ဘုရား။ မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်များက အလွန်ပင်များပြားလှပါသည်ဘုရား”ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

ထိုသို့ ရဟန်းတော်များက ပြန်၍ လျှောက်ထားလိုက်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားတို့ ... ဤနည်းဥပမာနှင့်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၉

တူစွာ လူ့ဘဝက ကွယ်လွန်စုတေပြီး လူ့ဘဝမှာ လူပြန်ဖြစ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငါဘုရား လက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ မြေမှုန့် လောက်ပင် နည်းပါးကြသည်။

လူ့ဘဝက ကွယ်လွန်စုတေသွားကြပြီး ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသုရကာယ်ဟူသော အပါယ်ဘုံဘဝများသို့ ကျရောက် သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မဟာပထဝီမြေကြီးပေါ်မှာရှိတဲ့ မြေမှုန့်များလောက် များပြားကြသည်။ ဟု လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ဟောကြားတော်မူလိုက်ပါသည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ဤမျှလောက် ခဲယဉ်းသော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ လူ့ဘဝမှာပဲ၊ ဖြစ်ပြန်မြဲ၊ လက်သည်းတင်ပြ၊
မြေမှုန့်မျှတည်း။

အပါယ်သတ္တဝါ၊ ဖြစ်သူမှာ၊
မဟာမြေကြီးအမျှတည်း။

ထိုသို့ မိန့်ကြားတော်မူပြီးနောက် ဆက်လက်၍ မှာကြား တော်မူသည်မှာ “ဤကဲ့သို့ ငါဘုရားလက်သည်းပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့

၂၀

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

မြေမှုန့်လောက် နည်းပါး၍ ခဲယဉ်းသော လူ့ဘဝကို ရထားကြသောကြောင့် သင်ရဟန်းတို့သည် သာသနာတော် ရှိနေခိုက်မှာ မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟု မှာကြားတော်မူပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား တရားဟောဖို့ရာ အချိန်မရခဲ့ပါလျှင် “မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟု မှာကြားတော်မူသော စကားတော်သည် မြတ်စွာဘုရား၏ လက်သုံးတော်စကားပင် ဖြစ်ပါသည်။ အချို့အချို့သော နေရာများမှာ “အပ္ပမာဒေန သမ္မာဒေထ = မမေ့ကြနဲ့၊ ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟူ၍ မှာကြားတော်မူလေ့ ရှိပါသည်။

“မမေ့ကြနဲ့၊ ပြည့်စုံအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟူ၍ မှာကြားတော်မူအပ်သော စကားတော်၏အဓိပ္ပါယ်မှာ “လူ့စည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာစည်းစိမ်တို့ကို ခံစားရရှိဖို့ရာ သာမန်ကုသိုလ်များ ပြည့်စုံဖို့ရာ မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟူ၍ ဆိုလိုရင်း အဓိပ္ပါယ်မဟုတ်ပါ။ “မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများမှုကို မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟူ၍ ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှာတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၂၁

ဘာကြောင့် “ရှုမှတ်ပွားများမှုကို မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံ အားထုတ်ကြ” ဟူသော အဓိပ္ပါယ်ကို ယူဆရပါသနည်းဆိုပါလျှင် မြတ်စွာဘုရားသည် ဘုရားဖြစ်ဖို့ရာ လေးသင်္ချေနှင့် ကမ္ဘာတစ်သိန်း ကာလပတ်လုံး အသက်နှင့်ခန္ဓာကို မငဲ့ညှာပါဘဲ ပါရမီတော်တို့ ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်းသည် မိမိတို့နှင့်တကွ ကျွတ်ထိုက်သော ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ လူစည်းစိမ်၊ နတ်စည်းစိမ်၊ ဗြဟ္မာစည်း စိမ်တို့ကို ခံစားစံစားဖို့ရာအတွက် ရည်ရွယ်၍ အသက်နှင့်ခန္ဓာ မငဲ့ညှာပါဘဲ ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း မဟုတ်ပါ။

မိမိနှင့်တကွ ဝေနေယျပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ အပါယ်ဆင်းရဲ မှစ၍ ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးတို့မှ လွတ်မြောက်ကာ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားဖို့ရာအတွက် ပါရမီတော်တို့ကို ဖြည့်ကျင့်တော်မူခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်သောကြောင့် “မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်ဖို့ရာ မမေ့ကြနဲ့၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်ကြ” ဟု ဆိုတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။ မှာကြားတော်မူလိုရင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ထို့ကြောင့်သာပ၊ လူ့ဘဝ၊ ရှုကြသူငါ၊
မမေ့ရာတည်း။

၂၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ကမ္ဘာမြေကြီး ပေါ်၌ရှိသော မြေမှုန့်ပေါင်းများစွာတို့တွင် မြတ်စွာဘုရား လက် သည်းပေါ်မှာ တင်ရှိနေသော မြေမှုန့်လောက်ပင် နည်းပါးသည် ဖြစ်၍ ရရှိဖို့ရာ ခဲယဉ်းသောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

နောင်သောအခါ ယုတ်နိမ့်သော (အပါယ်)ဘုံဘဝများ သို့ ဘယ်သောအခါမျှ မရောက်သွားရအောင် ဖန်တီးနိုင်သော ဘဝလည်း ဖြစ်ပေသည်။ ထို့ကြောင့် ယခု ရရှိထားသော လူ့ဘဝ သည် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

လူတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ ပြီးပါပြီ။

လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း

လူပင် ဖြစ်လာခြင်းသော်လည်း အသက်ရှင်နေဖို့ရာမှာ လည်း အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလေသည်။ ဤအသက်ကလေး ရှင်နေဖို့ရာ ကြောင့်ကြစိုက်၍ အမြဲပျံ့ပင်ပေးနေကြရပေသည်။

အချို့အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူဖြစ်ရသည်ဟု ဆိုရရုံမျှလောက်သာ ရှိကြပေသည်။ အမိဝမ်းတွင်းမှာပင် အချို့ကွယ်လွန်သွားကြရပေသည်။ ရက်သား၊ လသားဖြင့်ပင် အချို့ကွယ်လွန်သွားကြရပေသည်။

မိမိတို့အောက် အသက်ငယ်သူများ အသက်မရှင်နိုင်ဘဲ ကွယ်လွန်သွားကြသည်မှာလည်း များစွာပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ မိမိတို့နှင့် သက်တူရွယ်တူများ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘဲ ကွယ်လွန်သွားကြသည်မှာလည်း များစွာပင် ဖြစ်ကြပေသည်။ မိမိတို့ထက်

အသက်အရွယ်ကြီးသူများ အသက်မရှင်နိုင်တော့ပါဘဲ ကွယ်လွန်သွားကြသည်မှာလည်း များစွာပင် ဖြစ်ကြပေသည်။

မိမိတို့ အသက်ရှင်နေကြသည်မှာလည်း လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် သူ့အလိုလို ရှင်နေကြသည် မဟုတ်ပါ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကြောင့်ကြစိုက်၍ အမြဲပြုပြင်ပေးနေကြရပေသည်။

ဤအသက်ကလေး ရှင်နေရအောင် သင့်လျော်သော စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ရှာမှီး၍ မှီဝဲသုံးဆောင်ပေးနေရပါသည်။ အချမ်းအပူများကို ကာကွယ်နိုင်ရအောင် သင့်လျော်သော အဝတ်အထည်များကို ရှာမှီး၍ ဝတ်ဆင်ပေးနေကြရပေသည်။ လေဒဏ်၊ မိုးဒဏ်၊ ဥတုရာသီဒဏ်တို့ကို ခံနိုင်ရအောင် သင့်လျော်သော အိမ်ရာအဆောက်အအုံများ ဆောက်လုပ်နေထိုင်ပေးရပေသည်။ ဤအသက်ကလေး ရှင်နေရအောင်ပင် သင့်လျော်သော ဆေးများကို ရှာမှီး၍ မှီဝဲသုံးဆောင်ပေးနေရပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အမြဲကြောင့်ကြစိုက်၍ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ပြုပြင်ပေးနေကြရပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ အလွန်ခဲယဉ်းပါသည်။

မွေးဖွားခါစ ဖဝါးလက်နှစ်လုံး ပခုံးလက်နှစ်သစ် ငယ်ရွယ်နုနယ်သော အရွယ်မှစ၍ သားငယ်သမီးငယ်များကို ဘေးရန်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၂၅

ကင်းကွာ ကျန်းမာချမ်းသာစွာ အသက်ရှင်လာရအောင် မွေးကျွေး စောင့်ရှောက်ခဲ့ကြသော မိခင်ဖခင်တို့သည် လူတစ်ယောက် ကောင်းမွန်စွာ အသက်ရှင်နေဖို့ရာ ခဲယဉ်းသည့်အကြောင်း ပို၍ သိကြမည် ဖြစ်ပေသည်။

လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှင်နေရခြင်းသည် အသိဉာဏ်ပြည့်ဝ ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အသက်ရှင်နေသမျှကာလပတ်လုံး အလွန်အကျိုးများကြပါသည်။ မိမိအကျိုး၊ သူတစ်ပါးအကျိုး၊ ယခုဘဝအကျိုး၊ နောင်သံသရာဘဝအကျိုး၊ ဘဝသံသရာမှ လွတ်မြောက်ရန် အကျိုးတို့ကို ရရှိအောင် ဆောင်ရွက်နိုင်ကြ သောကြောင့် အလွန်အကျိုးများကြပါသည်။

သို့ပါ၍ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှည်စွာ နေထိုင်ဖို့ရာကိုလည်း အထူးသတိပြုသင့်ကြပေသည်။ လူ့ဘဝသည် သုဂတိဘဝ = ကောင်းမြတ်သောဘဝဖြစ်၍ လူ့ဘဝမှာ အသက်ရှည်ကြောင်း တရား ၅-ပါးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

လူတို့အသက်ရှည်ကြောင်း တရား ၅-ပါး

- ၁။ မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် သင့်လျော်သည်ကို ပြုလုပ်တတ်ခြင်း၊
- ၂။ သင့်လျော်သည်၌ အတိုင်းအရှည်ကိုသိခြင်း၊

၂၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

- ၃။ ကြေလွယ်ကျက်လွယ်သော အစားအစာကို စား
သောက်လေ့ရှိခြင်း။
- ၄။ အကျင့်သီလရှိခြင်း။
- ၅။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှိခြင်း။

(အံ-၂/၁၂၈)

ဤတရား ၅-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် လူ့ဘဝ
မှာ အသက်ရှည်ကြမည်ဟု မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူခဲ့
ပါသည်။ အသက်ရှည်လိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အလွန်
လိုက်နာဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သင့်လျော်တိုင်းရှည်၊ ကြေမည်အစာ၊
ရှိပါသီလ၊ မိတ်ကောင်းရ၊
ငါးဝသက်ရှည်ကြောင်း။

၁။ မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် သင့်လျော်သည်ကို ပြုလုပ်တတ်ခြင်းဟူ
သည် မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် သင့်လျော်သော အစာအာဟာရ
တို့ကိုသာ စားသောက်တတ်ခြင်း၊ သင့်လျော်သော အအေးအပူ
ဥတုရာသီတို့ကို မှီဝဲနေထိုင်တတ်ခြင်း၊ သင့်လျော်သော သွားခြင်း၊
ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းအိပ်ခြင်းဟူသော ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့်
နေထိုင်တတ်ခြင်း စသည်တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၂၇

ပြောင်းပြန်(ဗျတိရောက)အားဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် မသင့်
လျော်သော အစားအစာများကိုမှ ကြိုက်တတ်၍ မှီဝဲစားသောက်
တတ်ခြင်း၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်က အအေးနှင့်မတည့်ပါဘဲ အအေးထဲမှာ
နေလေ့ရှိခြင်း၊ ကြာကြာထိုင်ခြင်းစသော ဣရိယာပုထ်နှင့် မသင့်
ပါဘဲ ကြာကြာထိုင်ခြင်း စသည်တို့ကို ပြုလုပ်နေထိုင်လေ့ရှိသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်တိုတတ်ပါသည်။

၂။ သင့်လျော်သည်၌ အတိုင်းအရှည်ကိုသိခြင်းဟူသည် မိမိ
ခန္ဓာကိုယ်နှင့် သင့်လျော်သော အစားအစာတို့ကို မှီဝဲ
သုံးဆောင်သောအခါမှာ အလွန်အကျွံ မစားသောက်ပါဘဲ သင့်
လျော်မျှတရုံ အတိုင်းအရှည်(ပမာဏ)ကိုသိ၍ စားသောက်ခြင်း၊
အအေးအပူ ဥတုရာသီကို မှီဝဲနေထိုင်သည့်အခါမှာလည်း လွန်ကဲ
ပိုလွန်မှု မရှိစေပါဘဲ မျှတရုံ အတိုင်းအရှည်(ပမာဏ)ကိုသိ၍
နေထိုင်တတ်ခြင်း၊ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်း
ဣရိယာပုထ်တို့ဖြင့် နေထိုင်ရာ၌လည်း လွန်ကဲပိုလွန်မှု မရှိစေ
ပါဘဲ မျှတရုံ အတိုင်းအရှည်(ပမာဏ)ကိုသိ၍ နေထိုင်တတ်ခြင်း
တို့ ဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းပြန်(ဗျတိရောက)အားဖြင့် မိမိခန္ဓာကိုယ်နှင့် သင့်
လျော်သော အစားအစာ၊ အအေးအပူ၊ သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်း

၂၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ဣရိယာပုထ်တို့ကိုပင် သင့်လျော်မျှတရုံ မှီဝဲသုံးဆောင် စားသောက် နေထိုင်ခြင်း မဟုတ်ပါဘဲ အတိုင်းအရှည်(ပမာဏ)ထက် လွန်လွန် ကဲကဲ မှီဝဲစားသောက် နေထိုင်ခြင်းတို့ကို ပြုလုပ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် အသက်တိုတတ်ပါသည်။

၃။ ကြေလွယ်ကျက်လွယ်သော အစားအစာကို စားသောက် လေ့ရှိခြင်းဟူသည် မိမိစားလိုက်သော အစာအာဟာရ သည် မိမိဝမ်းမီး(ပါစကတေဇော)က လွယ်လွယ်ဖြင့် ကြေကျက် အောင် ချက်ပေးနိုင်သည့် ကြေလွယ်ကျက်လွယ်သော အစား အစာမျိုးကို မှီဝဲသုံးဆောင်လေ့ရှိခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းပြန်(ဗျတိရေက)အားဖြင့် ကြာခဲကျက်ခဲသော အစာ အာဟာရများကို စားသောက်လေ့ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်သည် စားလိုက်သော အစာအာဟာရများကို ဝမ်းမီးက ကြေကျက်အောင် ချက်၍ မပေး နိုင်သောကြောင့် အစာမကြေသော ရောဂါများ ဖြစ်လာတတ်ပါ သည်။ “အစာမကြေ၊ ရောဂါထွေ”ဟု ပြောဆိုရိုးရှိသည့်အတိုင်း အထွေထွေရောဂါများ ဖြစ်လာတတ်ကြပါသည်။ ရောဂါများသဖြင့် အသက်လည်း တိုသွားတတ်ပါသည်။

၄။ အကျင့်သီလရှိခြင်းဟူသည် သူ့အသက်မသတ်ခြင်း၊ သူ့ ဥစ္စာမခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါး သားသမီး၊ သားမယားကို မဖျက်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၂၉

ဆီးခြင်း၊ လိမ်ညာမပြောခြင်း၊ အရက်သေစာ မသောက်စားခြင်း၊
စသော အကျင့်သီလရှိခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ပြောင်းပြန်(ဗျတိရေက)အားဖြင့် သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊
သူတစ်ပါးဥစ္စာကို ခိုးတတ်ခြင်း၊ သူတစ်ပါး သားသမီး၊ သားမယား
ကို ဖျက်ဆီးခြင်း၊ လိမ်ညာခြင်း၊ အရက်သေစာတို့ကို အလွန်အကျွံ
သောက်စားခြင်းတို့ကို လွန်ကျူးပြုလုပ်၍ အကျင့်သီလပျက်နေ
သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်တိုတတ်ပါသည်။ ပင်ကိုယ်ကျန်း
မာရေးအခြေခံကောင်း၍ အသက်ရှည်နိုင်သော ခန္ဓာကိုယ်အနေ
အထားပင် ရှိပါသော်လည်း အကျင့်သီလပျက်၍ အသက်တိုသွား
ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို မကြာခဏ တွေ့မြင်ကြရပေသည်။

၅။ မိတ်ကောင်းဆွေကောင်းရှိခြင်းဟူသည် သားကောင်း၊
သမီးကောင်း၊ လင်ယောက်ျားကောင်း၊ ဇနီးကောင်း၊
အပေါင်းအဖော် မိတ်ဆွေကောင်းများရှိခြင်းတို့ ဖြစ်ပါသည်။

သားကောင်း၊ သမီးကောင်း၊ လင်ကောင်း၊ ဇနီးကောင်း၊
မိတ်ဆွေကောင်းများနှင့် အတူတကွ နေထိုင်ကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်
တို့သည် စိတ်ချမ်းသာကြကုန်၏။ စိတ်ချမ်းသာခြင်းကြောင့်
စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော (စိတ္တဇ)ရုပ်များ ကောင်းမွန်တိုးတက် နိုင်ခဲ့
ကြကုန်၏။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်များ ကောင်းမွန်တိုးတက်

၃၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ခိုင်ခံ့ခြင်းကြောင့် ကံကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်တို့လည်း ကောင်းမွန်တိုးတက် ခိုင်ခံ့ကြကုန်၏။ ရုပ်လေးမျိုးခိုင်ခံ့သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်ရှည်ကြကုန်၏။

ပြောင်းပြန်(ဗျတိရေက)အားဖြင့် သားဆိုး၊ သမီးဆိုး၊ လင်ယောက်ျားဆိုး၊ ဇနီးဆိုး၊ မိတ်ဆွေဆိုးတို့နှင့် နေထိုင်ကြရသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် စိတ်ဆင်းရဲကြရပါသည်။ စိတ်ဆင်းရဲခြင်းကြောင့် စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သော (စိတ္တဇ)ရုပ်များ ပျက်စီးကြပါသည်။ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သောရုပ် ပျက်စီးခြင်းကြောင့် ကံကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်တို့လည်း ပျက်စီးကြပါသည်။ ရုပ်လေးမျိုးပျက်စီးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အသက်တိုကြပါသည်။

မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်၌ “ကံကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ စိတ်ကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ ဥတုကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်၊ အာဟာရကြောင့်ဖြစ်သောရုပ်”ဟူ၍ ရုပ်လေးမျိုး ရှိပါသည်။

ဤရုပ်လေးမျိုးတို့သည် တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး အချင်းချင်း အထောက်အပံ့ပြု ကျေးဇူးပြု၍ တည်တံ့နေကြပါသည်။ ဥပမာအားဖြင့် ခြေထောက်လေးချောင်းရှိသော စားပွဲခုံနှင့်တူပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၃၁

ခြေထောက်လေးချောင်းရှိသော စားပွဲခုံ၌ ခြေထောက်
လေးချောင်းတို့သည် တစ်ချောင်းနှင့်တစ်ချောင်း အချင်းချင်း
အထောက်အပံ့ပေး၍ စားပွဲခုံကို တည်တံ့စေကြပါသည်။ ခြေ
ထောက်တစ်ချောင်း ကျိုးပျက်သွားသောအခါ တည်မတ်စွာ
မတည်တံ့နိုင်တော့ပါဘဲ တစ်ဖက်သို့စောင်းကျ၍ အသုံးပြုလို့မရ
ဘဲ ဖြစ်သွားပါသည်။

ထိုနည်းတူစွာ မိမိတို့ခန္ဓာကိုယ်၌ ရုပ်လေးမျိုးတို့သည်
တစ်မျိုးနှင့်တစ်မျိုး အချင်းချင်း အထောက်အပံ့ပေး၍ ရုပ်ခန္ဓာ
ကိုယ်ကြီးကို တည်တံ့စေကြပါသည်။ ရုပ်တစ်မျိုးမျိုးက ဖျက်စီး
သွားခဲ့ပါလျှင် ကျန်ရုပ်သုံးမျိုးတို့လည်း မခိုင်ခံ့တော့ပါဘဲ ခြေထောက်
တစ်ချောင်း ကျိုးပျက်သွားသော စားပွဲခုံကဲ့သို့ ယိုယွင်းပျက်စီး
သွားတတ်ပါသည်။

ဤရုပ်လေးမျိုးလုံး အညီအမျှ ကောင်းမွန်နေရအောင်
အမြဲပြုပြင်ပေးနေကြရပါသည်။ အမြဲပြုပြင်ပေးမှ ခန္ဓာကိုယ်ကြီး
တည်တံ့ခိုင်ခံ့ကာ အသက်ရှင်နေကြရသည်ဖြစ်သောကြောင့် လူ
တစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းလှပေသည်။
ရှင်ခဲလှသော အသက်ရှင်ခြင်းကို ရထားသောကြောင့် ယခုဘဝ
သည် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

လူတစ်ယောက် အသက်ရှင်ဖို့ရာခဲယဉ်းပုံ ပြီးပါပြီ။

သူတော်ကောင်းတရား နာကြားဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံကို ပြခန်း

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် အလွန်ကြားနာရခဲသော အပါယ်တံခါးပိတ်ကြောင်း၊ သောတာပန်စသော အရိယာဖြစ်ကြောင်း သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို (နာကြားလိုပါက) နာကြားနေရသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

ဘုရားမပွင့်သော သာသနာပအခါများ၌ အပါယ်တံခါးပိတ်ကြောင်း၊ သောတာပန်စသော အရိယာဖြစ်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန်ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားများလည်းမရှိ၊ ဟောကြားမည့်ပုဂ္ဂိုလ်ကလည်း မရှိသောကြောင့် လုံးဝ နာကြားခွင့်မရှိကြပါ။ သာသနာတွင်းအခါမှာလည်း သူ့ခေတ်သူ့အခါနှင့် ကြုံကြိုက်မှသာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားခွင့် ရရှိကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားတို့ကို နာကြားဖို့ရာ ခဲယဉ်းကြပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် - ၃၃

လွန်ခဲ့သော အနှစ်-၆၀ကျော် အချိန်ကာလများက မြန်မာပြည်မှာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်လောက်အောင် ဟောကြား ပြသပေးသည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း နည်းပါးခဲ့ကြပါသည်။ နာကြား ကျင့်ကြံအားထုတ်သည့် ပုဂ္ဂိုလ်များကလည်း နည်းပါးခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအချိန်အခါက ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဒါန၊ သီလလောက်မျှဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ် နှစ်သက်ကျေနပ်ခဲ့ကြပါ သည်။ ဟောပြောပြသကြသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များက လည်း ဒါနအကြောင်း၊ သီလအကြောင်းများကိုသာ များများ ဟောကြားလေ့ရှိကြပါသည်။ ထိုခေတ်ထိုအချိန်က သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားများ မထွန်းကား၊ တိမ်မြုပ်ခဲ့ကြပါသည်။ မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များအတွက် နာကြားဖို့ရာ မလွယ်ကူကြပါ။ ခဲယဉ်းလှပေသည်။

ယခုအချိန်အခါ၌ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို မဂ်ရောက် ဖိုလ်ရောက် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်အောင် ဟောကြား ပြသနိုင်သော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကလည်း မကြာခဏ ဟောပြော ပြသလျက်ရှိကြပါသည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် ဒကာ၊ ဒကာမ တို့ကလည်း ဒါန၊ သီလမျှဖြင့် ရောင့်ရဲတင်းတိမ်ခြင်း မရှိကြပါဘဲ

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို နာကြားလိုသော ဆန္ဒ၊ ကျင့်ကြံအားထုတ်လိုသော ဆန္ဒများ တိုးတက်လာကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များကလည်း ဟောကြားကြ၊ ဒကာ၊ ဒကာမများကလည်း နာကြားကြ၊ အားထုတ်လိုကြသော စိတ်ဆန္ဒများကလည်း များလာကြသောကြောင့် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားများ ထွန်းကားလာသည်ဖြစ်၍ မကြာခဏ နာကြားနေရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ နာကြားဖို့ရာ လွယ်ကူသည်ဟူ၍ မဆိုသင့်ပါ။ ခဲယဉ်းသည်ဟူ၍ပင် ဆိုရပါသည်။

ယခုလို သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော သူတော်ကောင်းတရားများ ထွန်းကားနေသည့်အချိန်မှာ မိမိတို့ လူဖြစ်လာရခြင်းသည်လည်း လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ဘဝများက ကုသိုလ်ပါရမီထူးများကို ဆည်းပူးခဲ့၍သာ ဖြစ်လာရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားများ ထွန်းကားနေသည့် အချိန်အခါမှာ လူဖြစ်ရသည့်အားလျော်စွာ နာကြားရုံမျှ မဟုတ်ပါဘဲ နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်ပါလျှင် မိမိတို့ ပါရမီအားလျော်စွာ ဉာဏ်ထူးတရားထူးများ ရရှိပြီး အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်ကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူဘဝသည် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေသည်။

တရားနာက မဂ်ဖိုလ်ရ

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ပါရမီအခြေခံ ရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ တရားနာနေရင်း ရှုမှတ်ကာမျှဖြင့် တရားထူး တရားမြတ်များ ရသွားကြတာ ရှိခဲ့ဖူးပါသည်။

အခါတစ်ပါး မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန် ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ၏။ နဂါးတစ်ကောင်သည် အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာများကို မကိုးကွယ်မဆည်းကပ်ဘဲ အယူလွဲနေသော သားဖြစ်သူ ကာလအား “မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့သွား၍ ဥပုသ်စောင့်လျှင် ငွေတစ်ရာ ပေးမည်” ဟုဆိုကာ ဥပုသ်စောင့်စေလိုက်၏။

ကာလသည် ငွေတစ်ရာကို လိုချင်လှ၍ ကျောင်းတော် သို့သွားကာ ဥပုသ်စောင့်လေ၏။ ဥပုသ်စောင့်ပြီး အိမ်သို့ပြန်လာ သောအခါ ဖခင်သူဌေးကြီးက ယာဂုစားဖွယ်များကို ပြင်ဆင်၍ ကျွေးစေ၏။ ကာလသည် ယာဂုစားဖွယ်များကို မစားပါဘဲ “ငွေ တစ်ရာအရင်ပေးပါ” ဟု တောင်းလေ၏။

ဖခင်သူဌေးကြီးက ယာဂုစားဖွယ်များကို စားသောက်ပြီးရင် ငွေတစ်ရာပေးပါမည်၊ ယာဂုစားဖွယ်များကို ရှေးဦးစွာ စားသောက်

၃၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

ဦးရာ အကြိမ်ကြိမ်တိုက်တွန်းပါသော်လည်း မစားသဖြင့် ငွေတစ်ရာ ရှေးဦးစွာ ပေးရလေ၏။

ဖခင်သူဌေးကြီးက သားမိုက်ကာလ တရားမရခဲ့သည်ကို သိသောကြောင့် “တရားတစ်ပုဒ် ဟောပြနိုင်ရင် ငွေတစ်ထောင် ပေးမည်” ဟုဆိုကာ မြတ်စွာဘုရားကျောင်းတော်သို့ စေလွှတ်ပြန် လေ၏။

ကာလသည် တရားတစ်ပုဒ် နာလိုရတာနှင့် အိမ်သို့ပြန် ၍ ငွေတစ်ထောင် တောင်းယူမည်ဟူသော ရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားသော တရားကို မှတ်မိအောင် အထူး ဂရုစိုက်၍ နာကြားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက ကာလသည် တရားလိုချင်လို့မဟုတ်၊ ငွေတစ်ထောင်ရလို၍ တရားလာနာနေသည်ကို သိတော်မူ၏။ ထို့ ကြောင့် ကာလ တရားတစ်ပုဒ် အပြည့်အစုံ မမှတ်မိအောင် ရှေ့တရားတစ်ပုဒ် မပြီးဆုံးသေးမီ နောက်နောက် တစ်ပုဒ်တစ်ပုဒ် ကို ပြောင်း၍ပြောင်း၍ ဟောကြားတော်မူလေ၏။

ကာလသည် ရှေ့ရှေ့ ဟောကြားအပ်သော တရားများနှင့် နောက်နောက် ဟောကြားအပ်သောတရားများကို ဆက်စပ်မိအောင်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၃၇

ဂရုစိုက်၍ နာကြားမှတ်သားနေရင်း ရှုမှတ်မှုအလုပ်ပါ ပါဝင်လာသောကြောင့် သောတာပန်ဖြစ်သွားလေ၏။

နံနက်ဦးလင်း၍ မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များ အနာထပိဏ် သူဌေးကြီးအိမ်သို့ ဆွမ်းစားကြွလာသောအခါ သံဃာတော်များနောက်မှ ကျောင်းသားကပ္ပိယအဖြစ်ဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေ၏။

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက အိမ်သို့ ကြွရောက်လာသော မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များကို ယာဂု ဆွမ်းခဲဖွယ်များ ဆက်ကပ်လှူဒါန်းလေ၏။ သားဖြစ်သူ ကာလကိုလည်း ယာဂု ဆွမ်းခဲဖွယ်တို့ကို ကျွေးစေ၏။

ကာလ၏စိတ်ထဲတွင် ဖခင်သူဌေးကြီးသည် မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်၌ ငွေတစ်ထောင်ကို မပေးပါစေနဲ့၊ ရှေ့နေ့က ဥပုသ်စောင့်လို့ ငွေတစ်ရာပေးခဲ့သည့် အကြောင်းကိုလည်း မြတ်စွာဘုရားအား မလျှောက်ထားပါစေနဲ့ဟု ဆုတောင်းနေလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားနှင့် သံဃာတော်များ ယာဂုဆွမ်းဘုဉ်းပေးစားသောက်ပြီးသောအခါ အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးသည် ငွေတစ်ထောင်ကိုယူကာ မြတ်စွာဘုရား ရှေ့မှောက်မှာပင် သားဖြစ်သူ ကာလအား ပေးလေ၏။ ကာလသည် ရှက်ကြောက်သော အမူအရာဖြင့် ငွေတစ်ထောင်မယူလိုသည့်အကြောင်း ပြောကြားလေ၏။

၃၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အနာထပိဏ်သူဌေးကြီးက မြတ်စွာဘုရားကို လက်အုပ်ချီကာ “မြတ်စွာဘုရား ... ကာလသည် ရှေ့နေ့က ငွေတစ်ရာပေးမည်ဟုဆိုကာ ဥပုသ်စောင့်ခိုင်းခဲ့ရာတွင် အိမ်သို့ပြန်လာသောအခါ စားဖွယ်သောက်ဖွယ်များကို ကျွေးမွေးပါသော်လည်း မစားပါဘဲ ငွေတစ်ရာအရင်ပေးမှစားမည်ဟု ဆိုသဖြင့် ငွေတစ်ရာအရင်ပေးခဲ့ရပါသည်ဘုရား။

ယနေ့တော့ ငွေတစ်ထောင်ပေးပါသော်လည်း မယူတော့ပါဟု ငြင်းပယ်ပါသည်ဘုရား။ ကာလ၏စိတ်ဓာတ် ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွားခြင်းမှာ အံ့သြဖွယ်ကောင်းလှပါသည်။ ဘာကြောင့်ပါလဲဘုရား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက “အနာထပိဏ်သူဌေးကြီး ... သင်၏ သားကာလသန္တာန်မှာ မြေတစ်ပြင်လုံးကို အစိုးရသည့် စကြာဝတေးမင်း စည်းစိမ်ထက်လည်းကောင်း၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ထက်လည်းကောင်း မွန်မြတ်သော သောတာပတ္တိဖိုလ်ကိုရရှိသွားပြီး ဖြစ်သောကြောင့် သင်သူဌေးကြီးပေးသော ငွေတစ်ထောင်ကို မယူတော့ခြင်း ဖြစ်ပေသည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

(ဓမ္မပဒ-၄/၁၂၄)

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၃၉

စကြဝတေးမင်း စည်းစိမ်ချမ်းသာ၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏ စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့သည် ယခုဘဝ၌သာ ချမ်းသာအမျိုးမျိုးတို့ကို ခံစားကြရပေသည်။ နောက်နောင်ဘဝများမှာ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယ်ဟူသော မကောင်းယုတ်ညံ့သော အပါယ် ဘုံဘဝများသို့လည်း ကျရောက်သွားနိုင်သောကြောင့် (သောတာပတ္တိဖိုလ်) သောတာပန်အဖြစ်လောက် မမြတ်သည်သာတည်း။

တရားနာခြင်းကြောင့် သောတာပန်ဖြစ်သွားသောပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ဘယ်သောအခါမှ အပါယ်ဘုံများသို့ မကျရောက်နိုင် တော့ပါဘဲ ဘဝသံသရာမှာ ထောက်ရာတည်ရာ ရရှိသွားကြကုန် ၏။ ကောင်းမြတ်သော ဘုံဘဝများမှာသာ ဆက်ကာဆက်ကာ ဖြစ်ကြရကုန်၏။ ၇-ဘဝအတွင်းမှာ ဆင်းရဲဒုက္ခအလုံးစုံတို့၏ မရှိ ရာ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြရမည် ဖြစ်သောကြောင့် စကြဝတေးမင်းစည်းစိမ်၊ နတ်၊ ဗြဟ္မာတို့၏စည်းစိမ်ထက် သောတာပန်အဖြစ်က ပို၍မြတ်လှပေသည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် သောတာပန် ဖြစ်နိုင်ကြောင်း သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာသူတော်ကောင်းတရားတို့ ကို နာကြားနေရသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေ သည်။

သူတော်ကောင်းတရား နာကြားဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ ပြီးပါပြီ။

သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ

ဘုရားပွင့်သောကမ္ဘာတို့သည် -

၁။ ဘုရား ၁-ဆူသာပွင့်သော သာရကမ္ဘာ၊

၂။ ဘုရား ၂-ဆူပွင့်သော မဏ္ဍကမ္ဘာ၊

၃။ ဘုရား ၃-ဆူပွင့်သော ဝရကမ္ဘာ၊

၄။ ဘုရား ၄-ဆူပွင့်သော သာရမဏ္ဍကမ္ဘာ၊

၅။ ဘုရား ၅-ဆူပွင့်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာဟူ၍ ၅-မျိုးရှိပါသည်။

ယခုကမ္ဘာသည် ဘုရား ၅-ဆူပွင့်သော ဘဒ္ဒကမ္ဘာ ဖြစ်ပါသည်။ ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပ၊ ဂေါတမဟူသော ဘုရား ၄-ဆူတို့ ပွင့်တော်မူသွားပြီး ဖြစ်ကြပါသည်။ မပွင့်သေးသော ဘုရားမှာ အရိမေတ္တေယျဘုရား ဖြစ်ပါသည်။ ယခုအချိန်သည် ဂေါတမဘုရား၏ သာသနာနှစ် ၂၅၂၈-နှစ် ရှိသွားပြီဖြစ်၍ သာသနာတော် နှစ်-၅၀၀၀ ဖြင့် ရေတွက်ပါလျှင် တစ်ဝက်ကျော်သွားပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၄၁

မှတ်ချက်။ ။ နိုင်ငံတော် သံဃမဟာနာယကအဖွဲ့မှစ၍ သံဃာ
နာယကအဖွဲ့များ၏ အမှတ်တံဆိပ်တို့၌ ကြာ ၅-
ခိုင်တို့တွင် ၄-ခိုင်မှာ ပွင့်ပြီးသော ဘုရား ၄-ဆူ
တို့ကို ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မပွင့်သေးသော
အလယ် ၁-ခိုင်မှာ ပွင့်တော်မမူသေးသော မေတ္တေ
ယျဘုရားရှင်ကို ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ ဤဘဒ္ဒ
ကမ္ဘာ၌ ဘုရား ၅-ဆူပွင့်သည်ဟူ၍ ပြထားခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့သည် ဤဘဒ္ဒကမ္ဘာ၌ ပွင့်တော်မူသွားပြီးဖြစ်ကြ
သော ကကုသန်၊ ကောဏာဂုံ၊ ကဿပဟူသော ဘုရား ၃-ဆူ
တို့၏ သာသနာတော်များနှင့်လည်း မတွေ့ကြရ၊ လွဲခဲ့ကြပါသည်။
ရှေးရှေးကမ္ဘာများက မရေမတွက်နိုင်အောင် ပွင့်တော်မူပြီးခဲ့ကြ
သော ဘုရားရှင်တို့၏ သာသနာတော်များနှင့်လည်း မတွေ့ကြရ၊
လွဲခဲ့ကြပါသည်။

ယခုအချိန်မှာမူ မိမိတို့၏ အတိတ်ဘဝများက ပါရမီ
ကုသိုလ်အထူးတို့က အကျိုးပေးခွင့်ရ၍ ဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏
သာသနာတော်နှင့် တွေ့ကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ သာသနာနှင့်
တွေ့ဖို့ရာ မလွယ်ကူလှပါ။ အလွန်ခဲယဉ်းကြပါသည်။

ဤဂေါတမမြတ်စွာဘုရား၏ သာသနာမှာမှ အပါယ်တံခါး ပိတ်သည့်အဆင့် သောတာပတ္တိ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ကိုမျှ မရရှိ လိုက်ကြပါလျှင်လည်းကောင်း၊ ဒုတိယဘဝ စသည်တို့၌ မဂ်ဖိုလ် တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိဖို့ရာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာ ပညာ ပါရမီ မျိုးစေ့ဓာတ်ခံများကို မရရှိလိုက်ကြပါလျှင်လည်းကောင်း မိမိတို့အတွက် နောင်အခါမှာ သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းသွားကြမည် ဖြစ်ပါသည်။

နောက်ထပ်ပွင့်ဖို့ရာမှာ မေတ္တေယျဘုရား ၁-ဆူသာ ကျန် ရှိပါတော့သည်။ မေတ္တေယျဘုရားရှင်၏သာသနာ ကုန်သွားသော အခါ ဘုရားမပွင့်သော သုညကမ္ဘာများသာ မရေမတွက်နိုင်လောက် အောင် ဖြစ်နေ၍ သာသနာကွယ်နေမည် ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်ပါ၍ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေခိုက်မှာ သာသနာတော်၏ အမွေအနှစ်ဖြစ်သော မဂ်ဖိုလ် တရားထူးတရား မြတ်များကို ရအောင်ယူလိုက်ကြဖို့ရာ အထူးပင် အရေးကြီးကြ ပေသည်။

မေတ္တေယျသာသနာ တွေ့ဖို့ရာမလွယ်ပါ

မေတ္တေယျဘုရားရှင်၏ သာသနာနှင့် တွေ့ဖို့ရာမှာလည်း သာမန်ပုထုဇဉ်ဘဝမှ ဆုတောင်းနေကာမျှဖြင့် တွေ့ဖို့ရာ မလွယ်

လှပေ။ ပုထုဇဉ်တို့၏ ဖြစ်ရမည့် ဘုံဘဝတို့သည် ငရဲဘုံဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ၊ ပြိတ္တာဘုံဘဝ၊ လူ့ဘုံဘဝ၊ နတ်ဗြဟ္မာဘုံဘဝဟူ၍ ၅-မျိုးရှိပါသည်။

ထို ၅-မျိုးသော ဂတိဘုံဘဝတို့တွင် ပုထုဇဉ်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ငရဲဘုံဘဝ၊ တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝ၊ ပြိတ္တာဘုံဘဝတို့၌ ဖြစ်ရတာက များကြပါသည်။ ယင်းဘုံဘဝများသို့ ကံမကောင်းအကြောင်းမလှ၍ ရောက်သွားကြပါလျှင် နောင်ပွင့်တော်မူမည့် မေတ္တေယျဘုရားရှင်၏ သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ရာမှာ (ကာဏကစ္ဆပေါပမာ) လိပ်ကန်းဥပမာ သုတ္တန်ဒေသနာတော်အရ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းကြမည်ဖြစ်ပါသည်။

(သံ-၃/၃၉၇)

ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာထဲတွင် အနှစ်တစ်ရာမှတစ်ခါ ရေပေါ်သို့ ခေါင်းပေါ်တက်လာတတ်သော လိပ်ကန်းကြီးတစ်ကောင်လည်း ရှိနေပါသတဲ့။ ရေစီးရာ လေတိုက်ရာသို့ မျောချင်သလို မျောနေသည့် အပေါက်ရှိသော ထမ်းပိုးကြီးတစ်ခုလည်း ရှိနေပါသတဲ့။ ယင်းထမ်းပိုးကြီး၏အပေါက်နှင့် အနှစ်တစ်ရာမှတစ်ခါ ပေါ်သည့် လိပ်ကန်းကြီး၏ ခေါင်းစွပ်မိဖို့ရာ မခဲယဉ်း၊ တစ်ရံတစ်ခါ စွပ်မိနိုင်သည်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ အပါယ်ဘုံဘဝများမှ လူ့ဘုံဘဝသို့ ပြန်ရောက်ဖို့ရာ ခဲယဉ်းလှပေသည်ဟု ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤသုတ္တန်ဒေသနာတော်အရ အပါယ်ဘုံဘဝမှ လူ့ပြည်
သို့ ပြန်ရောက်ပြီး သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံဖို့ရာ အလွန်
ခဲယဉ်းကြသည်မှာ ထင်ရှားလှပါပေသည်။ ထိတ်လန့်ဖွယ် ကောင်း
လှပါပေသည်။ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံခိုက်မှာ အပါယ်
တံခါးပိတ်သည့် အဆင့်ထိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်သင့်ကြပါ
ပေသည်။

လိပ်ကန်းဥပမာ ယုံဖွယ်ရာ

ဤ(ကာဏကစ္ဆပေါပမာ)လိပ်ကန်းဥပမာ သုတ္တန်စကား
တော်ကို သာမန်အားဖြင့်ကြည့်ပါက မယုံနိုင်စရာလိုလို ဖြစ်ကြပါ
မည်။ ဉာဏ်ဖြင့် ဆင်ခြင်ကြည့်ပါလျှင် တကယ်ကို ဖြစ်နိုင်၍
အလေးအနက် ယုံကြည်ကြရပါမည်။ မိမိတို့ မျက်မှောက်မှာ တွေ့
နေကြရသော တိရစ္ဆာန်များကို ကြည့်ခြင်းဖြင့် ယုံကြည်ဖွယ် ဖြစ်
ပါပေသည်။

ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်၊ ငှက်စသော တိရစ္ဆာန်တို့သည် သူတို့
စားသောက်ဖို့ရာ လောဘဖြင့် အမြဲလိုပင် ရှာမှီးနေကြခြင်း၊ တစ်ပါး
သော သတ္တဝါငယ်တို့ကို သတ်ဖြတ်၍ စားသောက်နေကြခြင်း
များကို တွေ့ရှိနေကြရပေသည်။ တစ်ပါးသော ဆန့်ကျင်ဘက်
သတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်ကြရသောအခါ ဒေါသဖြင့် ရန်မူနေကြခြင်း၊

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၄၅

သူတို့ကို နှိပ်စက်နိုင်သည့် အားအင်ကြီးမားသော သတ္တဝါတို့ကို တွေ့မြင်ကြသောအခါ ဒေါမနဿဖြင့် ထိတ်လန့်နေကြခြင်းများကို တွေ့မြင်ကြရပေသည်။

သဘောတူ ဖို-မများ တွေ့ဆုံကြသောအခါ လောဘဖြင့် မေထုန်ကာမ မှီဝဲနေကြခြင်း၊ မှီဝဲဖို့ရာ လုံ့လကြောင့်ကြစိုက်နေကြခြင်းတို့ကို တွေ့မြင်ကြရပေသည်။ လောဘ၊ ဒေါသဖြစ်ဖွယ်ရာ အကြောင်းအရာများ မရှိခဲ့လျှင် မောဟဖြင့် တွေဝေမေ့မောကာ အိပ်နေကြခြင်းတို့ကို တွေ့မြင်ကြရပါသည်။

အဗြဟ္မစရိယ ရှောင်သင့်လှ

မေထုန်ကာမ၌ မွေ့လျော်ပျော်ပါးသော အကျင့်သည် ဘဝအားဖြင့် ယုတ်ညံ့သော ခွေး၊ ဝက်၊ ကြက်စသော တိရစ္ဆာန်များပင် မွေ့လျော်ပျော်ပါးဖို့ရာ သိကြ၊ မွေ့လျော်ပျော်ပါးကြသော အကျင့်ဖြစ်၏။ သို့ဖြစ်၍ မြတ်စွာဘုရား၏ တရားဒေသနာတော်များ၌ အဗြဟ္မစရိယ = မမြတ်သော အကျင့် (ဝါ)ယုတ်ညံ့သော အကျင့်ဟူ၍ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

ဤအဗြဟ္မစရိယ = မမြတ်သော မေထုန်ကာမအကျင့်ကို မွန်မြတ်သော စိတ်ဓာတ်ရှိတော်မူကြသော ဆရာတော်ဘုရား

၄၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ကြီးများက ယုတ်ညံ့သော တိရစ္ဆာန်တို့ပင် မှီဝဲနိုင်သော အကျင့် ဖြစ်သည်ဟု မြင်တော်မူကြပြီးလျှင် စက်ဆုပ် ရွံ့မုန်းတော်မူကြ သည်။ ဤကဲ့သို့ စက်ဆုပ်ဖွယ်အကျင့်ဖြစ်၍ ရှောင်ကြဉ်သင့်လှ ပေသည်။

ဤကဲ့သို့ တိရစ္ဆာန်တို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော အကုသိုလ်တို့ဖြင့်သာ တစ်သက်လုံး အချိန်ကုန်ကြ၍ ကုသိုလ်များဖြစ်ခွင့် မရှိကြသောကြောင့် ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘုံ ဘဝသို့ ပြန်ရောက်ဖို့ရာ အလွန်ပင် ခဲယဉ်းကြပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ (ကာဏကစ္ဆပေါပမာ)သုတ္တန် စကားတော်ကို အလေးအနက် ယုံကြည်သင့်ကြပေသည်။

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် (ကာဏကစ္ဆ ပေါပမာ)လိပ်ကန်းဥပမာ သုတ္တန်တရားတော်အရ အလွန်ခဲယဉ်း စွာ ရရှိထားသော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ကို အပါယ်သံသရာမှ လွတ်မြောက်စေနိုင်သော အလွန်တွေ့နိုင်ခဲသော သာသနာတော် ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရသော ဘဝဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ကောင်း မြတ်လှပါပေသည်။

သာသနာနှင့်တွေ့ဖို့ရာ ခဲယဉ်းပုံ ပြီးပါပြီ။

တရားရဖွယ် ခွင့်လေးသွယ်

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် -

၁။ ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော်ကြီးနှင့်
တွေ့ကြုံနေရခြင်း၊

၂။ သာသနာထွန်းကားသော အရပ်ဒေသမှာ နေထိုင်ရ
ခြင်း၊

၃။ ကံသာလျှင် မိမိကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိသည်ဟု သိမြင်သော
အယူကောင်းအယူမှန်ရှိခြင်း၊

၄။ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော
အကြည်ဓာတ် ၆-ပါး မိမိတို့သန္တာန်မှာ အပြည့်အစုံ
ရှိနေခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ၄-
မျိုး ရရှိထားသောဘဝ ဖြစ်သောကြောင့် တရားထူး
တရားမြတ်များရရှိကာ အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်
သော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါပေ
သည်။

ဘုရားပွင့်လာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ

မိမိတို့ရှိထားသော လူ့ဘဝသည် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရသောအခါကို ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ နဝမ ခဏလို့ ခေါ်ပါသည်။ ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော ကိုးခုမြောက် တရားထူးတရားမြတ်ရဖို့ရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာလို့ ဆိုလိုပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ဘုရားပွင့်လာ၊ ကိုးခွင့်သာ၊
မှန်စွာခွင့်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

ဗုဒ္ဓုပ္ပါဒ နဝမ ခဏ၌ ဗုဒ္ဓ+ဥပ္ပါဒ+နဝမ+ခဏဟူ၍ ၄-ပုဒ်ရှိပါသည်။ ဗုဒ္ဓ-က မြတ်စွာဘုရား၊ ဥပ္ပါဒ-က ပွင့်တော်မူသော၊ နဝမ-က ကိုးခုမြောက်၊ ခဏ-က အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဟူ၍ ၄-ပုဒ်စပ်ထားသော ပါဠိစကားဖြစ်ပါသည်။ ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၄၉

ကိုးခုမြောက် အခွင့်ကောင်းအခါကောင်းဖြစ်၍ တရားထူးတရား
မြတ်များ ရရှိဖို့ရာ၊ အပါယ်တံခါးပိတ်ဖို့ရာ အချိန်အခါဖြစ်သည်ဟူ
၍ အဓိပ္ပါယ်ရပါသည်။

ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော ကိုးခုမြောက် အခွင့်ကောင်း
အခွင့်သာဟု ပြဆိုရာတွင် ကိုးခုမြောက်ဟူသော စကားသည်
မကောင်းသော အခါအခွင့် ရှစ်မျိုးတို့ကို ကျော်လွန်ခဲ့ပြီးလျှင်
အကောင်းဆုံး ကိုးခုမြောက် အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာထဲသို့ ရောက်
နေသည်။ အကောင်းဆုံး ကိုးခုမြောက် အခါအခွင့်ကို ရရှိထား
သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ဥပမာ - လှေကား ၉-ထပ်ရှိသောအိမ်၌ ၉-ထပ်၏
အောက်၌ လှေကား ၈-ထပ်ရှိသကဲ့သို့ ကိုးခုမြောက် အခွင့်ကောင်း
အခါကောင်း၏ အောက်၌ ရှစ်ခုသော အခွင့်အခါဆိုးများ ရှိကြပါ
သည်။ ယင်းရှစ်ခုသော အခွင့်အခါဆိုးများကို အက္ခယ-ဟု မြတ်စွာ
ဘုရား (အံ-၃/၆၀)၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

အက္ခယ၌ အ+ခယဟူ၍ ၂-ပုဒ်ဖြစ်သည်။ ခယ-က
အခွင့်ကောင်းအခါကောင်း၊ အ-က မဟုတ်တာ၊ အက္ခယ =
အခွင့်ကောင်းအခါကောင်း မဟုတ်တာ။ တရားထူးတရားမြတ် မရ
နိုင်သော အခွင့်ဆိုးအခါဆိုးများဖြစ်သည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

၅၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ယင်းအခွင့်အခါဆိုးကြီး ရှစ်မျိုးတို့ကို (အံ-၃/၆၀)၌ ဟောကြားတော်မူခဲ့ပါသည်။

- ၁။ ငရဲဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ကြရသောအခါ။
- ၂။ တိရစ္ဆာန်ဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ကြရသောအခါ။
- ၃။ ပြိတ္တာဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ကြရသောအခါ။
- ၄။ ရုပ်သာရှိ၍ စိတ်(နာမ်)မရှိသော အသညသတ်ဘုံဘဝမှာ ဖြစ်ကြရသောအခါ။
- ၅။ သာသနာမရှိသော ပစ္စန္တရစ်အရပ်မှာ လူဖြစ်ကြရသောအခါ။
- ၆။ ကောင်းတာပြုလုပ်သော်လည်း ကောင်းကျိုး မခံစားရ၊ မကောင်းတာပြုလုပ်သော်လည်း မကောင်းသည့် အပြစ်ဒဏ်မခံရဟု ယူဆသော မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ အယူရှိကာ လူဖြစ်နေရသောအခါ။
- ၇။ ဆွံ့အ ချိုတဲ့ ပညာမဲ့၍ အကုသိုလ်မျှကိုပင် ခွဲခြား၍ မသိနိုင်သော ဘဝမျိုးမှာ ဖြစ်ရသောအခါ။
- ၈။ ဘုရားမပွင့်သော အချိန်ကာလ၌ လူဖြစ်ရသောအခါ ဟူသော ဤအခါရှစ်မျိုးသည် တရားထူးတရားမြတ်များရအောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်သောအခါမျိုး မဟုတ်သောကြောင့် (အက္ခယ)အချိန်အခါဆိုးကြီးများ ဖြစ်ကြပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၅၁

အပါယ်တံခါးပိတ်နိုင်ကြ ယခုဘဝ

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် ဤမကောင်းသော အချိန်အခါဆိုးကြီး ရှစ်မျိုးတို့ကို လွန်မြောက်၍ ကိုးခုမြောက် အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာတည်းဟူသော ဘုရားပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော်ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံနေရသော လူ့ဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ ကြိုးစားအားထုတ်လိုက်ပါက တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိကာ သောတာပန်စသော အရိယာအဖြစ်သို့ရောက်၍ အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ မကောင်းခွင့်ခါ၊ ရှစ်ခုမှာ၊ လွန်ကာနေကြပြီ။
ဘုရားပွင့်လာ၊ ကိုးခွင့်သာ၊ ရကာနေကြပြီ။
သောတာပန္န၊ ဖြစ်ဖို့ရာ၊ လွန်စွာခွင့်သာသည်။
ခွင့်သာခိုက်မှာ၊ ရအောင်သာ၊ ကျင့်ပါ
မြတ်ယောဂီ။

ယခုလို ဘုရားပွင့်တော်မူသောအခါနှင့် တွေ့ကြုံရ၍ သာသနာ ရှိသောအခါမှသာ သောတာပတ္တိမဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် စသော တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိကာ အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားနိုင်ကြပါသည်။

သာသနာမရှိက အပါယ်တံခါးမပိတ်ကြ

ဘုရားမပွင့်သော သာသနာပအခါတို့၌ အပါယ်တံခါး ပိတ်အောင် ကျင့်ကြံအားထုတ်ဖို့ရာ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာစသော အကျင့်မြတ်တရားတို့ (အမည်မျှပင်) မရှိသောကြောင့် ဘယ်လို ဖင် အစွမ်းကုန် အားထုတ်ပါသော်လည်း အပါယ်တံခါး မပိတ် နိုင်ကြပါ။ အပါယ်တံခါး ပွင့်လျက်သာ ရှိကြပါသည်။

ဗုဒ္ဓစန္ဒေ အနုပ္ပန္နေ၊ ဗုဒ္ဓါဒိစ္စေ အနဂ္ဂတေ။
တေသံ သဘာဂ ဓမ္မာနံ၊ နာမမတ္တံ န နာယတိ။
(ဝိနည်းမဟာဝါ)

“မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော လမင်းကြီး မဖြစ်ပေါ်လာ သည်ရှိသော်၊ မြတ်စွာဘုရားတည်းဟူသော နေမင်းကြီး မထွက် ပေါ်လာသည်ရှိသော် နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်းဖြစ်သော ပရမတ္ထတရား တို့၏ အမည်မျှပင် မထင်ရှား၊ ကျင့်ကြံစရာတရား လုံးဝမရှိ”ဟူ၍ မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူအပ်သော မဟာဝါပါဠိတော် စကားအရ သာသနာပအခါမှာ နိဗ္ဗာန်ရောက်ကြောင်း အပါယ်တံခါး ပိတ်ကြောင်း ကျင့်စရာတရား မရှိသောကြောင့် အပါယ်တံခါး မပိတ်နိုင်သည်မှာ ထင်ရှားလှပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၅၃

အကောင်းဆုံးခွင့်ခါ

တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ
၄-မျိုးတို့တွင် မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာသော သာသနာတော်
ကြီးနှင့် တွေ့ကြုံရခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာသည်
မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပေသည်။

မိမိတို့ လွန်ခဲ့ပြီးသော အတိတ်ဘဝများက တရားထူး
တရားမြတ်များ ရရှိရာ ဆုတောင်းပြီး ပြုထားခဲ့ကြသော ပါရမီကု
သိုလ်တို့က အကျိုးပေးခွင့်ရကြ၍ ယခုအခါမှာ သာသနာတော်
ကြီးနှင့် လာတွေ့ကြုံရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ပါရမီကုသိုလ်များက
အကျိုးပေးခွင့် ရလာသောအခါမှာ နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ အားထုတ်
လိုက်ပါလျှင် တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်သော အချိန်အခါ
ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့အတွက် အကောင်းဆုံး အခွင့်ကောင်းအခွင့်
သာ ဖြစ်ပါပေသည်။

ဘုရားပွင့်လာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ပြီးပါပြီ။

သာသနာထွန်းကားရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ဖြစ်ပုံ

မိမိတို့ ယခုနေထိုင်ကြသော မြန်မာပြည်သည် ပရိယတ္တိ သာသနာတည်းဟူသော ပိဋကတ်သုံးပုံကို အမြဲတမ်း သင်ကြား ပို့ချပေးနေကြသော စာသင်ကျောင်းတိုက်ကြီးများလည်း ရှိနေကြ ပါသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို တတ်မြောက်အောင် သင်ကြားပို့ချပေး နိုင်သော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်ကြီးများလည်း ရှိနေကြပါသည်။ ပိဋကတ်သုံးပုံကို နှုတ်ငုံလည်းဆောင်နိုင်ကြ၊ သဘောသဘာဝများ ကိုလည်း ပိုင်နိုင်စွာတတ်သိကြသော (တိပိဋကဓရ)ပိဋကတ်သုံးပုံ ဆောင် ဆရာတော်များလည်း ရှိနေကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ ပရိ ယတ္တိသာသနာ ထွန်းကားသော အရပ်ဒေသ ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ ယခုနေထိုင်ကြသော မြန်မာပြည်သည် သီလ၊ သမာဓိနှင့် ပြည့်စုံ၍ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို မဂ်ရောက်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၅၅

ဖိုလ်ရောက် ကိုယ်တိုင် ကျင့်ကြံအားထုတ်နေကြသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များလည်း ရှိနေကြပါသည်။ မဂ်ဖိုလ်ရောက်အောင် အားထုတ်နိုင်ဖို့ရာ အားထုတ်ပုံ အားထုတ်နည်းတို့ကို ညွှန်ကြား ပြသပေးနေကြသော ဆရာတော်၊ သံဃာတော်များလည်း ရှိနေကြပါသည်။ အားထုတ်ဖို့ရာ နေရာဌာန အဆောက်အအုံများလည်း ရှိနေကြပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အကျင့်သိက္ခာ ပဋိပတ္တိသာသနာ ထွန်းကားသည့် အရပ်ဒေသလည်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ပိဋကတ်သုံးပုံတည်းဟူသော ပရိယတ္တိသာသနာနှင့် သီလအကျင့်၊ သမာဓိအကျင့်၊ ပညာအကျင့်တည်းဟူသော ပဋိပတ္တိသာသနာ သာသနာနှစ်ရပ်လုံး ထွန်းကားနေသော အရပ်ဒေသ မြန်မာပြည်၌ မိမိတို့ နေထိုင်ရခြင်းသည်လည်း ဒုတိယမြောက် တရားထူးတရားမြတ် ရဖို့ရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာနှင့် ပြည့်စုံနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ သာသနာထွန်းပါ၊ အရပ်မှာ၊
နေတာခွင့်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာတော်ပင် ရှိပါသော်လည်း သာသနာမရှိသော အရပ်ဒေသ၊ သာသနာ မထွန်းကားသော အရပ်ဒေသတို့၌ နေထိုင်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရား

၅၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

ထူးတရားမြတ်များ ရဖို့ရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာတစ်ခု ချို့တဲ့
နေကြသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များနှင့် လွဲချော်သွားတတ်
ကြပါသည်။

သာသနာသုံးတန် တည်ရှိရန်

မြတ်စွာဘုရား၏ အဆုံးအမ သာသနာသည် သင်ယူရ
ခြင်း (ပရိယတ္တိ)သာသနာ၊ ကျင့်ကြံခြင်း (ပဋိပတ္တိ)သာသနာ၊ ထိုး
ထွင်း၍သိမြင်လာခြင်း (ပဋိဝေဓ)သာသနာဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပါသည်။

ဤသာသနာသုံးမျိုးတို့တွင် သင်ယူခြင်း (ပရိယတ္တိ)သာ
သနာနှင့် ကျင့်ကြံခြင်း (ပဋိပတ္တိ)သာသနာ နှစ်မျိုးတို့ကို မိမိတို့
သန္တာန်မှာ တည်ရှိလာအောင်၊ ပြည့်စုံလာအောင် သင်ယူကျင့်ကြံ
အားထုတ်ကြရပါသည်။ ယင်းသာသနာနှစ်ပါး ပြည့်စုံလာသော
အခါ မိမိတို့သန္တာန်မှာ ထိုးထွင်း၍သိလာခြင်း (ပဋိဝေဓ)သာသနာ
တည်းဟူသော တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိလာမည် ဖြစ်ပါသည်။

သံဃာတော်များ၌ သာသနာသုံးတန် တည်ရှိပုံ

ဆရာတော်၊ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ ပိဋကတ်သုံးပုံ
စာပေကျမ်းဂန်များကို သင်အံ့လေ့လာခြင်း၊ သင်ကြားပို့ချပေးခြင်း
တို့သည် ပရိယတ္တိသာသနာ အရည်တည်တံ့အောင် ထမ်းဆောင်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၅၇

ခြင်းဖြင့် အရှင်မြတ်တို့သန္တာန်မှာ သင်ယူခြင်း ပရိယတ္တိသာသနာ တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်၊ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ ၂၂၇-သွယ်သော သိက္ခာပုဒ်များကို လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ သမထဘာဝနာ၊ ဝိပဿနာဘာဝနာတို့ကို ပွားများအားထုတ်ခြင်းတို့သည် အရှင်မြတ် တို့သန္တာန်မှာ ကျင့်ကြံခြင်း ပဋိပတ္တိသာသနာ တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ဆရာတော်၊ သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားအားထုတ်၍ ရုပ်နှင့်နာမ်ခွဲခြား၍ သိခြင်းမှစ၍ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိလာခြင်း သည် အရှင်မြတ်တို့သန္တာန်မှာ ထိုးထွင်း၍သိခြင်း ပဋိဝေဓသာသနာ တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

သာသနာသုံးပါး အရပြား

- ၁။ ပရိယတ္တိတိ တိထိ ပိဋကနိ၊
ပရိယတ္တိဟူသည် ပိဋကတ်သုံးပုံတို့ဖြစ်သည်။
- ၂။ ပဋိပတ္တိတိ ပဋိပဒါ၊
ပဋိပတ္တိဟူသည် အကျင့်ဖြစ်သည်။

၅၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

၃။ ပဋိဝေဓောတိ သစ္စပဋိဝေဓော၊
ပဋိဝေဓဟူသည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိခြင်း
ဖြစ်သည်။

(ဥပရိပဏ္ဏာသ အဋ္ဌကထာ-၈၀)

လူတို့၌ သာသနာသုံးတန် တည်ရှိပုံ

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သံဃာတော်အရှင်မြတ်တို့
ဟောကြားအပ်သော ပိဋကတ်သုံးပုံမှလာရှိသော တရားတော်တို့
ကို နာယူခြင်း၊ ဗုဒ္ဓစာပေတို့ကို ဖတ်ရှုလေ့လာ မှတ်သားကြခြင်း
တို့သည် ပရိယတ္တိသာသနာကို အရည်တည်တံ့အောင် ထမ်းဆောင်
ခြင်းဖြင့် မိမိတို့သန္တာန်မှာ သင်ယူခြင်း ပရိယတ္တိသာသနာ တည်ရှိ
နေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ငါးပါးသီလကို အမြဲလုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းခြင်း၊ ရှစ်ပါး
သီလ၊ ကိုးပါးသီလ၊ ဆယ်ပါးသီလတို့ကို တတ်နိုင်သမျှ စောင့်
ထိန်းခြင်း၊ ပုတီးစိပ်ကြခြင်း၊ သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို
ပွားများအားထုတ်ကြခြင်းတို့သည် မိမိတို့သန္တာန်မှာ ကျင့်ကြံခြင်း
ပဋိပတ္တိသာသနာ တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်၍ ရုပ်နှင့်နာမ်
ခွဲခြား၍ သိခြင်းမှစပြီး မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ဖြင့် သစ္စာလေးပါး

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၅၉

တို့ကို ထိုးထွင်း၍ သိခြင်းသည် မိမိတို့သန္တာန်မှာ ပဋိဝေဓသာသနာ တည်ရှိနေခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ပဋိဝေဓသာသနာ အဆင့်ဆင့်ဖြစ်ပေါ်လာပုံ

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို နည်းလမ်းမှန်ကန်စွာ အားထုတ်ကြသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ၄-ရက်၊ ၅-ရက်ခန့်ကြာသော အခါ ရုပ်နှင့်နာမ် ခွဲခြား၍ သိလာတတ်ကြပါသည်။ သမာဓိအား ကောင်း ဉာဏ်ထက်မြက်သော အချို့ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မိမိ၏ရုပ်ကိုယ် ကြီးက စက်ရုပ်ကြီးပမာဖြစ်သွား၍ ထိတ်လန့်သွားတတ်ကြပါသည်။ လှုပ်ရှားသွားလာနေသော ရုပ်ကိုယ်ကြီးက တခြားသတ်သတ်၊ သိနေတာက တခြားသတ်သတ်ဖြစ်၍ မတွေ့သိခဲ့ဖူးသည်ကို ရုတ်တရက် အမြန်ပြောင်းလဲသွားတာကို တွေ့သိရသောကြောင့် ထိတ်လန့်သွားခြင်း ဖြစ်ကြပါသည်။

အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာတော့ ရှုမှတ်နေရင်း တဖြည်းဖြည်း မှ ထင်ရှားလာတတ်ပါသည်။ သွားတယ် သွားတယ်၊ ဘယ်လှမ်း တယ် ညာလှမ်းတယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်လိုက်လျှင် သွားနေသည့် ကိုယ်အမူအရာကြီးက တခြားသတ်သတ်၊ သွားတယ် သွားတယ်၊ လှမ်းတယ် လှမ်းတယ်လို့ မှတ်သိနေတာက တခြားသတ်သတ် ခွဲခြား၍ သိလာတတ်ကြပါသည်။

သွားနေသော ကိုယ်အမူအရာများက ရုပ်တရား၊ သွားတယ်လို့သိတာက နာမ်တရားဖြစ်သည်ဟု ရုပ်နာမ်ကို ထိုးထွင်း၍ သိလာခြင်းသည် အငယ်ဆုံး အနနယ်ဆုံး ပဋိဝေဓသာသနာ မိမိတို့သန္တာန်မှာ တည်ရှိလာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို ဆက်ကာ ဆက်ကာ အားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိ ရင့်သန်လာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး၌ တွန်းကန်လှုပ်ရှားသွားနေသော အလွန်သိမ်မွေ့သည့် လေသဘော(ဝါယောဓာတ်)ကို ရှုမှတ်လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။ နှုတ်ခမ်းများ၊ နားရွက်များ၊ ခြေဖျား လက်ဖျားတို့၌ လှုပ်ရှားတိုးသွားနေကြသော သိမ်မွေ့သော ရုပ်အမူအရာများကို ရှုမှတ်လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာအားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့် ရင့်သန်လာသောအခါ သိမ်မွေ့သောရုပ်ထက် သိမ်မွေ့သောစိတ် နာမ်တရားကိုပါ ရှုမှတ်လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။ သွားဖို့ရာအကြောင်းကိစ္စ ရှိလာသောအခါ မသွားခင် သွားချင်သည့် စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားလာတတ်ပါသည်။ ဤကဲ့သို့ သွားချင်သည့်စိတ်က ထင်ရှားလာသောကြောင့် သွားချင်တယ်၊ သွားချင်တယ်ဟု သွားချင်သောစိတ်(နာမ်)ကို ရှေးဦးစွာ ရှုမှတ်ကြရပါသည်။ ထို့နောက်မှ သွားသည့်ကိုယ်အမူအရာရုပ်ကို ရှုမှတ်ကြရပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၆၁

ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ လျောင်းခြင်းစသော ကိုယ်အမူအရာ တို့၌လည်း စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ သွားနေ ရာမှ ရပ်တော့မည့်အခါမှာလည်း ရပ်ချင်သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားလာ၍ ရပ်ချင်သည့်စိတ်ကို ရပ်ချင်တယ်၊ ရပ်ချင်တယ်ဟု မှတ်ပြီးမှ ရပ်သည့် ရုပ်အမူအရာကို ရပ်တယ်၊ ရပ်တယ်ဟု ရှုမှတ် ကြရပါသည်။

ထိုင်တော့မည့်အခါမှာလည်း ထိုင်ချင်သည့်စိတ်က ရှေး ဦးစွာ ထင်ရှားလာ၍ ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်ဟု ထိုင်ချင် သည့်စိတ်ကို မှတ်ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်အောက်သို့ ကျကျသွားသော ထိုင်သည့် ရုပ်ကိုယ်အမူအရာကို ထိုင်တယ်၊ ထိုင်တယ်ဟု မှတ် နေကြရပါသည်။

လျောင်းအိပ်တော့မည့်အခါမှာလည်း လျောင်းအိပ်ချင် သည့်စိတ်က ရှေးဦးစွာ ထင်ရှားလာ၍ လျောင်းချင်သည့်စိတ်ကို လျောင်းချင်တယ်၊ လျောင်းချင်တယ်ဟု မှတ်ပြီးမှ လျောင်းအိပ်ချ သည့် ရုပ်ကိုယ်အမူအရာကို လျောင်းတယ်၊ လျောင်းတယ်ဟု မှတ်နေကြရပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ် ကိုသည် သွားချင်သောစိတ်၊ ရပ်ချင်သောစိတ်၊ ထိုင်ချင်သောစိတ်၊

၆၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

လျောင်းချင်သောစိတ်များကြောင့် သွား၊ ရပ်၊ ထိုင်၊ လျောင်းနေသော ရုပ်ကိုယ်အမှုအရာများ ဖြစ်ပေါ်လာကြသည်ဟု စိတ်က အကြောင်းတရား၊ ရုပ်က အကျိုးတရား စသည်ဖြင့် အကြောင်းနှင့်အကျိုးကို ဆက်စပ်ကာ ထိုးထွင်း၍ သိလာကြခြင်းသည် မိမိတို့သန္တာန်မှာ အနုစား ပဋိဝေဓသာသနာ တည်ရှိလာခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

တရားအားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြောင်းအကျိုးကို ထိုးထွင်း၍ သိသော ပဋိဝေဓဉာဏ်(ပဋိဝေဓသာသနာ) မိမိတို့သန္တာန်မှာ ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိလာသောအခါ ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့သည် အကြောင်းမရှိပါဘဲ အလိုလိုဖြစ်လာကြသည်၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲ အလိုလိုချမ်းသာကြသည်၊ အကြောင်းမရှိပါဘဲ အလိုလိုဆင်းရဲကြသည်ဟု ယူဆသော အဟောတုကဒိဋ္ဌိ ကင်းပျောက်သွားကြပါသည်။

လူစသော ပုဂ္ဂိုလ်သတ္တဝါတို့ကို တန်ခိုးကြီးမားကြသော ဗြဟ္မာမင်းကြီးက ဖန်ဆင်းထားသည်၊ ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးများက ဖန်ဆင်းထားသည်၊ ဘုရားသခင်က ဖန်ဆင်းထားသည်ဟု ယူဆကြ၍ အကြောင်းနှင့်အကျိုး မညီမျှသော ဝိသမဟောတုဒိဋ္ဌိလည်း ကင်းပျောက်သွားကြပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၆၃

ဤကဲ့သို့ သာသနာထွန်းကားသည့် အရပ်ဒေသမှာ နေရ၍ တရားအားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကြောင်းမရှိဟု ယူကြသော အဟေတုကဒိဋ္ဌိနှင့် အကြောင်းနှင့်အကျိုး မညီမမျှ ယူကြသော ဝိသမဟေတုဒိဋ္ဌိတို့ ကင်းပျောက်သွားကြသောကြောင့် ဒုတိယဘဝမှာ အပါယ်မကျနိုင်သော (စူဠသောတာပန်)အငယ်စား သောတာပန်ဖြစ်နိုင်၍ သာသနာထွန်းကားသည့် အရပ်ဒေသ၌ လူဖြစ်ရခြင်းသည် ကောင်းမြတ်လှပါပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာအားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ် များ တစ်ဆင့် ရင့်သန်အားရှိလာသောအခါ ဖြစ်ပေါ်လာပြီး ပျောက်ပျက်သွားခြင်းဟူသော မမြဲခြင်း = အနိစ္စ၊ ဆင်းရဲအမျိုးမျိုးကို တွေ့ခြင်း = ဒုက္ခ၊ ကိုယ်အလိုကျ မဖြစ်ခြင်း = အနတ္တတို့ကို သုံးသပ်ကာ ထိုးထွင်း၍သိခြင်း သမ္မသနဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာအားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ် များ တစ်ဆင့် ရင့်သန်အားရှိလာသောအခါ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား တို့၏ ဖြစ်လာပြီးလျှင် အလျင်အမြန် ပျောက်ပျက်သွားသည်ကို ထိုးထွင်း၍သိသော ဥဒယဗ္ဗယဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

၆၄

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာအားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့် ရင့်သန်အားရှိလာပြန်သောအခါ ရုပ်နာမ်တို့၏ အဖြစ်ကို မတွေ့ရတော့ပါဘဲ အလျင်အမြန် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်နေသည်ကိုသာ ထိုးထွင်း၍သိသော ဘင်္ဂဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာအားထုတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့် ရင့်သန်အားရှိလာကြသောအခါ ရုပ်နာမ်တို့၏ အပျက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ကြောက်ဖွယ်ကို ထိုးထွင်း၍သိခြင်း ဘယဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့နောက် ရုပ်နာမ်တို့၏ အပျက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ဤခန္ဓာကိုယ်၏ အပြစ်ကို ထိုးထွင်း၍သိသော အာဒိနဝဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ)၊ ရုပ်နာမ်တို့၏ အပျက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ငြီးငွေ့ဖွယ်ကို ထိုးထွင်း၍သိသော နိဗ္ဗိဒါဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ)တို့ ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့နောက် ရုပ်နာမ်တို့၏ အပျက်ကိုသာ တွေ့ရ၍ ရုပ်နာမ်တို့မှ လွတ်မြောက်ဖို့ရာကို ထိုးထွင်း၍သိသော မုဗ္ဗိတုကမ္ပတာဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၆၅

ထို့နောက် မရှုမှတ်ဘဲ မလွတ်မြောက်နိုင်ဟု ဆင်ခြင်၍ တစ်ဖန် ပြန်၍ရှုမှတ်ခြင်းကို ထိုးထွင်း၍သိသော ပဋိသင်္ခါဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

ထို့နောက် ကြောက်ခြင်း၊ နှစ်သက်ခြင်းကင်းကာ ချမ်းသာ ဆင်းရဲတို့ကို အညီအမျှထားကာ ရှုမှတ်နိုင်ခြင်း သင်္ခါရပေက္ခာဉာဏ်၊ အနုလောမဉာဏ်၊ ဂေါတြာဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ)တို့ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါသည်။ ထို့နောက် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိသော မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) ဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။

မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့သည် သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍ သိသောကြောင့် မုချအားဖြင့် ပဋိဝေဓသာသနာ မည်ကြပါသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့သည် မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်တို့ကို ရခြင်း၏ အကြောင်းဖြစ်သောကြောင့် ဥပစာ(ဖလူပစာ)အားဖြင့် ပဋိဝေဓသာသနာ မည်ကြပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ဝိပဿနာဉာဏ်တို့သည် ဥပစာ(ဖလူပစာ)အားဖြင့် ပဋိဝေဓသာသနာ ဖြစ်သောကြောင့် ဝိပဿနာဉာဏ်နှင့် ပြည့်စုံသော ပုဂ္ဂိုလ်သန္တာန်မှာ ပဋိဝေဓသာသနာ တည်ရှိသည်ဟု ဆိုရပါမည်။

၆၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

သာသနာထွန်းကားသော မြန်မာပြည်မှာ နေထိုင်ရခြင်း သည် အကြောင်းဖြစ်သော ဝိပဿနာဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) မှစ၍ အကျိုးဖြစ်သော သစ္စာလေးပါးကို ထိုးထွင်း၍သိသော မဂ် ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ် (ပဋိဝေဓသာသနာ) တရားထူးတရားမြတ် ရနိုင် သောကြောင့် ကောင်းမြတ်လှပါပေသည်။ ကောင်းမြတ်သော လူ့ဘဝကို ရရှိခြင်း ဖြစ်ပါပေသည်။

သာသနာထွန်းကားရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ
ပြီးပါပြီ။

အယူကောင်းရှိတာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ

မိမိတို့မှာ ကံသာလျှင် မိမိကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာရှိသည်ဟု အမှန်အတိုင်း သိမြင်ကြသော (ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ) အယူကောင်းအယူမှန်ရှိနေခြင်းသည် မိမိတို့အတွက် ယခုဘဝမှာ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိ၍ အပါယ်တံခါး ပိတ်သွားဖို့ရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာတစ်ခု ဖြစ်ပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ■ အယူကောင်းရှိတာ၊ မိမိမှာ၊
မှန်စွာခွင့်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

ကံ ၂-မျိုး

ရဟန္တာမဖြစ်ကြသေးသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သန္တာန်မှာ ကောင်းသည့်ကံ၊ မကောင်းသည့်ကံဟူ၍ ၂-မျိုး ရှိနေကြပါသည်။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းသောအခါ ဒါနကုသိုလ်ကံ၊ ရတနာသုံးပါး၊ ဆရာမိဘတို့၏ ဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်တို့ကို ပြုလုပ်သောအခါနှင့်

၆၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

သီလ ဆောက်တည်ထားသောအခါ သီလကုသိုလ်ကံ၊ သမထ ဝိပဿနာ ပွားများအားထုတ်သောအခါ ဘာဝနာကုသိုလ်ကံတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

သူ့အသက်ကို သတ်သောအခါ၊ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးသောအခါ၊ သူတစ်ပါးသားမယား၊ သားသမီးကို လွန်ကျူးဖျက်ဆီးသောအခါ၊ လိမ်ပြောသောအခါ၊ အရက်သေစာ သောက်သောအခါ စသည် တို့၌ အကုသိုလ်ကံတို့ ဖြစ်ကြပါသည်။

မမြင်ရ၍ မရှိဟုမဆိုရ

ထိုကုသိုလ်ကံ၊ အကုသိုလ်ကံတို့ကို အရကောက်လျှင် စေတနာကို ရသည်။ ယင်းစေတနာသည် ရုပ်တရားတို့ မဟုတ် ပါ။ နာမ်တရားသာ ဖြစ်ပါသည်။

နာမ်တရားဟူသည် ပကတိသော မျက်စိဖြင့်လည်း မမြင် ကောင်း၊ ကိုင်ပြ ယူပြလို့လည်း မရကောင်းသော အရာဝတ္ထု ဖြစ် ပါသည်။ ကိုင်လို့မရ၊ မျက်စိဖြင့် မမြင်ရသော အရာဝတ္ထုပင် ဖြစ် ပါသော်လည်း တကယ်စင်စစ် မရှိဟူ၍တော့ မဆိုရပါ။ ဉာဏ်မျက်စိ ဖြင့် တွေ့သိနိုင်ကြပါသည်။ မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ ဖျက်ဆီး လုယူ၍ မရနိုင်သော တရားဖြစ်ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၆၉

ကောင်းတာပြုက ကောင်းကျိုးရ

ဒါန၊ သီလ၊ ဘာဝနာတည်းဟူသော ကောင်းသည့်ကံကို ပြုလုပ်ထားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ယခုဘဝမှာလည်း ပစ္စည်းဥစ္စာ ရလွယ်ပေါများခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်း၍ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာ ရှိခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းစသော ကောင်းကျိုးများ ရရှိကြပါသည်။

နောင်ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းမှာလည်း မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝ များသို့ ရောက်ကြရ၍ စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရလွယ်ပေါများခြင်း၊ ဘေးရန် ကင်းခြင်း၊ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာရှိခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့ ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာထက်မြက်ခြင်းစသော ကောင်းကျိုးများ ရရှိကြ ပါသည်။

ကုသိုလ်ဇော ၇-တန် အကျိုးပေးဟန်

ကုသိုလ်ကောင်းမှုပြုသောအခါမှာ ကုသိုလ်ဇော စေတနာ ကံတို့သည် အရှိန်အဟုန် လျင်မြန်စွာ (များသောအားဖြင့်) ၇- ကြိမ်၊ ၇-ကြိမ် ဖြစ်ကြပါသည်။ ထို ၇-ကြိမ်သော ဇောစေတနာ ကံတို့တွင် ပထမဇော ကုသိုလ်စေတနာကံသည် ယခုဘဝမှာပင် ကောင်းကျိုးများကို ပေးတတ်ပါသည်။

၇၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ဤကဲ့သို့ ပထမဇော ကုသိုလ်စေတနာကံသည် ယခု ဘဝမှာပင် အကျိုးပေးပါသော်လည်း ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရသော စေတနာကံဖြစ်၍ အားနည်းသောကြောင့် အကျိုးပေးပုံမှာလည်း မထင်ရှား ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ဘေးရန်အန္တရာယ်များနှင့် မတွေ့ကြုံရခြင်း၊ တွေ့ကြုံရ ပြန်သော်လည်း လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် ဘေးရန်အန္တရာယ်မှ လွတ် မြောက်ခြင်း၊ မိမိဆောင်ရွက်သမျှကိစ္စများ လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ပြီးမြောက်ခြင်း၊ မိမိလိုချင်တောင့်တသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်း များကို လွယ်လွယ်ကူကူဖြင့် ရရှိခြင်းစသော ကောင်းကျိုးများကို ကောင်းမှုရှင်က နှလုံးသွင်း ဆင်ခြင်ကြည့်မှ အကျိုးပေးနေတာ သိရတတ်ပါသည်။ နှလုံးမသွင်း မဆင်ခြင်ဘဲနေပါက အကျိုးပေး တာကို မသိဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

အကြောင်းပြည့်စုံက အကျိုးပေးပုံသာဓက

ကုသိုလ် ပထမဇော စေတနာကံသည် ရှေးဦးစွာဖြစ်၍ အားပင်နည်းသော်လည်း -

- ၁။ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ အနာဂါမ်၊ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၊
- ၂။ နိရောဓသမာပတ်မှ ထသောအခါဖြစ်ခြင်း၊
- ၃။ တရားနှင့်လျော်ညီစွာ ရှာဖွေလိုရသော လှူဖွယ်ဝတ္ထု ပစ္စည်းဖြစ်ခြင်း၊

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၇၁

၄။ အလှူပေးပုဂ္ဂိုလ်၏ စေတနာသုံးတန် ဉာဏ်နှင့်ယှဉ်
ကာ ဝမ်းမြောက်ထက်သန်ခြင်းဟူသော အကြောင်း
လေးပါးနှင့် ပြည့်စုံပါက ယခုမျက်မှောက်ဘဝမှာပင်
ဆင်းရဲသားဘဝမှ သူဌေးကြီးဘဝ ရောက်သွားအောင်
ထူးထူးခြားခြား အကျိုးပေးတတ်ပါသည်။

(ဓမ္မပဒ-၄-၂/၅၉)

အရှင်အနုရုဒ္ဓါအလောင်း မြက်ထမ်းသမား ဆင်းရဲသား
သည် အကြောင်းလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံစွာ လှူဒါန်းလိုက်ရ၍ မျက်
မှောက်ဘဝမှာပင် သူဌေးကြီး ဖြစ်ခဲ့ဖူးပါသည်။

တစ်ခုသောဘဝမှာ အရှင်အနုရုဒ္ဓါအလောင်းသည် သုမန
သူဌေးအိမ်၌ မှီခို၍နေရသော ဆင်းရဲသား မြက်ထမ်းသမား ဖြစ်
ခဲ့ရပါသည်။ “အန္တဘာရ”ဟု ခေါ်ကြပါသည်။ အန္တဘာရ မြက်
ထမ်းသမားသည် တစ်နေ့သောအခါ တောအရပ်မှ မြက်များ
ရိတ်ယူကာ ထမ်းပိုးဖြင့် မြက်ထုံးများကိုထမ်း၍ အိမ်သို့ ပြန်လာ
ခဲ့လေ၏။

ထိုအချိန်မှာ ဂန္ဓမာဒနတောင်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူ
သော ဥပရိဋ္ဌအမည်ရှိသော ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်သည် နိရောဓ
သမာပတ်မှထ၍ ကောင်းကင်ခရီးဖြင့် ကြွတော်မူလာပြီးလျှင်

၇၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ဆင်းရဲသား အန္တဘာရမြက်ထမ်းသမား၏ ရှေ့မှ သက်ဆင်းကာ သပိတ်ကိုပိုက်လျက် ဆွမ်းခံကြွသွားတော်မူ၏။

အန္တဘာရမြက်ထမ်းသမားသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံ အမြန်လိုက်သွားကာ “အရှင်ဘုရား ဆွမ်းရခဲ့ပါပြီလား” ဟု လျှောက်ထားလေ၏။ “ဆွမ်းရပါလိမ့်မည်” ဟု အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓက မိန့်ကြားလိုက်သည်ရှိသော် ဆွမ်းမရသေးကြောင်း သိရသောကြောင့် “အရှင်ဘုရား ခေတ္တရပ်ဆိုင်းတော်မူပါဘုရား” ဟု လျှောက်ထားပြီးလျှင် အိမ်သို့ အမြန်ပြေးသွားကာ ဆင်းရဲသူမကို “မိမိအတွက် ထမင်းဟင်း ချက်ထားပြီး အဆင်သင့်ရှိပါပြီလား” ဟု မေးလေ၏။ ဇနီးက အဆင်သင့်ရှိကြောင်း ပြောပြရာ -

အန္တဘာရသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံ အမြန်ပြန်သွား၍ သပိတ်တော်ကို တောင်းယူခဲ့ပြီးလျှင် ဇနီးမယားကို ဆွမ်းလှူဒါန်းဖို့ရာ အကြောင်းများကို ပြောပြလေ၏။ “ငါတို့သည် ရှေးဘဝက ကောင်းမှုတွေ မပြုလုပ်ခဲ့ကြလို့ ယခုဘဝမှာ ဆင်းဆင်းရဲရဲ ရှာဖွေစားသောက်နေကြရပေသည်။

ယခုဘဝမှာလည်း တစ်ရံတစ်ခါ လှူဒါန်းလိုသောစိတ် ရှိပါသော်လည်း လှူဒါန်းစရာ ဝတ္ထုပစ္စည်းက မရှိ၊ တစ်ရံတစ်ခါ လှူဖွယ်ဝတ္ထုပစ္စည်းက ရှိပါသော်လည်း သီလ၊ သမာဓိ၊ ပညာနှင့်

ပြည့်စုံသော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်က မရှိ၍ မလှူဒါန်းခဲ့ကြရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

ယခုမှာမူ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် ဥပရိဋ္ဌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓကိုလည်း တွေ့မြင်နေရပေသည်။ တစ်ထပ်စာ ထမင်းဟင်း လှူဖွယ်ဝတ္ထုများလည်း အဆင်သင့်ရှိနေသည် ဖြစ်သောကြောင့် မိမိအတွက် ထမင်းဟင်းလျာများကို ဤသပိတ်ထဲ လောင်းထည့်ပါ”ဟု ဇနီး အိမ်ရှင်မအား ပြောကြားလေ၏။

ဆင်းရဲသူ အိမ်ရှင်မသည် သဒ္ဓါဓာတ်ခံ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်သည်အားလျော်စွာ အန္တဘာရ လင်ယောက်ျားအတွက် တစ်ထပ်စာ ထမင်းဟင်းများနှင့် မိမိအတွက် ထမင်းဟင်းများကို သပိတ်ထဲ လောင်းထည့်၍ လှူဒါန်းလိုက်လေ၏။

အန္တဘာရမြက်ထမ်းသမားသည် သပိတ်ကိုယူ၍ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား ဆက်ကပ်လှူဒါန်းပြီးလျှင် ဆုတောင်းလေ၏။

အရှင်ဘုရား ဤတစ်ထပ်စာမျှသော ဆွမ်းကို လှူဒါန်းရသော ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်းဘဝတိုင်းမှာ ပစ္စည်းရှားပါး ဆင်းရဲသားအမျိုးမှာ မဖြစ်ရပါလို၏ဘုရား၊ မရှိဟူသော စကားကိုလည်း မသိရပါလို၏ဘုရား”ဟု ဥပရိဋ္ဌ အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓထံမှာ ဆုတောင်းလိုက်လေ၏။

၇၄

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

လှူဒါန်းပြီးသောအခါ သုမနသူဌေးအိမ်မှ ထီးစောင့်နတ်
က ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား လှူဒါန်းရသောဒါနသည် ကောင်း
မြတ်လှပါပေသည်။ ကောင်းမြတ်လှပါပေသည်ဟု ကောင်းချီးပေး
ကာ သာဓုသုံးကြိမ် ခေါ်လေ၏။

သုမနသူဌေးသည် မိမိအမြဲမပြတ် လှူဒါန်းနေသော ဒါန
ကောင်းမှုများကို ကောင်းမြတ်သည်ဟူ၍ နတ်များက သာဓုမခေါ်
ကြပါတဲ အန္တဘာရမြက်ထမ်းသမား၏ ဆွမ်းတစ်ထပ်စာအလှူကို
နတ်များက သာဓုခေါ်ကြခြင်းသည် ထူးခြားလှပေသည်။ အန္တဘာရ
အလှူကို ငွေဖြင့်ဝယ်ယူမည့်အကြံ ဖြစ်လေ၏။

သုမနသူဌေးသည် သူအကြံဖြစ်သည့်အတိုင်း အလှူကို
ဝယ်ယူဖို့ရာ အန္တဘာရကိုခေါ်၍ “အန္တဘာရ ... သင်သည် ဒီနေ့
အဘယ်ကောင်းမှုများ ပြုလုပ်ပါသနည်း” ဟု မေးလေ၏။ “အကျွန်ုပ်
ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား ဆွမ်းတစ်ထပ်စာ လှူဒါန်းပါသည်” “သင့်ရဲ့
ဆွမ်းအလှူကို အကျွန်ုပ်လိုချင်ပါသည်။ ငွေတစ်ကျပ်ပေးပါမည်၊
သင်အန္တဘာရ၏ ဆွမ်းအလှူဒါနကို အကျွန်ုပ်အားပေးပါ” ဟု
သုမနသူဌေးက အန္တဘာရ၏ ဆွမ်းအလှူကို ဝယ်၏။

အန္တဘာရမြက်ထမ်းသမားက “ငွေတစ်ကျပ်ဖြင့် မပေးနိုင်၊
မရောင်းနိုင်ပါ” ဟု ပြောသဖြင့် သုမနသူဌေးက တိုး၍တိုး၍ ငွေ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၇၅

တစ်ထောင်ထိအောင် ပေးပါသော်လည်း အန္တဘာရက “မပေးနိုင်၊ မရောင်းနိုင်” ဟု ပြောလေ၏။

သုမနသူဌေးက “ဤကဲ့သို့ မပေးနိုင်၊ မရောင်းနိုင်ပါလျှင် သင်အန္တဘာရ၏ တစ်ထပ်စာ ဆွမ်းအလှူကို သာဓုခေါ်ဖို့ရာ အကျွန်ုပ်အား အမျှဝေပါ။ ငွေတစ်ထောင် ပေးပါမည်” ဟု ပြောလေ၏။ အန္တဘာရက “ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓကို လျှောက်ထားကြည့်ပါဦးမည်။ အမျှပေးဝေသင့်သည်ဟု မိန့်ကြားပါက သင်သူဌေးအား အမျှဝေပါမည်” ဟုဆို၍ ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓအား လျှောက်ထားလေ၏။

အမျှပေးငြား ကုသိုလ်ပွားပုံ

ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကဗုဒ္ဓက “ဥပမာအားဖြင့် အိမ်တစ်ရာရှိသော ရွာ၌ တစ်အိမ်က မီးတိုင်(ဖယောင်းတိုင်) ထွန်းထားရာတွင် ကျန်သောအိမ်များက မိမိတို့ မီးတိုင်များဖြင့် မီးလာညှိထွန်းကြရာ၌ ပထမမီးတိုင်မှ မီးများလည်း မကုန်သွားပါဘဲ နောက်နောက် လာညှိထွန်းသော မီးတိုင်(ဖယောင်းတိုင်)တို့၌ မီးများ တိုးပွားတိုးပွားသွားသကဲ့သို့ အမျှပေးဝေခြင်းသည် မိမိ၏ အလှူဒါနကောင်းမှု ကုသိုလ်များလည်း မလျော့မကုန်သွားပါဘဲ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ သာဓုခေါ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာလည်း ဒါနကုသိုလ်များရရှိကာ

၇၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ကုသိုလ်ကောင်းမှုများ တိုးပွားတိုးပွားသွားကြပေသည်။ သို့ဖြစ်၍ အမျှပေးဝေသင့်သည်” ဟု မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

(အံ-ဋ္ဌ-၁/၁၄၇)

အန္တဘာရဆင်းရဲသားသည် အရှင်ပစ္စေကဗုဒ္ဓ မိန့်ကြားချက်အရ သုမနသူဌေးအား ဆွမ်းအလှူဒါန ကုသိုလ်အဖို့ကို အမျှပေးဝေလေ၏။ သုမနသူဌေးက အန္တဘာရအား ငွေတစ်ထောင် ပေးပြီးလျှင် “ဒီနေ့ကစ၍ အန္တဘာရ ဘာအလုပ်မျှ မလုပ်ပါနဲ့တော့၊ သင့်အတွက်လိုသမျှ ကျွန်ုပ် အားလုံးပေးပါမည်” ဟုဆိုကာ ပစ္စည်းဥစ္စာများ ပေးလေ၏။

သုမနသူဌေးသည် အန္တဘာရ၏ တစ်ထပ်စာ ဆွမ်းဒါနကောင်းမှုအရှိန်ကြောင့် ဒီနေ့ပင် မင်းကြီးထံသို့ အန္တဘာရကို ခေါ်သွားလေ၏။ မင်းကြီးသည်လည်း အန္တဘာရ၏ တစ်ထပ်စာ ဆွမ်းဒါနကောင်းမှုအရှိန်ကြောင့်ပင် သုမနသူဌေးကို မကြည့်ပါဘဲ အန္တဘာရကိုသာ ကြည့်နေလေ၏။ သုမနသူဌေးက “အရှင်မင်းကြီး ... အန္တဘာရကိုသာ ဘာကြောင့် ကြည့်နေပါသနည်း” ဟု မေးလျှောက်ရာ “ယခင်နေ့များက မတွေ့ဖူးသေးလို့ ကြည့်နေသည်” ဟု မိန့်ကြားလေ၏။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၇၇

သုမနသုဋ္ဌေးက “အသင်မင်းကြီး ... ဤသူသည် ကြည့်
ထိုက်သောသူပင် ဖြစ်ပါသည်။ ဤသူသည် သူ၏ တစ်ထပ်စာ
ထမင်းဟင်းများကို သူမစားပါဘဲ ဥပရိဋ္ဌ ပစ္စေကာဗုဒ္ဓကို လှူဒါန်း
သောကြောင့် ကျွန်ုပ်ထံမှ ငွေတစ်ထောင် ရထားပါသည်”ဟု
မင်းကြီးအား ပြောလေ၏။ မင်းကြီးက “သင့်ထံမှ သူ ငွေတစ်
ထောင်ရသည့်အတွက်ကြောင့် အကျွန်ုပ်ထံမှလည်း ဆုငွေတစ်
ထောင်ရထိုက်ပေသည်”ဟုဆိုကာ ငွေတစ်ထောင် ပေးလိုက်
လေ၏။

မင်းကြီးက ထပ်မံ၍ ပြောကြားပြန်သည်မှာ “အမောင်
(အမတ်ကြီးများ)တို့ အန္တဘာရကို အိမ်ဆောက်ပေးကြ”ဟု အမိန့်
ပေး ပြောကြားသဖြင့် အိမ်ဆောက်ဖို့ရာ မြေနုရာကို ရှင်းကြသော
အခါ ပေါက်တူးဖြင့် ပေါက်လိုက်တိုင်း ပေါက်လိုက်တိုင်းသော
နေရာတို့၌ ရွှေအိုးများ လည်ပင်းနှုတ်ခမ်းချင်းထိ၍ ပေါ်လာကြသည်
ကို တွေ့မြင်ကြ၍ မင်းကြီးထံ ပြောကြားကြလေ၏။ မင်းကြီးက
“ရွှေအိုးများကို တူးဖော်၍ ယူခဲ့ကြ”ဟု အမိန့်ပေးလေ၏။

မင်းကြီးအမိန့်ဖြင့် မင်းကြီးအတွက်ဟုဆို၍ တူးဖော်ကြ
သောအခါ ရွှေအိုးတို့သည် မြေအောက်ထဲသို့ မြုပ်၍မြုပ်၍ ဝင်သွား
ကြကုန်၏။ ရွှေအိုးများ မင်းကြီးအတွက် တူးဖော်လို့ မရကြောင်း
လျှောက်ထားတင်ပြလေ၏။ မင်းကြီးက အန္တဘာရအတွက်ဟုဆို

၇၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

၍ တူးဖော်ကြဟု မိန့်ကြားသဖြင့် မိန့်ကြားသောအတိုင်း တူးဖော်
ကြရာ ရွှေအိုးကြီးတွေ များစွာ ရရှိလေ၏။

ရွှေအိုးများကို မင်းကြီးထံ သယ်ဆောင်စေ၍ အမတ်ကြီး
များကို အစည်းအဝေးခေါ်ပြီးလျှင် “အမတ်ကြီးတို့ ... ဤမြို့၌
တစ်စုံတစ်ယောက်သောသူထံမှာ ဤရွှေအိုးများလောက် များပြား
သော ပစ္စည်းဥစ္စာများ ရှိကြပါရဲ့လား”ဟု မေးလေ၏။ အမတ်ကြီး
များက “တစ်စုံတစ်ယောက်သော မည်သူထံမှာမှ မရှိကြပါ”ဟု
ဖြေကြသဖြင့် မင်းကြီးက အန္တဘာရအား သူဌေးကြီးအမည် ဘွဲ့ထူး
ကို ပေးလိုက်လေ၏။

(အံ-ဋ္ဌ-၁/၁၄၈)

အရှင်အနုရုဒ္ဓါအလောင်း ဤအန္တဘာရဝတ္ထု၌ -

- ၁။ ဆွမ်းအလှူခံပုဂ္ဂိုလ်၏ ပစ္စေကဗုဒ္ဓ ရဟန္တာဖြစ်ခြင်း၊
- ၂။ နိရောဓသမာပတ်မှ ထသောအခါဖြစ်ခြင်း၊
- ၃။ မြက်ထမ်း၍ တရားနှင့်လျော်ညီစွာရသော တစ်ထပ်
စာ ဆွမ်းလှူဖွယ်ဝတ္ထုဖြစ်ခြင်း၊
- ၄။ လင်ယောက်ျား ဇနီးမယား ၂-ဦးတို့၏ ဝမ်းမြောက်
ဝမ်းသာ စေတနာသုံးတန် ထက်သန်စွာ လှူဒါန်း
ခြင်းဟူသော အကြောင်း ၄-ပါးနှင့် ပြည့်စုံသောကြောင့်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၇၉

ကုသိုလ်ပထမဇောကံက ဆင်းရဲသားဘဝမှ သူဌေး
ဘဝရောက်အောင် အကျိုးပေးခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သတ္တမဇော ကုသိုလ်စေတနာကံသည်လည်း ၇-ကြိမ်
မြောက် အဆုံးစွန်မှာ ဖြစ်ရ၍ အားနည်းသောကြောင့် တတိယ
ဘဝ၊ စတုတ္ထဘဝ စသည်တို့မှာ အကျိုးမပေးနိုင်ပါဘဲ ယခုဘဝမှ
ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ (အခြားမဲ့) ဒုတိယဘဝမှာ အကျိုးပေးပါ
သည်။ မြင့်မြတ်ရာ မြင့်မြတ်ရာ လူ့ဘဝ၊ နတ်ဘဝ၊ ဗြဟ္မာဘဝတို့
မှာ ဖြစ်စေသောအားဖြင့် အကျိုးပေးပါသည်။

အလယ်ဇော ၅-ချက် ကုသိုလ်စေတနာကံတို့သည် မိမိ
တို့ရှေ့မှ ကုသိုလ်ဇောစေတနာများက ကျေးဇူးပြုပေး ထောက်ပံ့
ပေးသောအားတို့ကို ရရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိတို့နောက်မှာ ဖြစ်ပေါ်
လာကြမည့် ဇောစေတနာများ ဖြစ်ပေါ်လာရအောင် ကျေးဇူးပြုနိုင်
သော အားအစွမ်းများလည်း ရှိ၏။ ထို့ကြောင့် တတိယဘဝမှစ၍
နိဗ္ဗာန်ရောက်သည်တိုင်အောင် ကောင်းကျိုးများ ပေးကြပါသည်။

အလယ်ဇော ၅-ချက် ကုသိုလ်စေတနာကံတို့သည်
ကောင်းမှုရှင်ကို တတိယဘဝမှစ၍ ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်း
မြင့်မြတ်ရာ မြင့်မြတ်ရာ ဘုံဘဝများသို့ ရောက်သွားစေ၏။ မြင့်မြတ်
ရာ ဘုံဘဝများ၌ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရလွယ်ပေါများခြင်း၊ အနာရောဂါ

ကင်းခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်းခြင်း၊ ကိုယ်ချမ်းသာ စိတ်ချမ်းသာရှိခြင်း၊ အသက်ရှည်ခြင်း၊ စိတ်တည်ငြိမ်ခိုင်ခံ့ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်ခြင်း အစရှိသော အကျိုးတို့ကိုလည်း ရရှိစေပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဤကဲ့သို့ မိမိတို့ ပြုလုပ်ထားအပ်သော ကောင်းမှုကံသည်သာလျှင် မိမိတို့အတွက် ကောင်းကျိုးအမျိုးမျိုးတို့ကို ရရှိစေမည့် “ကိုယ်ပိုင်ဥစ္စာ ဖြစ်ပေသည်” ဟု သိမြင်သော (ကမ္မဿကတာသမ္မာဒိဋ္ဌိ) အယူကောင်းအယူမှန် ရှိနေကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ အယူကောင်းအယူမှန် ရှိခြင်းသည် တရားထူးတရားမြတ်များရ၍ အပါယ်တံခါးပိတ်ဖို့ရာ အခွင့်ကောင်း အခွင့်သာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

မကောင်းမှုကံ အပြစ်ဒဏ်

သူ့အသက်သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးသား မယား၊ သားသမီးတို့ကို လွန်ကျူးဖျက်ဆီးခြင်း၊ လိမ်ပြောခြင်း၊ အရက်သေစာ အလွန်သောက်စားခြင်းစသော မကောင်းမှုအကုသိုလ်များပြုကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်ကို ခံကြရပေသည်။

ယခုဘဝမှာပင် ပစ္စည်းဥစ္စာ ရခဲရှားပါးခြင်း၊ မကောင်းသော ဂုဏ်သတင်းတို့ဖြင့် ကျော်ကြားခြင်း၊ ပရိသတ်အလယ်မှာ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၈၁

မျက်နှာငယ်စွာ နေရခြင်း၊ သေခါနီးမှာ မကောင်းသော ကံနိမိတ်များ ထင်လာမြင်လာ၍ ကြောက်လန့်ကာ တွေ့တွေ့ဝေဝေဖြင့် သေရခြင်းစသော မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

နောင်ဘဝများမှာလည်း ဘဝပေါင်းများစွာ ယုတ်နိမ့်သော အပါယ်ဘုံဘဝများသို့ ကျရောက်သွားရပြီး ဆင်းရဲဒုက္ခ အမျိုးမျိုးတို့ကို ခံကြရပေသည်။ အပါယ်ဘုံဘဝများမှ လွတ်မြောက်၍ လူ့ဘုံဘဝသို့ ပြန်ရောက်လာကြသောအခါမှာလည်း ယုတ်နိမ့်သော အမျိုးတို့၌ ဖြစ်ရခြင်း၊ ရုပ်ရည်အဆင်းပျက်ခြင်း၊ ပစ္စည်းရှားပါးခြင်း စသော မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

၁။ သူ့အသက်ကို သတ်သောသူတို့သည် သူ့အသက်ကို သတ်သော (ပါဏာတိပါတ)ကံကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ သူတစ်ပါးတို့ မကြည့်ချင်လောက်အောင် ရုပ်ဆိုးခြင်း၊ သူတစ်ပါးတို့၏ နှိပ်စက်သတ်ဖြတ်ခြင်းကို ခံရခြင်း၊ အသက်တိုခြင်းစသော မကောင်းသော အကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

၈၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

၂။ သူ့ဥစ္စာကို ခိုးယူသောသူတို့သည် သူ့ဥစ္စာကိုခိုးသော (အဒိန္နာဒါန)ကံကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ပစ္စည်းဥစ္စာ ရှားပါးခြင်း၊ ရှာဖွေ၍ ရရှိလာသော ပစ္စည်းဥစ္စာများ မကြာခဏ ဆုံးရှုံးပျက်စီးရခြင်းစသော မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

၃။ သူ့သားမယားကို လွန်ကျူးဖျက်ဆီးသောသူတို့သည် သူ့သားမယားကို လွန်ကျူးဖျက်ဆီးသော (ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ)ကံကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ မလိုမုန်းထားသူများခြင်း၊ ရန်သူပေါများခြင်း၊ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ရှားပါးခြင်း၊ ကိုယ်ဆင်းရဲ စိတ်ဆင်းရဲ ဖြစ်ရခြင်း၊ ယုတ်ညံ့သောအမျိုး၌ ဖြစ်ရခြင်း၊ အရှက်ကွဲ အကျိုးနည်း ဖြစ်ရခြင်း၊ ချစ်ခင်သူများနှင့် ကွေကွင်း ကွဲကွာရခြင်း စသော မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

၄။ လိမ်ပြောတတ်သောသူတို့သည် လိမ်ပြောသော (မုသာဝါဒ)ကံကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ ပြောဆိုရာတွင် ဘယ်အရာကိုမျှ သူတစ်ပါးတို့ မလိုက်နာခြင်း၊ စကားပြောရာတွင် မပီမသဖြစ်ရခြင်း၊ ပါးစပ်မှ အပုပ်နံ့

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၈၃

ထွက်ခြင်းစသော မကောင်းသောအကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

၅။ အရက်သေစာ သောက်စားသောသူတို့သည် အရက်သေစာ သောက်စားသော (သုရာမေရယ)ကံကြောင့် ဖြစ်လေရာ ဘဝတိုင်း ဘဝတိုင်းမှာ သတိမေ့လျော့ခြင်း၊ ရူးသွပ်ခြင်း၊ ဉာဏ်ပညာတုံးခြင်းစသော မကောင်းသော အကျိုးပေး အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရပေသည်။

အကုသိုလ်ဇော ၇-တန် မကောင်းကျိုးပေးဟန်

မကောင်းမှုကို ပြုသောအခါ အကုသိုလ်ဇော စေတနာကံတို့သည်လည်း အရှိန်အဟုန် လျင်မြန်စွာ (များသောအားဖြင့်) ၇-ကြိမ်၊ ၇-ကြိမ် ဖြစ်ပေါ်ကြပါသည်။ ထို ၇-ကြိမ်သော ဇောစေတနာကံတို့တွင် ပထမဇော အကုသိုလ်စေတနာကံသည် ယခုဘဝမှာပင် မကောင်းကျိုးများကို ပေးတတ်ပါသည်။

အကုသိုလ် ပထမဇောကံ မကောင်းကျိုးပေးဟန်

အကုသိုလ် ပထမဇော စေတနာကံသည် ယခုဘဝမှာပင် အကျိုးပေးပါသော်လည်း ရှေးဦးစွာ ဖြစ်ပေါ်လာရသော စေတနာကံဖြစ်၍ အားနည်းသောကြောင့် အကျိုးပေးပုံမှာလည်း မထင်

မရား ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။ ဘေးရန်အန္တရာယ်များနှင့် မကြာခဏ တွေ့ကြုံရခြင်း၊ တွေ့ကြုံရသောအခါမှာလည်း ခဲခဲယဉ်းယဉ်းဖြင့် လွတ်မြောက်ရခြင်း၊ အသက်အန္တရာယ်ပင် မဖြစ်ပါသော်လည်း ထိခိုက်နာကျင်မှုများ ဖြစ်လာတတ်ခြင်း၊ မိမိဆောင်ရွက်မှုများ၌ အနှောင့်အယှက် အမျိုးမျိုးနှင့် တွေ့ရခြင်း၊ မိမိလိုချင်တောင့်တသော အသုံးအဆောင်ပစ္စည်းများ လွယ်လွယ်ကူကူနှင့် မရရှိနိုင်ခြင်းစသော မကောင်းသော အကျိုးပေးများကို မကောင်းမှုကို ပြုလုပ်နေသောသူများမှာ မသိဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ပြစ်မှားမိက ချက်ချင်းခံရ

မပြစ်မှားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပြစ်မှားမိပါက အကုသိုလ် ပထမဇော စေတနာကံသည် ယခုဘဝမှာပင် မကောင်းကျိုးများကို ချက်ချင်းလက်ငင်း ပေးတတ်ပါသည်။

မြတ်စွာဘုရား ဇေတဝန်ကျောင်းတော်မှာ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် တစ်နေ့သော နံနက်အခါ၌ တောလိုက်ခွေးများဖြင့် တောကောင် သတ္တဝါများကို သတ်ဖြတ်၍ အသက်မွေးရသော ခွေးမုဆိုးတစ်ယောက်သည် လေးမြားတို့ကိုယူကာ ခွေးအပေါင်းနှင့် တောသို့ထွက်ခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ဆွမ်းခံကြွဝင်လာသော ရဟန်းတစ်ပါးနှင့် တွေ့ဆုံလေ၏။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၈၅

မုဆိုးသည် ယနေ့ နိမိတ်မကောင်း၊ လုပ်ကိုင်မစားဘဲ သူတစ်ပါးအိမ်မှာ တောင်းစားနေသော သူယုတ်မာကို မြင်ရသည်။ တစ်စုံတစ်ခုမျှ ရလိမ့်မည်မထင်ဟု ကြံစည်ကာ စိတ်နှလုံးမသာ မယာဖြင့် တောသို့ ထွက်ခဲ့လေ၏။

ရဟန်းတော်သည်လည်း ရွာထဲသို့ ဆွမ်းခံကြွဝင်၍ ဆွမ်းစားပြီးသောအခါ ရွာမှကျောင်းသို့ ပြန်ကြွတော်မူ၏။ မုဆိုးသည်လည်း တစ်မနက်လုံး တောထဲ၌ သားကောင်များကို လိုက်လံရှာဖွေ ပစ်ခတ်သော်လည်း တစ်ကောင်မျှမရ၍ ပြန်လာခဲ့ရာ လမ်းခရီးတွင် ရဟန်းတော်နှင့် တွေ့ဆုံရပြန်လေ၏။

မုဆိုးသည် “တောသို့သွားစဉ်ကလည်း ဤသူယုတ်ကို တွေ့မြင်ရ၍ သားကောင်တစ်ကောင်မျှ မရခဲ့၊ ဤသူယုတ်ကို ယခုတစ်ခါ တွေ့ရပြန်ပြီ၊ ဤသူယုတ်ကို ခွေးများဖြင့် ကိုက်သတ်စေမည်”ဟု ပြောဆိုလေ၏။

ရဟန်းတော်က “အို ... ဒါယကာ၊ ငါ့ကို ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ပါနဲ့”ဟု တောင်းပန်လေ၏။ မုဆိုးက “ယနေ့ငါသည် သင့်ကို မြင်ရလို့ တစ်စုံတစ်ခုမျှ မရခဲ့၊ ယခုတစ်ခါ သင့်ကို တွေ့ရပြန်ပြီ၊ ဒါကြောင့် ခွေးများဖြင့် ကိုက်ကို ကိုက်သတ်စေမည်”ဟုဆိုကာ ခွေးများကို အချက်ပေး (ရှူးတိုက်)၍ ကိုက်စေ၏။

ရဟန်းတော်သည် သစ်ပင်တစ်ပင်ပေါ်သို့ အမြန်တက်၍ လူတစ်ရပ်ကျော်ကျော်(လက်ခုပ်တစ်ဖောင်)ခန့်အရပ်၌ ခိုကပ်လျက်နေ၏။ ခွေးတို့သည် ရဟန်းကို ကိုက်သတ်ဖို့ရာ သစ်ပင်ကို ပိုင်းရုံ၍ စောင့်နေကြကုန်၏။

မုဆိုးက “ဟဲ့-ရဟန်းယုတ်၊ သစ်ပင်ပေါ် တက်ပြေးသော်လည်း သေဘေးမှ လွတ်မည်ထင်သလား၊ သင်မလွတ်ဘူး”ဟု ဆိုကာ ရဟန်း၏ ခြေဖဝါးကို မြားဦးချွန်ဖြင့် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ထိုးလေ၏။ ရဟန်းတော်၏ ခြေဖဝါးမှ သွေးများယိုစီး၍ ကျလာ၏။ “အို-ဒကာ၊ ဤကဲ့သို့ မပြုလုပ်ပါနဲ့”ဟု တောင်းပန်လေ၏။ မုဆိုးက နားမထောင်ဘဲ ဆက်၍ဆက်၍ မြားဦးချွန်ဖြင့် ထိုးလေ၏။

ရဟန်းတော်သည် နာကျင်လွန်းသဖြင့် ခြေဖဝါးတစ်ဖက် အထက်သို့မြှောက်ထားရာ အောက်သို့ကျနေသော ခြေဖဝါးတစ်ဖက်ကို မုဆိုးက မြားဦးချွန်ဖြင့် ဆောင့်၍ဆောင့်၍ ထိုးပြန်၏။ သွေးများ ဖြာဖြာယိုစီး၍ ကျလာ၏။ ရဟန်းတော်သည် ဤကဲ့သို့ မိမိကို မပြုလုပ်ပါရန် အကြိမ်ကြိမ် တောင်းပန်၏။ မုဆိုးက နားမထောင်ဘဲ ခြေဖဝါးနှစ်ဖက်လုံးကို မြားဦးချွန်ဖြင့် ဆင့်ကာ ဆင့်ကာ ထိုးလေ၏။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၈၇

ရဟန်းတော်၏ တစ်ကိုယ်လုံးသည် မီးဖြင့်ရှိထားသကဲ့သို့ ပူလောင်နေ၏။ ရဟန်းတော်သည် အလွန်နာကျင်လွန်းသဖြင့် သတိ မေ့သွားပြီးလျှင် သင်္ကန်းများကိုယ်မှ ကျွတ်ကျသွားသည်ကိုပင် မသိဘဲ ဖြစ်သွားလေ၏။

ရဟန်းတော်၏ကိုယ်မှ ကျွတ်ကျသွားသော သွေးတို့ဖြင့် ပေကျံနေသော သင်္ကန်းသည် မုဆိုး၏ခေါင်းမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံး ခြုံမိလျက်သား ဖြစ်နေ၏။

သစ်ပင်ပေါ်က ရဟန်းကျလာမည်ကို စောင့်မျှော်နေကြ သော ခွေးတို့သည် သစ်ပင်ပေါ်မှ သင်္ကန်းကျလာသည်ကို ရဟန်း ကျလာသည်ဟု ထင်မှတ်ကာ သင်္ကန်းအတွင်း၌ ခြုံမိသော မိမိ တို့သခင် မုဆိုးကို အတင်းဝင်၍ ဆွဲကြ ကိုက်ကြကုန်၏။ အသား တွေကုန်၍ အရိုးမျှသာကျန်အောင် ကိုက်စားကြလေကုန်၏။

ကိုက်စားပြီး၍ ရပ်နားနေသောအခါ ရဟန်းတော်သည် သစ်ကိုင်းခြောက်ကိုချိုး၍ ခွေးတို့ကို ခြောက်မောင်း ပစ်ချလိုက် ၏။ ခွေးတို့သည် ရဟန်းအား သစ်ပင်ပေါ်၌ ရှိနေသည်ကို မြင် ကြ၍ မိမိတို့၏ သခင်မုဆိုးကို ကိုက်စားမိကြသည်ဟု သိကာ တောထဲသို့ ပြေးဝင်သွားကြလေကုန်၏။

၈၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝိသာခရာတော်

အကုသိုလ် ပထမဇော စေတနာကံသည် အားပင်နည်း
ပါးသော်လည်း ဤခွေးမုဆိုးကဲ့သို့ မပြစ်မှားထိုက်သောသူကို ပြစ်
မှားသောသူအား ယခုဘဝမှာပင် မကောင်းသောအကျိုးပေး
အပြစ်ဒဏ်များကို ခံစားရရှိစေပါသည်။

အပြစ်ဒဏ် ၁၀-ပါး

မပြစ်မှားထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်အား ပြစ်မှားသောသူတို့သည်-

၁။ ပြင်းထန်သော ခေါင်းကိုက်ဝေဒနာစသည် စွဲကပ်ခြင်း၊

၂။ ပင်ပင်ပန်းပန်း ရှာဖွေထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာများ ဆုံးရှုံး
သွားခြင်း၊

၃။ လက်ပြတ်ခြင်း၊ ခြေပြတ်ခြင်းစသော ကိုယ်အင်္ဂါများ
ပျက်စီးခြင်း၊

၄။ အလွန်စက်ဆုပ်ဖွယ်ဖြစ်သော နှုနာစသော ရောဂါ
ကြီးများ စွဲကပ်ခြင်း၊

၅။ စိတ်နောက်ရူးသွပ်ခြင်း၊

၆။ ရာထူးမှ အချခံရခြင်း၊

၇။ မဟုတ်မမှန် လုပ်ကြံ၍ အစွပ်အစွဲခံရခြင်း၊

၈။ အားကိုးအားထားပြုရသော ဆွေမျိုးဉာတိ ပျက်စီးခြင်း၊

၉။ သိမ်းဆည်းထားသော ပစ္စည်းဥစ္စာတို့ ဆွေးမြေ့ပျက်စီး

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၈၉

ခြင်း၊ အစစ်အမှန် ရွှေငွေရတနာတို့ အတုများ ဖြစ်သွားခြင်း၊

၁၀။ အိမ်မီးလောင်ခံရခြင်း၊ မိုးကြိုးပစ်ခံရခြင်းဟူသော ၁၀-ပါးသော အပြစ်ဒဏ်တို့တွင် တစ်ပါးပါးဖြင့် ချက်ချင်းပင် တွေ့ကြုံကြရပေသည်။

(ဓမ္မပဒဂါထာ-၁၃၈၊ ၉၊ ၁၄၀၊ ဋ္ဌ-၁/၁၁၅)

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် မပြစ်မှားထိုက်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပြစ်မှားမိက ယခုဘဝမှာပင် မကောင်းသော အပြစ်ဒဏ်များကို ခံကြရသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းရှေ့သွားရှိသော အသိဉာဏ် အယူကောင်းအယူမှန်နှင့် ပြည့်စုံသော ဘဝဖြစ်၍ ကောင်းမြတ်လှပါပေသည်။

အကုသိုလ် သတ္တမဇောကံ မကောင်းကျိုးပေးဟန်

သတ္တမဇော အကုသိုလ်စေတနာကံသည် ၇-ကြိမ်မြောက် အဆုံးစွန်၌ဖြစ်ရ၍ အားနည်းသောကြောင့် တတိယဘဝ၊ စတုတ္ထဘဝတို့၌ အကျိုးမပေးပါဘဲ ယခုဘဝမှ ကွယ်လွန်ပြီးသောအခါ (အခြားမဲ့)ဒုတိယဘဝတွင် ယုတ်နိမ့်ရာ ၁၆၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊ အသူရကာယဘုံများသို့ ရောက်စေသောအားဖြင့် အကျိုးပေးသည်။

၉၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အကုသိုလ် အလယ်လော ၅-ချက်ကံ မကောင်းကျိုးပေးဟန်

အလယ်လော ၅-ချက် အကုသိုလ်စေတနာကံတို့သည် မိမိတို့ရှေ့မှ အကုသိုလ်လော စေတနာများက ကျေးဇူးပြုပေး ထောက်ပံ့ပေးသော အားအစွမ်းတို့ကို ရရှိကြ၏။ သို့ဖြစ်၍ မိမိ နောက်မှာ ဖြစ်ပေါ်လာကြမည့် အကုသိုလ်လောစေတနာများ ဖြစ် ပေါ်လာရအောင် ကျေးဇူးပြုနိုင်သော အားအစွမ်းများ ရှိကြ၏။ ထို့ကြောင့် တတိယဘဝမှစ၍ နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့်ဘဝတိုင်အောင် မကောင်းကျိုးများ ပေးကြပါသည်။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အလောင်း၏ နှစ်ဥာဝက မိဘ တို့ကို သတ်ခဲ့သော (အလယ်လော ၅-ချက်) အကုသိုလ်စေတနာ ကံသည် တန်ခိုးအရာမှာ တေဒဂ်ရ၍ ပရိနိဗ္ဗာန်ဝင်စံသည့်ဘဝတိုင် အောင် မကောင်းကျိုးကို လိုက်ပေးလေ၏။

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်၌ မျက်မမြင် မိဘတို့ကို လုပ်ကျွေးခဲ့သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်အလောင်း အမျိုးကောင်း သားသည် ယုတ်ညံ့သော ဇနီးမယား၏ ကုန်းတိုက်သောစကား ကြောင့် တောထဲသို့ မျက်မမြင်မိဘ ၂-ပါးကို လှည်းဖြင့်တင်သွား၍ သူခိုးဓားပြဟန်ဆောင်ကာ မိမိကိုယ်တိုင် သေအောင် ရိုက်သတ်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၉၁

ခဲ့သော (အလယ်ဇော ၅-ချက်)အကုသိုလ်ဇော စေတနာကံတို့ သည် တန်ခိုးအရာမှာ အမြတ်ဆုံး(တေဒဂ်)ဆုရကာ နိဗ္ဗာန်သို့ ရောက်သည့်ဘဝမှာပင် ဇေမ္မုဒိပ်တစ်ကျွန်းလုံး ထင်ရှားအောင် မကောင်းကျိုးများ ပေးကြလေသည်။

(ဓမ္မပဒ-၄-၂/၄၄)

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား ဝေဠုဝန်ကျောင်းတော် ၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ်မှာ တိတ္ထိတို့သည် “မိမိတို့မှာ ပစ္စည်း လာဘ်လာဘရှားပါး၍ မြတ်စွာဘုရား သာသနာတော်၌ ပစ္စည်း လာဘ်လာဘ ပေါများနေခြင်းသည် တန်ခိုးကြီးသော အရှင်မဟာ မောဂ္ဂလာန်ကြောင့်ဖြစ်သည်။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကိုသတ်ကြ မှ ငါတို့မှာ ပစ္စည်းလာဘ်လာဘ ပေါများကြမည်”ဟု တိုင်ပင်ကြ ကာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ကို သူခိုးဓားပြတို့အား ငွေတစ်ထောင် ပေး၍ သတ်ခိုင်းကြကုန်၏။

ထိုအချိန်၌ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည် အနီး ဣသိဂိလိတောင်၏နံပါး ကျောက်ဖျာတစ်ခု၌ သီတင်းသုံး နေတော်မူ၏။ ခိုးသားဓားပြတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်ရှိရာ တောင်နံပါးသို့သွား၍ ဝိုင်းထားကြကုန်၏။

၉၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် တန်ခိုးဖြင့်ထွက်၍ ရှောင်တိမ်း ကြွသွားတော်မူ၏။ ဒုတိယအကြိမ် လာဝိုင်းကြသောအခါ မှာလည်း တန်ခိုးဖြင့်ပင် ထွက်၍ ရှောင်တိမ်း ကြွသွားတော်မူ၏။ တတိယအကြိမ် လာဝိုင်းပြန်သောအခါမှာ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မိမိမကောင်းမှုကံ၏ အကျိုးပေးမှ မလွတ်နိုင်သည်ကို သိတော်မူသဖြင့် အဖမ်းခံလိုက်လေ၏။

ခိုးသားဓားပြတို့သည် အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်၏ ခန္ဓာကိုယ်ကို ညက်ညက်ကြေအောင် ရိုက်သတ်ကြကုန်၏။ အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မြတ်စွာဘုရားထံသို့ သွားရောက်ဖူးမြော်ပြီးမှ ပရိနိဗ္ဗာန်စံတော်မူလေ၏။ မြေလျှိုးမိုးပျံ့နိုင်သော အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် မိမိမကောင်းမှုကံ၏ မကောင်းကျိုးကို တန်ခိုးဖြင့် မကာကွယ် မတားမြစ်နိုင်ပါဘဲ ပရိနိဗ္ဗာန်စံဝင်တော်မူရလေသည်။

တားမြစ်လို့ မရကောင်းသောတရား ၄-မျိုး

လောက၌ အဘယ်ပုဂ္ဂိုလ်၊ အဘယ်တန်ခိုးရှင်မှ တာဝန်ယူ၍ မတားမြစ်နိုင်သော တရားလေးမျိုးကို မြတ်စွာဘုရား ဟောကြားတော်မူပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၉၃

- ၁။ အိုခြင်း သဘောတရား
- ၂။ နာခြင်း သဘောတရား
- ၃။ သေခြင်း သဘောတရား
- ၄။ မကောင်းမှုကံ၏ မကောင်းကျိုးများ

ဤတရားလေးမျိုးကို လောက၌ တန်ခိုးကြီးမားကြသော
ဗြဟ္မာကြီး၊ ဗိဿနိုးနတ်မင်းကြီးစသော တန်ခိုးရှင်များက ဘယ်ပုံ
ဘယ်နည်းနှင့်မျှ တားမြစ်လို့ မရကောင်းဟူ၍ ဟောကြားတော်မူ
ခဲ့ပါသည်။

(အံ-၁/၄၉၁)

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အိုနာသေမျိုး၊ မကောင်းကျိုး၊ တားရိုးမရှိပြီ။

အရှင်မဟာမောဂ္ဂလာန်သည် ပါရမီနုစဉ်ဘဝက မပြစ်မှား
ထိုက်သော မိဘ ၂-ပါးကို သတ်ခဲ့သော (အလယ်ဇော ၅-ချက်)
အကုသိုလ်စေတနာကံကြောင့် သိန်းပေါင်းများစွာသော နှစ်တို့
ကာလပတ်လုံး ငရဲ၌ခံခဲ့ရပြီးနောက် ဘဝတစ်ရာတွင်လည်း နိုးသား
ဓားပြတို့ စေ့စေ့ညက်ညက်ကြေအောင် ရိုက်နှက်၍ သေရဖူးလေ
သည်။

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် မပြစ်မှားထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့ကို ပြစ်မှားမိက (အလယ်ဇော ၅-ချက်)စေတနာကံသည် နိဗ္ဗာန်ရောက်သည့် ဘဝတိုင်အောင် မကောင်းသော အကျိုးများကို ပေးသည်ဟု ယုံကြည်ခြင်းရှေ့သွားရှိသော အသိဉာဏ် အယူကောင်းအယူမှန်ရှိသော ဘဝဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမြတ်လှပါပေသည်။

အယူကောင်းရှိတာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ
ပြီးပါပြီ။

အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ ပြည့်စုံတာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာဖြစ်ပုံ

ယခု မိမိတို့ရရှိထားသော လူ့ဘဝသည် တရားအား ထုတ်ဖို့ရာ မျက်စိအကြည်၊ နားအကြည်၊ နှာခေါင်းအကြည်၊ လျှာအကြည်၊ ကိုယ်အကြည်၊ စိတ်အကြည်ဟူသော အကြည်ဓာတ် ၆-ပါး အပြည့်အစုံ ရရှိထားသောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။

ဤအကြည်ဓာတ် ၆-ပါး အပြည့်အစုံ ရရှိထားသော အခိုက်အတန့်မှာ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို အားထုတ်လိုက်ပါက မိမိတို့ ပါရမီအားလျော်စွာ တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိနိုင်သော ဘဝမျိုး၊ အချိန်အခါမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ အပါယ်တံခါး ပိတ်နိုင်သော ဘဝမျိုး၊ အချိန်အခါမျိုး ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ အကြည်ဓာတ် ၆-ပါး ပြည့်စုံနေသော အခိုက်အတန့်သည် တရားထူးတရားမြတ်ရဖို့ရာ အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

၉၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အကြည်ဓာတ်ခြောက်ဖြာ၊ ပြည့်စုံတာ၊
မှန်စွာခွင့်ကောင်းဖြစ်ပေသည်။

ပြောင်းပြန်အားဖြင့် အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ ချို့တဲ့ပျက်စီးသွားသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မျက်စိက မြင်တယ်၊ မြင်တယ်ဟု တရားမှတ်လို့မရ။ နားက ကြားတယ်၊ ကြားတယ်ဟု တရားမှတ်လို့မရ။ နှာခေါင်းက နံတယ်၊ နံတယ်ဟု တရားမှတ်လို့မရ။ လျှာက စားတယ်၊ စားတယ်ဟု တရားမှတ်လို့မရ။ ကိုယ်က ထိတယ်၊ ထိတယ်ဟု တရားမှတ်လို့မရ။ အထူးသဖြင့် စိတ်အကြည်ဓာတ် ချို့တဲ့(ရှုံး)သွားသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဘယ်လိုမျှ ဘယ်အရာကိုမျှ တရားမှတ်လို့ မရသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များနှင့် လွဲသွားကြရပါသည်။

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသောဘဝသည် အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ အပြည့်အစုံရှိနေသော ဘဝဖြစ်၍ နည်းမှန်လမ်းမှန် သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားတို့ကို အားထုတ်လိုက်ပါက မိမိတို့ ပါရမီအားလျော်စွာ တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်သောဘဝ ဖြစ်ပါသည်။ နည်းမှန်လမ်းမှန် တရားအားထုတ်တတ်ဖို့သာ အရေးကြီးပါသည်။

နည်းမှန်လမ်းမှန် တရားအားထုတ်တတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အချိန်ပြည့် အားမထုတ်နိုင်၍ အချိန်ပိုင်းမျှပင် အားထုတ်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၉၇

ရပါသော်လည်း တရားသဘောများကို တွေ့မြင်သွားနိုင်ကြပါသည်။ တရားသဘောများကို တွေ့မြင်သွားသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် တရားအားထုတ်မှု၌ စိတ်ဝင်စားလာကြပါသည်။ မိမိ၏ ပါရမီအားလျော်စွာ ယခုဘဝမှာ တရားရနိုင်သည်ကို ရှေ့ကထက် ပို၍ ယုံကြည်မှုသဒ္ဓါများ ထက်သန်အားကောင်းလာတတ်ပါသည်။

ယခုဘဝမှာ တရားရနိုင်သည်ဟု ယုံကြည်မှု သဒ္ဓါတရားအားကောင်းထက်သန်လာသည်နှင့်အမျှ တရားအားထုတ်မှု၌ ငွေလုံ့လဝီရိယများ ထက်သန်လာတတ်ပါသည်။ ငွေလုံ့လဝီရိယထက်သန်သည်နှင့်အမျှ အမှတ်သတိရမူလည်း ကောင်းလာတတ်ပါသည်။ အမှတ်သတိကောင်းသည်နှင့်အမျှ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိလည်း ဖြစ်လာ၊ အားကောင်းလာတတ်ပါသည်။ သမာဓိအားကောင်းလာသည်နှင့်အမျှ ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြပါသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်များ အားကောင်းပြည့်စုံလာသောအခါ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၍ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ မျက်မှောက်ပြုသောအားဖြင့် ရောက်ကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်ပါ၍ နည်းမှန်လမ်းမှန် တရားအားထုတ်တတ်ဖို့ရာမှာ အရေးကြီးလှပါသည်။

၉၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

နည်းမှန်လမ်းမှန် အားထုတ်ရန်

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မျက်စိကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ နားကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ နှာခေါင်းကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ လျှာကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ ကိုယ်ကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ စိတ်ကလည်း ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဌာန ၆-ပါးက ရှုမှတ်ကြရပါသည်။

ဤကဲ့သို့ ၆-ဌာနက ရှုမှတ်ရပါသော်လည်း ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ စိတ်ဟူသော ၅-ဌာနတို့က ရှုမှတ်ပါသော်လည်း ထူးခြားချက်များကို တွေ့သိနိုင်ကြမည် မဟုတ်ပေ။

မတွေ့သိနိုင်ကြခြင်းအကြောင်းမှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ စိတ်တို့၌လာတိုက်၍ မြင်ရတွေ့ရသော အာရုံတို့ကလည်း အလွန်သိမ်မွေ့ကြ၍ ရှုမှတ်မှု သတိ၊ သမာဓိ၊ ဉာဏ်တို့ကလည်း အားနည်းနေကြသေးသောကြောင့် ထူးခြားချက်များကို မတွေ့မသိရခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

သို့ဖြစ်သောကြောင့် ဝိပဿနာရှုမှတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ရှေးဦးစွာ ကိုယ်ကာယကစ၍ ရှုမှတ်ကြရပါသည်။ ကိုယ်ကာယ၌ ရှုမှတ်စရာတို့သည် များလည်း များပါသည်။ ထင်လည်း

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော်

၉၉

ထင်ရှားပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်စရာကလည်းများ၊ ထင်လည်း ထင်ရှားသောကြောင့် မှတ်ရတာလည်း လွယ်ကူပါသည်။ သမာဓိ ဉာဏ်များလည်း ဖြစ်လွယ်ပါသည်။

ကာယ၌ ရှုမှတ်စရာပေါများ

ကိုယ်ကာယ၌ တရားရှုမှတ်စရာတို့သည် ကိုယ်အကြည် (ကာယပသာဒ)ရှိနေသော နေရာဌာန အားလုံးပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၌ ဆံပင်ဖျား၊ လက်သည်းခြေသည်းဖျားကို ဖယ်ထား၍ အပ်ဖျားဖြင့် တို့ကြည့်ပါက ထိတယ်လို့ သိနေသော နေရာဌာန ဟူသမျှတို့သည် ကိုယ်အကြည်(ကာယပသာဒ)ရှိနေသော နေရာ ဌာနတို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ တရားရှုမှတ်လိုရသော နေရာဌာနတို့ ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။ ဝတ်ကိုယ်လုံးပင် တရားရှုမှတ်စရာတို့ ဖြစ် ကြပါသည်။

နာခေါင်းမှ ဝင်လေ၊ ထွက်လေတို့သည် တရားရှုမှတ်စရာ ကိုယ်ကာယပင် ဖြစ်ပါသည်။ အသက်ရှူသွင်း၍ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်း တက်တာ၊ အသက်ရှူထုတ်၍ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျတာတို့သည် တရား ရှုမှတ်စရာ ကိုယ်ကာယပင် ဖြစ်ပါသည်။

သွားတာ၊ ရပ်တာ၊ ထိုင်တာ၊ လျောင်းအိပ်တာတို့သည် တရားရှုမှတ်စရာ ကိုယ်ကာယပင် ဖြစ်ပါသည်။ လက်ခြေတို့ကို

၁၀၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ကွေးတာ၊ ဆန့်တာ၊ ကိုင်တာ၊ ယူတာ၊ ခေါင်းငုံ့တာ၊ ခေါင်းမောတာ၊ မျက်လုံးလှုပ်တာ၊ မျက်တောင်ခတ်တာမှစ၍ လှုပ်ရှားမှု ကိုယ်အမှုအရာမှန်သမျှတို့သည် တရားရှုမှတ်စရာ ကိုယ်ကာယတို့ပင် ဖြစ်ကြပါသည်။

ကာယ၌ ရှုစရာထင်ရှား

အသက်ရှူသွင်းတိုင်း၊ ရှူသွင်းတိုင်း၊ အသက်ရှူထုတ်တိုင်း၊ ရှူထုတ်တိုင်း နှာခေါင်းဖျားမှ လေတိုးဝင်သွားတာ၊ လေတိုးထွက်သွားတာ၊ ဝမ်းဗိုက်က ဖောင်းကြွတက်လာတာ၊ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားတာတို့ကို နှာခေါင်းဖျား၊ ဝမ်းဗိုက်တို့၌ စိတ်ကို စူးစိုက်ထား၍ ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ ဝင်တာ ထွက်တာ၊ ဖောင်းတာ ပိန်တာတို့သည် အလွန်ပင် ထင်ရှားပါသည်။

သွားတာ၊ ရပ်တာ၊ ထိုင်တာ၊ လျောင်းတာ၊ လက်ခြေ ကွေးဆန့်တာ၊ ကိုင်တာ၊ ယူတာ၊ ငုံ့တာ၊ မော့တာ စသော ကိုယ်အမှုအရာတို့ကိုလည်း သွားခိုက်၊ ရပ်ခိုက် စသည်တို့၌ စိတ်ကို စူးစိုက်ထား၍ ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ လှုပ်ရှား ရွှေ့သွားနေတာများ မှာ အလွန်ပင် ထင်ရှားပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၀၁

ကာယ၌ အမှတ် ၃-မျိုး

တရားရှုမှတ်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ရှုမှတ်ဖို့ရာ အမှတ် ၃-မျိုးရှိပါသည်။ သတ်မှတ်ထားသော အချိန်အတွင်းမှာ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မလှုပ်မရှား၊ စိတ်ကိုလည်း တခြားသို့ ထွက်မသွားရအောင် ထိုင်မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး၊ စင်္ကြံ(လမ်း)လျှောက်၍ မှတ်သည့်အမှတ်က တစ်မျိုး၊ ထိုင်တာ၊ ထတာ၊ ကွေးတာ၊ ဆန့်တာ၊ ကိုင်တာ၊ ယူတာ စသည်တို့ကို မှတ်သည့် အသေးစိတ်အမှတ်က တစ်မျိုးဟူ၍ သုံးမျိုးရှိပါသည်။

ထိုင်မှတ်သည့်အခါ တရားရှုမှတ်ခါစပုဂ္ဂိုလ်တို့ လွယ်ကူစွာ ရှုမှတ်နိုင်ဖို့ရာ ကျေးဇူးတော်ရှင် မဟာစည်ဆရာတော်ဘုရားကြီးက ပါဠိတော်များနှင့် လျော်ညီစွာ ဝမ်းစိုက် ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာမှစ၍ ရှုမှတ်ဖို့ရာ ညွှန်ကြားတော်မူပါသည်။

တရားထိုင်၍ ရှုမှတ်ကြမည့် ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ တင်ပလွင်ခွေ၍သော်လည်းကောင်း၊ ဒူးတုပ်၍သော်လည်းကောင်း မိမိတို့ ကြာကြာထိုင်နိုင်သော ဣရိယာပုထ်ဖြင့် ထိုင်ရပါသည်။ မျက်စိကို မှိတ်ထားရပါသည်။ ခေါင်းကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထားရပါသည်။ ခါးကိုလည်း တည့်တည့်မတ်မတ်ထားရပါသည်။ စိတ်ကိုတော့ ဝမ်းစိုက်မှာ စူးစိုက်ထားရပါသည်။

၁၀၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

ဆောင်ပုဒ်။ ။ တင်ပလ္လင်ခွေကာ၊ ထိုင်နေပါ။
 ခါးမှာဖြောင့်ဖြောင့်ထား။
 မျက်စိမှိတ်ကာ၊ ခေါင်းတည့်ပါ။
 ဝမ်းမှာစိတ်ကိုထား။
 ဖောင်းတာ ပိန်တာ၊ စိတ်စိုက်ကာ၊
 မှတ်ပါယောဂီများ။

ရိုရိုသေသေမှ စူးစိုက်မှု

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်သောအခါမှာ ရိုရိုသေသေ စူးစူး
 စိုက်စိုက် ရှုမှတ်ဖို့ရာမှာ အရေးကြီးသော အချက်ပင် ဖြစ်ပါသည်။
 ရိုရိုသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ တရားမတွေ့
 သေးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် တရားတွေ့သွားနိုင်ပါသည်။ တရားတွေ့
 ပြီးသော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် တရားတက်သွားနိုင်ပါသည်။ တရားထူး
 တရားမြတ် ရထိုက်သော ပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်လျှင် တရားထူးတရားမြတ်
 ရသွားနိုင်ပါသည်။

ရိုရိုသေသေဆိုသည်မှာ သွားခြင်း၊ ရပ်ခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊
 လျောင်းခြင်း၊ လက်ခြေတို့ကို ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်းစသော ကိုယ်
 အမှုအရာတို့ကို အားနည်းနေသော လူမမာကဲ့သို့ သာယာသိမ်မွေ့
 စွာ ပြုလုပ်ရမည်ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၀၃

စူးစိုက်စိုက်ဆိုသည်မှာ မှတ်စိတ်ကို ပစ္စုပ္ပန်တည့်အောင် စူးစိုက်ရမည်၊ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုသိအောင် စူးစိုက်ရမည် ဟု ဆိုလိုပါသည်။

ထိုင်မှတ်ရာမှာ ရိုသေစွာ

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား အားထုတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့ သည် ဆိတ်ငြိမ်ရာအရပ်သို့ ချဉ်းကပ်၍ ထိုင်ပြီးသောအခါ အသက်ကို မှန်မှန်ရှုသွင်းကြရပါသည်။ မှန်မှန်ရှုထုတ်ကြရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ မှန်မှန်ရှုသွင်း၊ မှန်မှန်ရှုထုတ်ခြင်းကို ရိုသေတယ်ဟု ဆိုရပါသည်။

ပညတ်ကိုခွာ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပါ

အသက်ရှုသွင်းလိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ဖောင်းကြွတက်လာသောအခါ ဖောင်းစမှဖောင်းဆုံးတိုင်အောင် တောင့်တင်းတွန်းကန်ခြင်း အဆင့်ဆင့် ဖောင်းကြွရွေ့တက်လာခြင်းတို့ကို ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ဖောင်းတယ်ဟု စိတ်ထဲကဆိုကာ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးကို တော့ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တောင့်တင်းတွန်းကန်ခြင်း အဆင့်ဆင့်

၁၀၄

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ဖောင်းကြွရွှေတက်လာခြင်းတို့ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် ပစ္စုပ္ပန် တည်တည် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဌာန်ကြီးသည် ပညတ်ဖြစ်သည်။ ဝိပဿ နာရှုမှတ်သောအခါ ပညတ်ကို ခွာနိုင်သမျှခွာရပါသည်။ တောင့် တင်းတွန်းကန်ခြင်း အဆင့်ဆင့် ဖောင်းကြွရွှေတက်လာခြင်းတို့သည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။ ပရမတ်ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက် ၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ပညတ်ကိုအာရုံမပြုပါဘဲ ပရမတ် ကိုသိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ရှုမှတ်ခြင်းကိုပင် စူးစိုက်တယ် ဟု ဆိုရပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညတ်ကိုခွာ၊ ပရမတ်သာ၊ မှန်စွာရှုရမည်။

အသက်ရှူထုတ်လိုက်၍ ဝမ်းဗိုက် ပိန်ကျသွားသောအခါ ပိန်စမှပိန်ဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် လှုပ်ရှားလျော့ကျသွားသော သဘောကို သိနိုင်သမျှသိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် စူးစိုက်၍ ပိန်တယ်ဟု စိတ်ထဲကဆို၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာ၌လည်း ဝမ်းဗိုက်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်) ကို ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အဆင့်ဆင့် လှုပ်ရှားလျော့ကျသွားသော သဘော(ပရမတ်)ကိုတော့ သိနိုင်သမျှသိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၀၅

စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဝမ်းစိုက်ပုံသဏ္ဌာန်သည် ပညတ်ဖြစ်သည်။ အဆင့်ဆင့် လှုပ်ရှားလျော့ကျသွားသော သဘောသည် ပရမတ်ဖြစ်သည်။

ပညတ်နှင့်ပရမတ်တို့သည် တွဲစပ်၍တည်နေကြ၏။ ပညတ်နှင့်ပရမတ် ၂-မျိုးတို့တွင်လည်း ပညတ်က ပို၍ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ပရမတ်က ငုပ်နေတတ်ပါသည်။ ဝိပဿနာရှုသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ပညတ်ကိုသိအောင် ရှုကြရသည်မဟုတ်ပါ။ ပရမတ်ကိုသိအောင် ရှုကြရမည် ဖြစ်ပါသည်။ ပညတ်ကို ရှုနေပါလျှင် တရားအတွေ့ နှေးနေတတ်ပါသည်။

ပညတ် ပရမတ် ပြိုင်နေတတ်

ပညတ်နှင့်ပရမတ်တို့သည် အပြိုင်လို ဖြစ်ကြပါသည်။ ပညတ် ထင်ရှားလာလျှင် ပရမတ် ငုပ်ပျောက်သွားတတ်ပါသည်။ ပရမတ် ထင်ရှားလာလျှင် ပညတ် ငုပ်ပျောက်သွားတတ်ပါသည်။ ဝိပဿနာရှုမှတ်ခါစ ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ပညတ်ကပင် ပို၍ထင်ရှားနေတတ်ပါသည်။ ပရမတ်က မထင်ရှားဘဲ ဖြစ်နေတတ်ကြပါသည်။

ပရမတ်ကိုသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုဖန်များသောအခါ တဖြည်းဖြည်း ပရမတ်သဘောများ ထင်ရှားလာတတ်ကြပါသည်။

၁၀၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

သမာဓိဉာဏ်များ ပြည့်စုံလာသဖြင့် ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ရောက်သွားကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ ပရမတ်က ထင်ရှား၍ ခေါင်း၊ ကိုယ်၊ ခြေ၊ လက်သဏ္ဌာန် ပညတ်များ ငုပ်ပျောက်သွားကြပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပညတ်ထင်ရှား၊ ပရမတ်ကား၊
ငုပ်သွားလေသည်သာ။

ပရမတ်ထင်ရှား၊ ပညတ်ကား၊
ငုပ်သွားလေသည်သာ။

ဖောင်းတာ၊ ပိန်တာကို မှတ်ရုံမျှဖြင့် စိတ်ကသိပ်မငြိမ်ဘဲ အပြင်အာရုံများသို့ ထွက်သွားနေခဲ့ပါလျှင် ထိတယ်ဟု တစ်ချက်တိုး၍မှတ်ပါ။ ထိုင်ထား၍ အသားနှင့် ကြမ်းပြင်၊ အဝတ်၊ အခင်းများနှင့် ထိနေတာကို သိအောင် စူးစိုက်၍ ထိတယ်ဟု မှတ်ရပါသည်။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်ဟု မှတ်ပါသော်လည်း စိတ်အနည်းငယ်ထွက်နေပါသေးလျှင် ထိုင်တယ်ဟု တစ်ချက်တိုး၍မှတ်ပါ။ မိမိထိုင်နေပုံကို ခေါင်းမှစ၍ တစ်ကိုယ်လုံးခြုံကာ တောင့်တင်းသောသဘောကို သိအောင် စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါသည်။ ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်ဟု ၄-ချက်မှတ်လိုက်သောအခါ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရကာ မှတ်လို့ ကောင်းလာတတ်ပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၀၇

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်ဟု ၂-ချက်မှတ်ရုံမျှဖြင့် စိတ်တည်
ငြိမ်မှုရကာ ရှုမှတ်လို့ကောင်းပါလျှင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်ဟူ၍
၂-ချက်ပင် မှတ်ရပါသည်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိတယ်ဟု ၃-ချက်မှတ်မှ စိတ်
တည်ငြိမ်မှုရကာ ရှုမှတ်လို့ကောင်းပါလျှင် ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊
ထိတယ်ဟု ၃-ချက်ပင် မှတ်ရပါသည်။

ဖောင်းတယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်ဟု ၄-
ချက်မှတ်မှ စိတ်တည်ငြိမ်မှုရကာ ရှုမှတ်လို့ကောင်းပါလျှင် ဖောင်း
တယ်၊ ပိန်တယ်၊ ထိုင်တယ်၊ ထိတယ်ဟူ၍ ၄-ချက် မှတ်ရပါ
သည်။

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရား ပွားများအားထုတ်ကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် စင်္ကြံလျှောက်၍ တရားရှုမှတ်ဖို့ရာမှာ အထူး
လိုအပ်သော အချက်တစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။ စင်္ကြံလျှောက်၍ တရား
ရှုမှတ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုင်မှတ်ရာ၌လည်း ထိုင်နိုင်သော
စွမ်းအင်များ ပိုကောင်းလာသဖြင့် ယခင်ကထက်ပို၍ အချိန်ကြာ
ကြာ ထိုင်နိုင်လာတတ်ပါသည်။ လက်ခြေကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း
စသော အသေးစိတ် ကိုယ်အမူအရာတို့ကိုလည်း ယခင်ကထက်
ပို၍ မှတ်လို့ရလာတတ်ပါသည်။

စကြံ၌ ရိသေစူးစိုက်ပုံ

စကြံလျှောက်၍ တရားရှုမှတ်ရာ၌ အမှတ် ၄-မျိုး ရှိပါသည်။ ခြေတစ်လှမ်း၌ ၁-ချက်၊ ခြေတစ်လှမ်း၌ ၂-ချက်၊ ခြေတစ်လှမ်း၌ ၃-ချက်၊ ခြေတစ်လှမ်း၌ ၆-ချက်ဟူ၍ ၄-မျိုး ရှိပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်း ၁-ချက်မှတ်၌ ဘယ်လှမ်းတယ်၊ ညာလှမ်းတယ်ဟု စိတ်ထဲကဆို၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ခြေလှမ်းနှေးသည်ထက် နှေးသွားအောင် ချုပ်၍ မလှမ်းရ။ မနှေးမမြန် သာယာသိမ်မွေ့စွာ လှမ်းရပါသည်။ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဌာန်ကို ခွာ၍ လှမ်းစမှလှမ်းဆုံးတိုင်အောင် ရှေ့သို့ အဆင့်ဆင့် ပေါ့ပါးရွေ့သွားသောသဘော (ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်း ၂-ချက်မှတ်၌ ကြွတယ်၊ ချတယ်ဟု စိတ်ထဲကဆို၍ မှတ်ရပါသည်။ ခြေထောက်ကို သာယာသိမ်မွေ့စွာ ကြွရ၊ ချရပါသည်။ ခြေထောက် ကြွတက်လာသောအခါ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို (အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ ကြွစမှကြွဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တွန်းကန် ပေါ့ပါးရွေ့တက်လာသောသဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ မှတ်ရပါသည်။ နင်းချလိုက်သောအခါ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို (အာရုံ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၀၉

မပြုပါဘဲ)ခွာ၍ ချစ်မုချဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် ရွှေကျ လေး ကျသွားသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်း ၃-ချက်မှတ်၌ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဟု စိတ်ထဲကဆို၍ မှတ်ရပါသည်။ နှေးသည်ထက် နှေးသွားအောင်လည်း ချုပ်၍ ကြွခြင်း၊ လှမ်းခြင်း၊ ချခြင်းတို့ကို မပြုလုပ်ရ။ မနှေးမမြန် မှန်မှန် သာယာသိမ်မွေ့စွာ ကြွ၊ လှမ်း၊ ချရပါမည်။ အလွန်နှေးအောင် ချုပ်၍ ကြွ၊ လှမ်း၊ ချခဲ့ပါလျှင် ဝီရိယလွန်ကဲ၍ တရားသဘောများကို မတွေ့ဘဲ ဖြစ်နေတတ်ပါသည်။

ခြေထောက် ကြွတက်လာသောအခါ ခြေထောက်ပုံ သဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို (အာရုံမပြုပါဘဲ)ခွာ၍ ကြွစမှကြွဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ပေါ့ပေါ့တက်လာသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့တက်လာတာကို သိခြင်းသည် တေဇော=မီးဓာတ်နှင့် ဝါယော=လေဓာတ်ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခြေထောက် လှမ်းလိုက်သောအခါ၌လည်း ခြေထောက်ပုံ သဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို (အာရုံမပြုပါဘဲ)ခွာ၍ လှမ်းစမှလှမ်းဆုံးတိုင်အောင် ရှေ့သို့ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ပေါ့ပေါ့သွားသော

၁၁၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့သွားသောသဘောကို သိခြင်းသည် တေဇော=မီးဓာတ်နှင့် ဝါယော=လေဓာတ်ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ခြေထောက် နှင်းချလိုက်သောအခါ၌လည်း ခြေထောက် ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို (အာရုံမပြုဘဲ)ခွာ၍ ချစမှချဆုံးတိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ လေးလေးကျသွားသော သဘော (ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ လေးလေးကျသွားသောသဘောကို သိခြင်းသည် ပထဝီ=အမာခံ မြေဓာတ်နှင့် အာပေါ=ရေဓာတ်ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

အဆင့်ဆင့်မှ ဖြစ်ပျက်ဖြစ်

သမာဓိဉာဏ်များ အသင့်အတင့် ရင့်သန်အားရှိလာသော အခါ ကြွတယ်လို့ မှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ပေါ့ပါး၍ အထက်သို့ အဆင့်ဆင့် ရွေ့တက်သွားသောသဘော၊ လှမ်းတယ်လို့ မှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ပေါ့ပါး၍ ရှေ့သို့ အဆင့်ဆင့် ရွေ့သွားသောသဘော၊ ချတယ်လို့ မှတ်လိုက်သည်ရှိသော် လေး၍ အောက်သို့ အဆင့်ဆင့် ကျသွားသောသဘောတို့ကို တွေ့သိလာတတ်ကြပါသည်။

ထို့ထက်တစ်ဆင့် သမာဓိဉာဏ်များ ရင့်သန်အားရှိလာ၍ ရိရိသေသေ စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်လိုက်သောအခါ အဆင့်ဆင့်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၁၁

တို့သည် တစ်ဆင့်နှင့်တစ်ဆင့် မစပ်တော့ပါဘဲ ပြတ်ပြတ်သွားသည်ကို တွေ့သိလာတတ်ကြပါသည်။ ပထမတစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ပြီး (ပြတ်သွားတာ)ပျက်သွားတာ၊ နောက်နောက်လည်း တစ်ဆင့်ပြီး တစ်ဆင့် ဖြစ်ပေါ်ပြီး (ပြတ်ပြတ်သွားတာ)ပျက်ပျက်သွားတာတို့ကို တွေ့သိလာတတ်ကြပါသည်။ အဆင့်ဆင့်တို့သည် ဖြစ်ပျက်တို့ပင် ဖြစ်သွားကြပါသည်။

ခြေတစ်လှမ်း ၆-ချက်မှတ်၌ ကြွစ၊ ကြွဆုံး၊ လှမ်းစ၊ လှမ်းဆုံး၊ ချစ၊ ချဆုံးဟူ၍ ၆-ချက် ရှုမှတ်ရပါသည်။ ခြေတစ်လှမ်း ၃-ချက်မှတ်၌ပင် အစနှင့်အဆုံးကို သိအောင် ကွဲပြားအောင် တိုး၍ ရှုမှတ်ခြင်းပင် ဖြစ်ပါသည်။

ကြွစဆိုသည်မှာ ခြေထောက်ကြွသောအခါ ဖနောင့်ကသာ ကြွနေသေး၍ ခြေဖျားကမကြွသေးမီ အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပါသည်။ ကြွဆုံးဆိုသည်မှာ ခြေဖျားပါကြွတက်ပြီး၍ ကြွတက်ခြင်းအဆုံး အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပါသည်။

လှမ်းစဆိုသည်မှာ ခြေထောက် ရှေ့သို့စ၍ ရွှေ့သော အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပါသည်။ လှမ်းဆုံးဆိုသည်မှာ လှမ်းသဖြင့် ရှေ့သို့ရွှေ့သွားသောအရှိန် ကုန်ဆုံး၍ အနည်းငယ် ရပ်တန့်သွားသော အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပါသည်။

၁၁၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိဝံသာဆရာတော်

ချစဆိုသည်မှာ အောက်သို့ ခြေထောက်ကျဆင်းသွားသော အခိုက်အတန့် ဖြစ်ပါသည်။ ချဆုံးဆိုသည်မှာ ကြမ်းပြင်၊ မြေပြင် စသည်တို့၌ ခြေထောက်ထိသွားခြင်းအဆုံး ဖြစ်ပါသည်။

စင်္ကြံလျှောက်ခြင်း၌ သမာဓိဉာဏ်ဖြစ်အောင် တရားရူမှတ်တတ်သောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် အကျိုး ၅-မျိုး ခံစားရရှိကြပါသည်။

- ၁။ ခရီးဝေးခရီးရှည် မမောမပန်း သွားနိုင်ခြင်း၊
- ၂။ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားအားထုတ်ရာ၌ လုံ့လဝီရိယစွမ်းအား ထက်သန်ခြင်း၊
- ၃။ အနာရောဂါကင်းခြင်း၊
- ၄။ စားသောက် ခဲလျက်အပ်သော အစာအာဟာရတို့ ကြေကျက်ခြင်း၊
- ၅။ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် ရအပ်သော (စိတ်တည်ငြိမ်မှု)သမာဓိသည် ကြာမြင့်စွာတည်၍ ပျက်ခဲခြင်း ဤအကျိုး ၅-မျိုး လက်ငင်းခံစား ရရှိကြပါသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ခရီးသွားနိုင်၊ ကြံ့ခိုင်အားအင်၊
 ကင်းစင်ရောဂါ၊ အစာကြေကျက်၊
 မပျက်သမာဓိ၊ ငါးခုရှိ၊
 သွား၏စင်္ကြံအကျိုးတည်း။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၁၃

ရပ်ခြင်းဖြင့် (ငြိမ်သက်မှု၌) ရရှိထားသော သမာဓိနိမိတ်သည် ထိုင်ချလိုက်သောအခါ ပျက်သွားတတ်၏။ ထိုင်ခြင်းဖြင့် (ငြိမ်သက်မှု၌) ရရှိထားသော သမာဓိနိမိတ်သည် လျောင်းအိပ်ချလိုက်သောအခါ ပျက်သွားတတ်၏။ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် လှုပ်ရှားမှုအာရုံ၌ ရရှိထားသော သမာဓိနိမိတ်သည် ရပ်သော်လည်းကောင်း၊ ထိုင်သော်လည်းကောင်း၊ လျောင်းသော်လည်းကောင်း မပျက်နိုင်သောကြောင့် ကြာမြင့်စွာ တည်တံ့နိုင်၍ ပျက်ခဲခြင်း ဖြစ်သည်။

ဆာလောင်ခြင်းကင်းလျက် အသက်ရှင်ခြင်း

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် ဆာလောင်ခြင်းရောဂါကင်း၍ အသက်ရှင်ခြင်းကို ရရှိခဲ့ပေသည်။

သားတော် အဇာတသတ်မင်းသားက မင်းစည်းစိမ်ကို လိုချင်၍ ဖခင်ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား အစာငတ်ထား၍ ညှဉ်းဆဲကာ သတ်ဖို့ရာ အကျဉ်းထောင်၌ ထည့်၍ ထားခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ အကျဉ်းထောင်ထဲ၌ ထားရာတွင် မိဖုရားကြီးမှ တစ်ပါး အခြားဘယ်သူမျှ မင်းကြီးထံမဝင်ရ၊ မိခင်မိဖုရားကြီး

၁၁၄

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

တစ်ဦးသာ ဝင်ခွင့်ရနိုင်သည်ဟု သားတော် အဇာတသတ်မင်း သားက အမိန့်ထုတ်ထားလေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် မင်းကြီးထံ သွားသောအခါ နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် မင်းကြီးအသက်ရှင်ရေးအတွက် အစာအာဟာရတို့ကို လျှို့ဝှက်စွာယူသွားကာ ကျွေးမွေးလေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် ရွှေခွက်ငယ်၌ ကောင်းမြတ်သော အာဟာရတို့ကို ထည့်ပြီးလျှင် ရွှေခွက်ငယ်ကို ခါးပိုက်(ခါးကြား)ထဲ၌ ထည့်၍ ယူဆောင်ကာ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးအား ကျွေးလေ၏။ ဗိမ္ဗိသာရမင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီးယူဆောင်၍ ကျွေးသော အာဟာရတို့ဖြင့် မကွယ်လွန်ပါဘဲ အသက်ရှင်ကာ မျှတနေ၏။

မိခင်မိဖုရားကြီး ခါးပိုက်(ခါးကြား)ထဲထည့်၍ အာဟာရများကို ယူဆောင်ကာ ကျွေးနေသည်ကို သားတော် အဇာတသတ်မင်းသား စုံစမ်း၍ သိရှိသောအခါ မိခင်ကြီး ခါးပိုက်ဖြင့် ဘာမျှ မယူဆောင်နိုင်အောင် ရှာဖွေကြရမည်ဟု အမိန့်ထုတ်လေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် ဆံထုံး ကြီးကြီးထုံး၍ ရွှေခွက်ငယ်ဖြင့် စားဖွယ်များကို ဆံထုံး၌ထည့်၍ ယူဆောင်ကာ မင်းကြီးအား ကျွေးပြန်လေ၏။ မင်းကြီး မကွယ်လွန်ပါဘဲ မျှတနေသည်ကို သားတော်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၁၅

အဇာတသတ်မင်းသား စုံစမ်း၍ သိရှိပြန်သောအခါ မိခင်ကြီး ဆံထုံးကြီးကြီးထုံး၍ မင်းကြီးထံ မဝင်ရဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် စားဖွယ်များကို ရွှေခြေနင်း(ဖိနပ်)ထဲ၌ ထည့်၍ ယူဆောင်ကာ မင်းကြီးအား ကျွေးလေ၏။ မင်းကြီး မကွယ်လွန်ပါဘဲ မျှတနေသည်ကို သားတော် အဇာတသတ်မင်းသား စုံစမ်း၍ သိရှိပြန်သောအခါ မိခင်ကြီး ရွှေခြေနင်း(ဖိနပ်)စီး၍ မင်းကြီးထံ မဝင်ရဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေ၏။

မိဖုရားကြီးသည် ခန္ဓာကိုယ် သန့်ရှင်းအောင် ဆပ်ပြာမွှေး (နံ့သာရည်)ဖြင့် ရေချိုးပြီးလျှင် ခန္ဓာကိုယ်၌ စတုမဓုဖြင့် သုတ်လိမ်းကာ မင်းကြီးထံ ဝင်လေ၏။ မင်းကြီးသည် မိဖုရားကြီး၏ ခန္ဓာကိုယ်မှ စတုမဓုများကို လျှာဖြင့်လျက်၍ စားရသောကြောင့် မကွယ်လွန်ပါဘဲ မျှတနေသည်ကို သားတော် အဇာတသတ်မင်းသား စုံစမ်း၍ သိရှိပြန်သောအခါ မင်းကြီးထံသို့ မိခင်ကြီး မဝင်ရတော့ဟု အမိန့်ထုတ်ပြန်လေ၏။

မိဖုရားကြီး အကျဉ်းထောင်သို့ ဝင်ခွင့်မရတော့သဖြင့် အာဟာရ မသုံးဆောင်ရသောအခါ မိမိသာရမင်းကြီးသည် စင်္ကြံလျှောက်ကာ တရားရှုမှတ်၍ နေလေ၏။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု စင်္ကြံသမာဓိဖြင့် ဆာလောင်ခြင်းများ ကင်းပျောက်၍ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာ

၁၁၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

များကို ရရှိလေ၏။ မဂ်ဖိုလ်ချမ်းသာဖြင့် ခန္ဓာကိုယ်မျှတကာ အသက် ရှင်၍နေလေ၏။ ယင်းကဲ့သို့ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် ဆာလောင် ခြင်း ရောဂါကင်း၍ အသက်ရှင်ခြင်းအကျိုးကို ရရှိစေနိုင်၏။

ဤကဲ့သို့ စင်္ကြံလျှောက်ခြင်းဖြင့် မျှတ၍ ဖခင် ဗိမ္ဗိသာရ မင်းကြီး အသက်ရှင်နေခြင်းကို သားတော် အဇာတသတ်မင်းသား သိရှိပြန်သောအခါ ခြေဖဝါးကို ဓားဖြင့်ခွဲကာ သေအောင် သတ် စေလိုက်လေ၏။

တရားရှုမှတ်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသော ပုဂ္ဂိုလ် တို့သည် ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊ ချတယ်ဟု မှတ်နေရာ၌ ကြွ တယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါမှာ ခြေထောက်ပုံသဏ္ဌာန် မထင် ရှားတော့ပါဘဲ အဆင့်ဆင့် ကြွတက်လာသော သဘောများ ရိပ် ခနဲရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်လာတတ်ကြ ပေသည်။

လှမ်းတယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါမှာလည်း ခြေထောက် ပုံသဏ္ဌာန် မထင်ရှားတော့ပါဘဲ အဆင့်ဆင့် အောက်သို့ ကျသွား သော သဘောများ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်လာတတ်ကြပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၁၇

ချတယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါမှာလည်း ခြေထောက် ပုံသဏ္ဌာန် မထင်ရှားတော့ပါဘဲ အဆင့်ဆင့် အောက်သို့ ကျသွားသော သဘောများ ရိပ်ခနဲရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်လာတတ်ကြပါသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိ ထက်သန်လာသောအခါ ဉာဏ်ပညာ ထက်မြက်သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့မှာ မှတ်စရာအာရုံနှင့် မှတ်သိစိတ်တို့ နှစ်မျိုးလုံး တစ်စုံတစ်စုံ ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်လာတတ်ကြပါသည်။

ကြွတယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါ ကြွတက်လာသော သဘော ရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်ပြီးသည့်အပြင် မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်သွားတာကိုလည်း တွေ့မြင်လာတတ်ပါသည်။

လှမ်းတယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါ လှမ်းသည့်သဘော ရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်ပြီးသည့်အပြင် မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်သွားတာကိုလည်း တွေ့မြင်လာတတ်ပါသည်။

ချတယ်ဟု မှတ်လိုက်သောအခါ ချသည့်သဘော ရိပ်ခနဲ ကုန်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်ပြီးသည့်အပြင် မှတ်သိစိတ်ပါ ကုန်ပျက်သွားတာကိုလည်း တွေ့မြင်လာတတ်ပါသည်။

၁၁၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ဘင်္ဂဉာဏ်ထက်သန်၍ အပျက်ကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်
ရသောအခါ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ စိတ်တို့ကလည်း ရှုမှတ်
လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။

အထူးသဖြင့် နားကစ၍ ရှုမှတ်လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။
အသံတစ်ခုခုကို ကြားရသောအခါ မည်သူ၏ အသံပဲဟု စိတ်ကူး
ကြံစည်မှု မရှိစေပါဘဲ ကြားခိုက် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့်မှာ ကြားတယ်၊
ကြားတယ်ဟု မှတ်လိုက်လျှင် ကြားရသောအသံများ တစ်လုံးနှင့်
တစ်လုံး မဆက်ပါဘဲ ပျက်ပျက်သွားတာကို တွေ့မြင်လာတတ်
ပါသည်။

အသေးစိတ်မှာ ရှိသေ့စွာမှတ်ပုံ

ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိ၍ ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့သို့ ကုန်းသောအခါ၊
နောက်သို့ ပြန်ထူသောအခါ၊ ထိုင်သောအခါ၊ ထသောအခါ၊ ကွေး
သောအခါ၊ ဆန့်သောအခါ စသည်တို့၌ အားအင်နည်းပါးသော
လူမမာများကဲ့သို့ ဖြည်းညင်းသာယာ သိမ်မွေ့စွာ ပြုလုပ်ရပါသည်။

ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ

ရပ်နေစဉ် ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့သို့ကုန်း(ညွတ်)ရသောအခါမှာ
ရှေးဦးစွာ ရှေ့သို့ ကုန်းချင်သောစိတ်ကို ကုန်းချင်တယ်၊ ကုန်းချင်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၁၉

တယ်ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ကုန်းစမှ ကုန်းသောအမှုအရာ ဆုံးသည့်တိုင် အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ကုန်းကျသွားတာကို မှတ်သိ စိတ်က မိနိုင်သမျှမိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည်တည် ကုန်းတယ်၊ ကုန်းတယ် (ညွတ်တယ်၊ ညွတ်တယ်)ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် (ပညတ်)ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တရွေ့ပြီးတရွေ့ အောက်သို့ လေးလေးကျသွားသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင် သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ လေးလေးကျသွားသော သဘောကို သိခြင်းသည် ပထဝီ-အမာခံမြေဓာတ်နှင့် အာပေါ-ရေ ဓာတ်တို့ကို သိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ပနှင့်အာမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊
လေးတာထင်ရှားသည်။

ပ-က ပထဝီ၊ အာ-က အာပေါ ဖြစ်ပါသည်။

ရပ်နေစဉ် ခန္ဓာကိုယ်ကိုညွတ်ကာ ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စများ ပြုလုပ်ပြီး၍ ခန္ဓာကိုယ် ပြန်ထူသောအခါမှာလည်း ရှေးဦးစွာ ထူ ချင်သောစိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ခန္ဓာ ကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ထူမှုမှ

၁၂၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

ထူသည့်အမူအရာ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီး တရွေ့ အထက်သို့ ပေါ့ပေါ့တက်လာသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါ သည်။ ပေါ့ပေါ့တက်လာသော သဘောကို သိခြင်းသည် တေဇော= မီးဓာတ်နှင့် ဝါယော=လေဓာတ်ကို သိခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

**ဆောင်ပုဒ်။ ။ တေနှင့်ဝါမှာ၊ ဓာတ်နှစ်ဖြာ၊
ပေါ့တာထင်ရှားသည်။**

တေ-က တေဇော၊ ဝါ-က ဝါယော ဖြစ်ပါသည်။

ထိုင်နေစဉ် ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိ၍ ခန္ဓာကိုယ် ရှေ့သို့ ညွတ် ကုန်းရသောအခါမှာလည်း ရှေးဦးစွာ ညွတ်ကုန်းချင်သောစိတ်ကို ကုန်းချင်တယ်၊ ကုန်းချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ကုန်းစမှ ကုန်း သည့်အမူအရာ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ရှေ့သို့ ကုန်းညွတ်ကျသွားတာကို မှတ်သိစိတ်က မိနိုင်သမျှမိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ကုန်းတယ်၊ ကုန်းတယ်၊ ညွတ်တယ်၊ ညွတ် တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် (ပညတ်)ကို အာရုံမပြုဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တရွေ့ပြီးတရွေ့

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၂၁

အောက်သို့ လေးလေးကျသွားသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ လေးလေးကျသွားသော သဘောကို သိခြင်းသည် ပထဝီ=အမာခံမြေဓာတ်နှင့် အာပေါ=ရေဓာတ်ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုင်နေစဉ် ပြုဖွယ်ကိစ္စများ ပြုလုပ်ပြီး၍ ခန္ဓာကိုယ်ကို ညွတ်ကာ ပြန်ထူသောအခါမှာလည်း ရှေးဦးစွာ ထူချင်သောစိတ်ကို ထူချင်တယ်၊ ထူချင်တယ်ဟု မှတ်ပြီးမှ ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် (ပညတ်)ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ ထူစမှ ထူသည့်အမှုအရာ ဆုံးသည့်တိုင်အောင် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ အထက်သို့ ပေါ့ပေါ့တက်လာသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့တက်လာသော သဘောကို သိခြင်းသည် တေဇော=မီးဓာတ်နှင့် ဝါယော=လေဓာတ်တို့ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

သတိပဋ္ဌာန်အခြေခံရှိက ကုသိုလ် ၂-မျိုးရပုံ

သတိပဋ္ဌာန် အခြေခံရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ထိုင်၍ ဘုရားရှိခိုးသောအခါ လက်အုပ်ချီကာ ဘုရားကို အာရုံပြုခိုက်မှာ ရှိခိုးကြည်ညိုသော ပဏာမကုသိုလ်ကိုလည်း ရရှိပါသည်။ ခေါင်းကို ညွတ်ချလိုက်သောအခါ ညွတ်တယ်၊ ညွတ်တယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်

၁၂၂

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိဿာဆရာတော်

သဖြင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ လေးကျသွားသောသဘော၊ တရွေ့ပြီး တရွေ့ ဖြစ်ပျက်၊ ကုန်ပျက်သွားသော သဘောတို့ကို တွေ့သိရသောကြောင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ကိုလည်း ရရှိကြပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဘုရားရှိခိုးရသောကုသိုလ်နှင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ဟူ၍ ကုသိုလ် ၂ မျိုး ရရှိကြပါသည်။

ရှိခိုးဦးချပြီးသောအခါမှာလည်း ခေါင်းပြန်ထူခါနီး ဘုရားကို အာရုံပြုခိုက်မှာ ရှိခိုးကြည်ညိုခြင်း ပဏာမကုသိုလ်ကိုလည်း ရရှိပါသည်။ ခေါင်းထူလိုက်သောအခါ ထူတယ်၊ ထူတယ်ဟု ရှုမှတ်သဖြင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ အထက်သို့ ပေါ့ပေါ့တက်လာသောသဘော၊ တရွေ့ပြီးတရွေ့ ဖြစ်ပျက်၊ ကုန်ပျက်သွားသော သဘောတို့ကို တွေ့သိရသောကြောင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ကိုလည်း ရရှိပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ဘုရားကို ရှိခိုးခြင်းကုသိုလ်နှင့် ဝိပဿနာကုသိုလ်ဟူ၍ ကုသိုလ် ၂-မျိုး ရရှိပါသည်။

ထိုင်ထ၌ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ

ထိုင်ဖို့ရာ အကြောင်းကိစ္စရှိလာသောအခါ ရှေးဦးစွာ ထိုင်ချင်သောစိတ်ကို ထိုင်ချင်တယ်၊ ထိုင်ချင်တယ်ဟု မှတ်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းသဘာ သိမ်မွေ့စွာ ထိုင်ရပါသည်။ ထိုင်စမှထိုင်ဆုံးတိုင် အောင် ခန္ဓာကိုယ် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ အောက်သို့ ကျကျ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၂၃

သွားသည်ကို မှတ်သိစိတ်က မိနိုင်သမျှမိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ထိုင်တယ်။ ထိုင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် (ပညတ်)ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အောက်သို့ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ လေးလေးကျသွားသောသဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ လေးလေးကျသွားသောသဘောကို သိခြင်းသည် ပထဝီ-မြေဓာတ်နှင့် အာပေါ-ရေဓာတ်ကို သိခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

ထိုင်ရာမှထမီ အကြောင်းကိစ္စရှိလာသောအခါ ရှေးဦးစွာ ထချင်သောစိတ်ကို ထချင်တယ်။ ထချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ဖြည်းဖြည်းသာယာစွာ ထရပါသည်။ ထစမှထဆုံးတိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ် အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ အထက်သို့ တက်တက်လာသည်ကို မှတ်သိစိတ်က မိနိုင်သမျှမိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ထတယ်။ ထတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း ခန္ဓာကိုယ်ပုံသဏ္ဌာန် (ပညတ်)ကို ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အထက်သို့ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ပေါ့ပေါ့တက်လာသောသဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှ သိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ပေါ့ပေါ့တက်လာသည်ကို

သိခြင်းသည် တေဇော=မီးဓာတ်နှင့် ဝါယော=လေဓာတ်ကို သိခြင်း ပင်ဖြစ်သည်။

ကျွေးဆန့်၌ ပညတ်ကိုခွာ၍ ပရမတ်ကိုစူးစိုက်ပုံ

ပြုလုပ်ဖွယ်ကိစ္စရှိ၍ လက်ကို ဆန့်ရသောအခါ ရှေးဦးစွာ ဆန့်ချင်သောစိတ်ကို ဆန့်ချင်တယ်၊ ဆန့်ချင်တယ်ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ဖြည်းညင်းသာယာ သိမ်မွေ့စွာ လက်ကို ဆန့်ရပါသည်။ ဆန့်စမှဆန့်ဆုံးတိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ်အပြင်ဘက်သို့ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ဆန့်သွား ရွေ့သွားတာကို မိနိုင်သမျှမိအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ဆန့်တယ်၊ ဆန့်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ လက်ကို မျက်စိဖြင့်မြင်အောင် ကြည့်ဖို့မလိုပါ။ အဆင့်ဆင့် ရွေ့သွားသည်ကို စိတ်ဖြင့်သိဖို့သာ လိုပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း လက်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်)ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ရွေ့သွားသောသဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင်၊ ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းသို့ ဆန့်ချလိုက်သောအခါ လေးလေးပြီးကျသွားသောသဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၂၅

ပြုဖွယ်ကိစ္စပြီး၍ လက်ကို ပြန်ကွေးရသောအခါမှာလည်း ရှေးဦးစွာ ကွေးချင်သောစိတ်ကို ကွေးချင်တယ်၊ ကွေးချင်တယ် ဟု ရှုမှတ်ပြီးမှ ဖြည်းညင်းသာယာ သိမ်မွေ့စွာ ကွေးရပါသည်။ ကွေးစမှကွေးဆုံးတိုင်အောင် ခန္ဓာကိုယ် အတွင်းဘက်သို့ အဆင့်ဆင့် တရွေ့ပြီးတရွေ့ ကွေးလာ ရွေ့လာသည်ကို မိနိုင်သမျှမီအောင် ပစ္စုပ္ပန်တည့်တည့် ကွေးတယ်၊ ကွေးတယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

ယင်းကဲ့သို့ ရှုမှတ်ရာမှာလည်း လက်ပုံသဏ္ဌာန်(ပညတ်) ကို အာရုံမပြုပါဘဲ ခွာနိုင်သမျှခွာ၍ တရွေ့ပြီးတရွေ့ ရွေ့လာသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင်၊ ခေါင်း၊ ပခုံး စသည့် ခန္ဓာကိုယ်အထက်ပိုင်းသို့ ကွေးမြှောက်လိုက်သောအခါ ပေါ့ပေါ့ပြီးတက်လာသော သဘော(ပရမတ်)ကို သိနိုင်သမျှသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

မှတ်ချက်။ ။ ကုန်းခြင်း၊ ထိုင်ခြင်း၊ ထခြင်း၊ ကွေးခြင်း၊ ဆန့်ခြင်း စသော အမှုအရာတို့ကို ရှုမှတ်ရာ၌ အပြည့်အစုံ မှတ်နိုင်ဖို့ရာ ကုန်းချင်သည့်စိတ်၊ ထိုင်ချင်သည့်စိတ်၊ ထချင်သည့်စိတ်၊ ကွေးချင်ဆန့်ချင်သည့်စိတ်တို့ကို ရှုမှတ်ဖို့ရာ ညွှန်ပြခြင်းသာ ဖြစ်ပါသည်။ တရားရှုခါစမှာ ပြုလုပ်ချင်သောစိတ်ကို မမှတ်နိုင်သေးပါလျှင်

၁၂၆

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ကုန်ညွတ်ခြင်း၊ ထိုင်ထခြင်း၊ ကွေးဆန့်ခြင်းစသော
အမှုအရာများမှပင် စ၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ တစ်ဆင့်
ထက်သန် အားရှိလာပြန်သောအခါ ကွေးချင်း၊ ဆန့်ချင်သောစိတ်
များ အစပြစ်ပေါ်လာတာ မထင်ရှားတော့ပါဘဲ တရိပ်ရိပ်(အဆုံး)
ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာနှင့် ကွေးဆန့်သော အမှုအရာတို့ တရိပ်
ရိပ် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရမည်
ဖြစ်ပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ
တစ်ဆင့်အားရှိ ထက်သန်လာပြန်သောအခါ ကွေးဆန့်လိုက်သော
လက်အမှုအရာများ တရိပ်ရိပ် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားသည်နှင့်
ကွေးတယ်၊ ဆန့်တယ်ဟု ရှုမှတ်သော မှတ်သိစိတ်များပါ တရိပ်
ရိပ် ကုန်ပျက်ကုန်ပျက်သွားတာကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင်
တွေ့သိကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံး အလျင်အမြန် ကုန်ပျက်နေသည်ကို
တွေ့မြင်ရသောအခါ ရုပ်နာမ်နှစ်ပါးလုံး မမြဲခြင်း = အနိစ္စပါတကား၊
အလျင်အမြန် ကုန်ပျက်နေခြင်းသည် ကြောက်လန့်ဖွယ်ရာ နှိပ်
စက်နေခြင်း = ဒုက္ခပါတကား၊ အလျင်အမြန် ကုန်ပျက်နေခြင်း

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၂၇

နှိပ်စက်နေခြင်းကို ဘယ်လိုမှ တားမြစ်လို့မရ၊ သူ့သဘောအတိုင်း ဖြစ်နေခြင်း = အနတ္တပါတကားဟု ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် ကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

မျက်စိက ရှုမှတ်ပုံ

သတိပဋ္ဌာန် အခြေခံရှိ၍ မျက်စိက ဝိပဿနာရှုမှတ်လို သော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိစိတ်ကို အဆင်း၌ မြင်ကာမျှမတ္တမှာ တည်အောင် လေ့ကျင့်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

မြင်စရာ ကြည့်စရာ ရှိလာသောအခါ ကြည့်ချင်သော စိတ်ကို ကြည့်ချင်တယ်၊ ကြည့်ချင်တယ်ဟု ရှေးဦးစွာ ရှုမှတ်ရပါ သည်။ ကြည့်သောအခါ အပေါ်မျက်ခွံက အပေါ်သို့ လှုပ်တက်၍ အောက်မျက်ခွံက အောက်သို့ လှုပ်ကျသွား၍ အတွင်းမျက်လုံး အိမ်က အားယူလှုပ်ရှား၍ ကြည့်သောအရာတို့ကို ကြည့်တယ်၊ ကြည့်တယ်ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။ အဆင်းကို မြင်ရသောအခါ စိတ် ကို မြင်ကာမျှမတ္တမှာ တည်အောင်ထား၍ မြင်တယ်၊ မြင်တယ် ဟု ရှုမှတ်ရပါသည်။

မြင်ကာမျှမတ္တမှာ စိတ်ကိုထား၍ ကြည့်ဖို့ရာမှာ သတိ ပဋ္ဌာန် အခြေခံမရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် ခက်ခဲပါသော်လည်း သတိပဋ္ဌာန် အခြေခံရှိသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့အတွက် အလွန်ခက်ခဲလှ

၁၂၈ သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပသာဆရာတော်

သည် မဟုတ်ပေ။ အမှတ်တစ်ခုခုကို စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်နေခိုက်
မှာ လွယ်လွယ်ဖြင့်ပင် မှတ်လို့ရနေတတ်ပါသည်။

ရိုရိုသေသေ စင်္ကြံလျှောက်၍ ကြွတယ်၊ လှမ်းတယ်၊
ချတယ်ဟု စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်နေသောယောဂီ၏ အနီးအနားက
လူတစ်ယောက် လျှောက်သွားသည်ရှိသော် ယောဂီက “လူတစ်
ယောက် မိမိ၏အနီးအနားက လျှောက်သွားတာကိုတော့ သိပါ
တယ်။ ဘယ်သူပဲ၊ အမျိုးသားပဲ၊ အမျိုးသမီးပဲဟု ကွဲကွဲပြားပြား
တော့ မသိပါ။” ဤကဲ့သို့ ကွဲကွဲပြားပြား မသိခြင်းသည် မြင်ကာမျှ
မတ္တမှာ တည်သွားခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မြင်လျှင်မြင်ကာမျှမတ္တမှာ မိမိစိတ်ကို တည်အောင်ထား
၍ မျက်စိက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ မဖြစ်အောင် စောင့်ရှောက်
နိုင်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်
သော တရားထူးတရားမြတ်များနှင့် အလွန်မဝေးတော့ပါဘဲ နီးကပ်
နေပြီဟူ၍ပင် ဆိုရပါမည်။

ရေးအခါက (မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီးများသည်
မျက်စိကို အဆင်း၌ မြင်ကာမျှမတ္တမှာထားကာ အထူးစောင့်ရှောက်
ကြသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ ရရှိကာ ရဟန္တာဖြစ်
တာ ရှိခဲ့ကြဖူးပါသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားဝော် ၁၂၉

ရေးအခါက စိတ္တဂုတ္တအမည်ရှိသော (မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီးသည် ကုရုဏ္ဏကမည်သော လိုဏ်ဂူ၌ တရားအားထုတ်၍ နေလေ၏။ ထိုလိုဏ်ဂူ၏နံရံ၌ ဝိပဿီအစရှိသော ဘုရား(၇)ဆူတို့၏ တောထွက်ခန်း ကြည့်ချင်ဖွယ်ရာ ပန်းချီကားများ ရှိလေ၏။ ထိုလိုဏ်ဂူဝှံ၌ ကံ့ကော်ပင်ကြီးတစ်ပင်လည်း ရှိလေ၏။ စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီးသည် ဝါတော်(၆၀)ကျော်သည် တိုင်အောင် နေခဲ့ပါသော်လည်း တစ်ခါမျှ ပန်းချီကားနှင့် ကံ့ကော်ပင်တို့ကို မော်မကြည့်ပါဘဲ (စက္ခုမြေ့)မျက်စိကို အထူးစောင့်ရှောက်၍ နေတော်မူခဲ့လေ၏။

သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုလေးစားသော ကာကဝဏ္ဏတိဿမင်းကြီးသည် စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီး၏ ဂုဏ်သတင်းတို့ကို ကြားရသောကြောင့် ဖူးမြင်လိုသည်ဖြစ်၍ (၃)ကြိမ်တိုင်တိုင် ပင့်စေခဲ့ရာ မကြွလာသဖြင့် ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာနိုင်သောနည်းလမ်းကိုရှာ၍ ပင့်လေ၏။

နန်းတော်အနီး မဟာဂါမရွာကြီး၌ နို့စို့ကလေးငယ်ရှိကြသော အမျိုးသမီးတို့ကို မင်းကြီးအမိန့်ဖြင့် အကုန်လာကြရန်ခေါ်၍ (ရင်သား)သားမြတ်ပေါ်တွင် ရင်လွှမ်းတဘက်ကို ရစ်ပတ်ဖုံးလွှမ်းစေ၍ မင်းတံဆိပ်နှိပ်ကာ ချိပ်ပိတ်ထားလေ၏။ မဟာဂါမရွာကြီးသို့ စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီး မကြွမလာမချင်း

၁၃၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

မင်းတံဆိပ်နှိပ်ထားသော ရင်လွှမ်းတဘက်ကို မဖွင့်ရ ကလေး
ငယ်များကို နို့မတိုက်ရဟု အမိန့်ထုတ်လိုက်လေ၏။

ယင်းကဲ့သို့ ကလေးငယ်များကို နို့မတိုက်ရဟူ၍ ထုတ်
ထားသောအမိန့်ကို စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီး တစ်
ဆင့်စကား ကြားသွားသောအခါ ကလေးငယ်များကို သနားသဖြင့်
မဟာဂါမရွာကြီးသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာလေ၏။ မဟာ
ဂါမရွာကြီးသို့ ကြွရောက်လာသောအခါ မင်းကြီးက မဟာဂါမရွာ
ကြီးမှတစ်ဆင့် နောက်လိုက်သံဃာများနှင့် စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)
ဆရာတော်ကြီးကို နန်းတော်သို့ ပင့်လေ၏။

နန်းတော်သို့ရောက်သောအခါ ဆွမ်းကပ်ခြင်း၊ သီလခံယူ
ခြင်းကိစ္စများပြီး၍ စိတ္တဂုတ္တ(မထေရ်ကြီး)ဆရာတော်ကြီး မဟာ
ဂါမရွာကြီးသို့ ပြန်ကြွသည်ရှိသော် နန်းတော်ရင်ပြင် သင့်တော်ရာ
အရပ်တိုင်အောင် မင်းကြီးနှင့် မိဖုရားကြီးတို့ လိုက်ပို့ကြသည်။ ပို့
ပြီး၍ နန်းတော်သို့ ပြန်ကြွတော့မည့်အခါမှာ မင်းကြီးက ဆရာ
တော်ကြီး မြင်လောက်သော အရပ်သို့ဝင်၍ ရှိခိုးကန်တော့၏။
ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”ဟု ဆု
ပေး၏။ မင်းကြီးကန်တော့ပြီးသောအခါ မိဖုရားကြီးကဝင်၍ ရှိခိုး
ကန်တော့၏။ မိဖုရားကြီး ရှိခိုးကန်တော့သောအခါမှာလည်း
“မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ”ဟုသာ ဆုပေးတော်မူ၏။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃၁

ဤကဲ့သို့ နန်းတော်က ပြန်ကြွတိုင်း ပြန်ကြွတိုင်း မင်းကြီး ကန်တော့သည့်အခါမှာဖြစ်စေ၊ မိဖုရားကြီး ကန်တော့သည့်အခါမှာ ဖြစ်စေ “မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေ” ဟူ၍သာ ဆုပေးကာ ပြန်ကြွတော်မူ၏။

နောက်ပါရဟန်းတော်များက “ဆရာတော်ကြီးဘုရား ... ဆရာတော်ကြီး ဆုပေးသည်မှာ မင်းကြီး လာကန်တော့သည့်အခါ မှာလည်း မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာပါစေဟု ဆုပေးပါသည်ဘုရား၊ မိဖုရားကြီး လာကန်တော့သည့်အခါမှာလည်း မင်းကြီး ကျန်းမာ ချမ်းသာပါစေဟုသာ ဆုပေးနေပါသည်။ ဘယ်လိုအဓိပ္ပါယ်ဖြင့် ဆု ပေးတာပါလဲဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက “ဆရာတော်မှာ မင်းကြီးပဲ၊ မိဖုရားကြီးပဲဟု ပိုင်းခြားမှတ်သားမှု မရှိပါ” ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူ ၏။ မြင်လျှင်မြင်ကာမျှမတ္တမှာ တည်အောင် စိတ်ကိုထား၍ ကြည့်ရှုခြင်းပင် ဖြစ်ပေသည်။

မဟာဂါမရွာကြီး၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူသော ၇-ရက် လုံး နန်းတော်သို့ကြွကာ ဆွမ်းစားပြီး၍ ပြန်ကြွတိုင်း ပြန်ကြွတိုင်း မင်းကြီး ကန်တော့သည့်အခါမှာလည်း မင်းကြီး ကျန်းမာချမ်းသာ ပါစေ၊ မိဖုရားကြီး ကန်တော့သည့်အခါမှာလည်း မင်းကြီး ကျန်းမာ

၁၃၂ သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ချမ်းသာပါစေဟု ဆုပေး၍ မျက်စိကို အထူးစောင့်ရှောက် စောင့်စဉ်းကာ မြို့ထဲ၊ ရွာထဲ၊ နန်းတော်ထဲမှာ ဆရာတော်ဘုရားကြီး နေရသည်မှာ ဆင်းရဲပင်ပန်းပါသည်ဟုဆိုကာ မင်းကြီးက လိုဏ်ဂူသို့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ပြန်ပို့စေလိုက်၏။

လိထံဂူသို့ ပြန်ရောက်သောညမှာ တရားအားထုတ်သော အခါ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ဖြစ်မှုပျက်မှုများကို ထင်ရှားစွာ တွေ့မြင်ရသောကြောင့် သန်းခေါင်ယံကို ကျော်လွန်၍ မိုးလင်းဘက် ရောက်သည့်တိုင်အောင် ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာ ရှုမှတ်ပွားများ အားထုတ်လိုက်ရာ မဂ်လေးပါး၊ ဖိုလ်လေးပါး အဆင့်ဆင့်တက်ကာ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။

မြင်လျှင်မြင်ကာမျှမတ္တမှာ စိတ်ကိုထား၍ (စက္ခုမြွေ) မျက်စိကို အထူးစောင့်ရှောက်နိုင်သောကြောင့် လျင်မြန်စွာ ရဟန္တာ ဖြစ်သွားသည်ဟု ဆိုရပေမည်။

ဤစိတ္တဂုတ္တမထေရ်ဝတ္ထု၌ တရားထူးတရားမြတ် ရလိုကြသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့အတွက် နည်းယူဖွယ်များမှာ -

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃၃

၁။ အလွန်ကြည့်ချင်ဖွယ်ကောင်းသော မင်း၊ မိဖုရား၊ နန်းတွင်းပရိသတ်များ အာရုံတို့၌ မြင်ကာမျှမတ္တမှာ စိတ်ကိုထား၍ ကြည့်နိုင်ခြင်းသည် သတိကောင်းလိုသော ဖြစ်ပေသည်။ မင်းကြီးပဲ၊ မိဖုရားကြီးပဲ၊ အခြံအရံပရိသတ်ပဲဟု ကွဲကွဲပြားပြားသိအောင် မကြည့်မိဖို့ရာ အထူးသတိထားနိုင်လိုသော ဖြစ်ပေသည်။ ဤကဲ့သို့ အလွန်ကြည့်ချင်ဖွယ်ကောင်းသော အာရုံများကိုပင် မကြည့်မိအောင် သတိထားနိုင်သောကြောင့် ရှေးကထက်ပို၍ အမှတ်သတိ (သတိန္ဓြေ) အားရှိထက်သန်လာပေသည်။

၂။ ယခင်ကထက်ပို၍ အမှတ်သတိ(သတိန္ဓြေ) အားရှိထက်သန်လာသောကြောင့် စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိ (သမာဓိန္ဓြေ)လည်း ယခင်ကထက်ပို၍ အားရှိထက်သန်လာပေသည်။ စိတ်တည်ငြိမ်မှု သမာဓိ အားရှိလာသည်နှင့်အမျှ ရုပ်တရား၊ နာမ်တရား ဖြစ်ခြင်းပျက်ခြင်းသဘောများကို ယခင်ကထက်ပို၍ ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။ ဝိပဿနာဉာဏ်များ ဖြစ်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

၃။ ရှုမှတ်ဖွယ်ရာ တရားသဘောများ အထူးထင်ရှားလာသောအခါ အချိန်ကိုမပိုင်းခြား ပမာဏမထားတော့ပါဘဲ

၁၃၄

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

တရားထူးတရားမြတ်များ ရသည်အထိ ဆက်၍ အားထုတ်ခြင်းသည် ရှေးမထေရ်တို့၏ သဘောဓမ္မတာတစ်ခုပင် ဖြစ်ပေသည်။ နည်းယူဖွယ် ကောင်းလှပါပေသည်။

နားက ရှုမှတ်ပုံ

နားက အသံကိုကြားရသောအခါ ကြားရသည့်အသံ နောက်သို့ စိတ်ကို မလိုက်သွားစေဘဲ နားအကြည်နှင့် အသံတိုက်ခိုက်မှာ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်ဟု ကြားကာမျှမတ္တမှာ စိတ်တည်သွားအောင် ရှုမှတ်ရပါသည်။

အသံတစ်ခုကို ကြားရာ၌ မည်သူ့အသံပဲဟု သိဖို့ရာ အကြောင်းတရား ၄-ပါး ပြည့်စုံမှ သိနိုင်ပါသည်။

၁။ နားအကြည်၊

၂။ အသံ၊

၃။ အကာအကွယ် အပိတ်အပင် မရှိခြင်း၊

၄။ ဤအသံသည် မည်သူ့အသံဖြစ်သည်ဟု နှလုံးသွင်းခြင်း၊

ဤအကြောင်း ၄-ပါးတို့တွင် နှလုံးသွင်းခြင်း မရှိခဲ့သော် ကြားကာမျှမတ္တမှာ တည်သွားနိုင်ပါသည်။ သတိပဋ္ဌာန် အခြေခံ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃၅

ရှိသောပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ကြားကာမျှမတ္တမှာတည်အောင် ရှုမှတ်လို့ မကြာခဏ ရရှိလာတတ်ကြပါသည်။

သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်လို့ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိထက်သန်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ နားအကြည်နှင့် အသံ တိုက်ခိုက်မှာ ကြားတယ်၊ ကြားတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် ကြားရသော အသံများ တစ်ခုပြီးတစ်ခု ပျောက်ပျောက်သွားသည်များကို တွေ့သိသွားနိုင်ကြပါသည်။

နားက အပျက်ကိုမြင်အောင် ရှုမှတ်နိုင်သောအခါ ကိုယ်ကယ စသည်တို့၌ ရှုမှတ်မှုများ ပို၍လွယ်ကူလာတတ်ကြပါသည်။ မျက်စိကလည်း မြင်တယ် မြင်တယ်၊ နှာခေါင်းကလည်း နံတယ် နံတယ်၊ လျှာကလည်း စားတယ် စားတယ်၊ စိတ်ကလည်း ကြံစည်တယ် ကြံစည်တယ် စသည်ဖြင့် ရှုမှတ်လို့ ရလာတတ်ကြပါသည်။

နှာခေါင်းက ရှုမှတ်ပုံ

နှာခေါင်းက အနံ့တစ်ခုခု မွှေးလာ၊ နံလာသောအခါ ဘယ်ကလာတဲ့အနံ့ပဲ၊ ဘာပန်းနံ့ပဲ၊ ဘာအပုပ်နံ့ပဲ စသည်ဖြင့် ကြံစည်

၁၃၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

စိတ်ကူးမှုမရှိစေဘဲ အနံ့နောက်သို့ စိတ်ကိုလိုက်မသွားစေဘဲ နံ
ကာမျှမတ္တမှာတည်အောင် နံခိုက်မှာ နံတယ်၊ နံတယ်ဟု ရှုမှတ်
ရပါသည်။

လျှာက ရှုမှတ်ပုံ

လျှာက အရသာကို စားသောအခါ စားသောက်သော
ကိုယ်အမှုအရာကစ၍ ရှုမှတ်ရပါမည်။ ဆွမ်း(ထမင်း)ပွဲဆီသို့
လက်လှမ်းသည်ကစ၍ လက်လှမ်းတယ် လက်လှမ်းတယ်၊ ဆွမ်း
(ထမင်း)နှင့်လက်နှင့်ထိတော့ ထိတယ် ထိတယ်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)
လုတ်ကိုပြင်တော့ ပြင်တယ် ပြင်တယ်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)လုတ်ကို
ယူတော့ ယူတယ် ယူတယ်၊ ခေါင်းငုံ့တော့ ငုံ့တယ် ငုံ့တယ်၊
ပါးစပ်ကိုဟတော့ ဟတယ် ဟတယ်၊ ဝါးတော့ ဝါးတယ် ဝါးတယ်၊
မျိုတော့ မျိုတယ် မျိုတယ်ဟု ရှုမှတ်ရမည်။

တရားမှတ်ခါစ သမာဓိဉာဏ်များ မရင့်ကျက် အားမရှိ
သေးမီတွင် သမာဓိဖြစ်အောင်သာ ဂရုစိုက်၍ ရှုမှတ်ကြရမည်
ဖြစ်ပေသည်။ ဆွမ်း(ထမင်း)ပွဲဆီသို့ လက်လှမ်းသည့်အပေါ်မှာ
မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)နှင့် ထိသည့်အပေါ်မှာ
မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)လုတ်ကို ပြင်သည့်အပေါ်
မှာ မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)လုတ်ကို ယူသည့်
အပေါ်မှာ မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ခေါင်းငုံ့သည့်အပေါ်မှာ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃၇

မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ဆွမ်း(ထမင်း)လုတ်ကို ခွံသည့်အပေါ်မှာ မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ ဝါးသည့်အပေါ်မှာ မှတ်စိတ်တည်သွားအောင်၊ မျိုသည့်အပေါ်မှာ မှတ်စိတ်တည်သွားအောင် ဂရုစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။

စားသောက်တတ်သော အရွယ်မှစ၍ အမှတ်သတိမပါဘဲ စားခဲ့သည်က များခဲ့ကြပြီးလျှင် ယခုတရားရှုမှတ်မှ အမှတ်သတိဖြင့် ရှုမှတ်၍ စားရသောကြောင့် သမာဓိဉာဏ်များက အားနည်းနေ၍ မမှတ်နိုင်တာကပင် များနေတတ်ပါသည်။ သို့ပင် မမှတ်နိုင်သော်လည်း စိတ်တော့မပျက်သင့်ပါ။ နောက်ရှုဖန်များ၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိလာသောအခါ စားသောက်သည့် အမှုအရာအားလုံးကို ရှုမှတ်နိုင်ပါလိမ့်မည်။

ဆက်ကာဆက်ကာရှုမှတ်၍ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိထက်သန်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့ ရောက်လာသောအခါ စားသောက်သော အမှုအရာတို့ တစ်နေရာမှ တစ်နေရာသို့ မရောက်မှီ၍ ကုန်ပျောက်ကုန်ပျောက်သွားတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ရှုမှတ်စားက တရားရ

ရှုမှတ်ကာ စားသောက်ရင်းဖြင့်ပင် ဉာဏ်စဉ်များတက်၍ မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်များသို့လည်း ရောက်သွားနိုင်ကြပါသည်။

၁၃၈

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

ရှေးအခါက ဦးရီးတော် မဟာသံဃရက္ခိတ(မထေရ်) ဆရာတော်ကြီးနှင့် တူဖြစ်သူ သံဃရက္ခိတ(သာမဏေ)ကိုရင်ငယ်တို့ အတူတကွ တစ်ကျောင်းတည်းမှာ နေထိုင်ကြလေ၏။

ကိုရင်ငယ်သည် နံနက်(၈)နာရီခွဲ (၉)နာရီအချိန်ခန့်တွင် ဆွမ်းခံရွာသို့ဝင်ကာ အိမ်စဉ်လှည့်လည်၍ ဆွမ်းခံပြီးလျှင် ကျောင်းသို့ ပြန်ရောက်သောအခါ (၁၀)နာရီ (၁၀)နာရီခွဲခန့် အချိန်တွင် ဆွမ်း(ဘုဉ်းပေး)စားလေ၏။ ကိုရင်ငယ် ဆွမ်းစားသောအခါမှာ ဦးရီးတော် ဆရာတော်ကြီး ကြွလာ၍ “ကိုရင် ... ကိုရင်လျှာကို ဆွမ်းပူဟင်းပူများ မလောင်စေနဲ့”ဟု သြဝါဒစကား မိန့်ကြားတော်မူလေ၏။

ကိုရင်ငယ်က စဉ်းစားသည်မှာ “အိမ်စဉ်လှည့်လည်၍ ခံယူခဲ့သော ဆွမ်းဟင်းတို့သည် ပူလောင်ခြင်း လုံးဝမရှိ၊ အေးလျက်သာ ရှိပေသည်၊ လျှာကို ဆွမ်းပူဟင်းပူ မလောင်စေနဲ့ဟူ၍ မိန့်ကြားတော်မူခြင်းသည် ပကတိသော ဆွမ်းပူဟင်းပူတို့ကို ဆိုလိုရင်းမဟုတ်ပေ၊ လောဘတည်းဟူသော ဆွမ်းပူဟင်းပူ၊ ဒေါသတည်းဟူသော ဆွမ်းပူဟင်းပူတို့ မလောင်စေနဲ့ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်”ဟု သဘောကျကာ ရှုမှတ်၍ စားလိုက်ရာ ဆွမ်း(ဘုဉ်းပေး)စားလိုပြီးသောအခါ ရဟန္တာဖြစ်သွားလေ၏။

(ကိုယ်ကာယက ရှုမှတ်ပုံကို ရေးကပြပြီး ဖြစ်လေသည်။)

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၃၉

ဒုက္ခဝေဒနာ ရှုမှတ်ပုံ ၃-မျိုး

ဝိပဿနာတရား ရှုမှတ်ပွားများ၍ ဖြစ်ပေါ်လာသော ဒုက္ခ
ဝေဒနာများကို ရှုမှတ်ပုံမှာ ၃-မျိုး ကွဲပြားလျက် ရှိပါသည်။

- (၁) ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၊
- (၂) ဝေဒနာကို အပြတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီးထူထောင်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၊
- (၃) ဝေဒနာ၏သဘောကို သိအောင်ရှုမှတ်ခြင်းဟူ၍ ၃-မျိုး ကွဲပြားလျက်ရှိပေသည်။

(၁) ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၌ ဝေဒနာပျောက်ကင်းလိုသော အာသာဆန္ဒသည် ချမ်းသာကိုလိုချင်သော လောဘပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားရှုမှတ်ခြင်းသည် လောဘကင်းအောင် ရှုမှတ်ခြင်းဖြစ်၏။ ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၌ လောဘပါဝင်၍ ကိလေသာကြာညှပ်နေသောကြောင့် တရားအတွေ့နုနု၊ တရားအတက်နုနုတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝေဒနာပျောက်ကင်းသွားရအောင် ရည်ရွယ်၍ ရှုမှတ်သောနည်းကို မယူသင့်ပေ၊ ရှောင်ကြဉ်သင့်ပေသည်။

၁၄၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

(၂) ဒီဝေဒနာကို အပြုတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၌ စိတ်ကြမ်းကြီးဟူသည် တရားကိုယ်အားဖြင့် မှတ်စိတ်နှင့် အတူတကွဖြစ်သော ဒေါသပင် ဖြစ်ပေသည်။ တရားရှုမှတ်ခြင်းသည် ဒေါသကင်းအောင် ရှုမှတ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ဒီဝေဒနာကို အပြုတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင်၍ ရှုမှတ်ခြင်း၌ ဒေါသပါဝင်၍ ကိလေသာကြာညှပ်နေသောကြောင့် တရားအတွေ့နေ၊ တရားအတက်နေနေတတ်ပါသည်။ သို့ဖြစ်၍ ဝေဒနာကို အပြုတ်တိုက်ထုတ်မည်ဟု စိတ်ကြမ်းကြီး ထူထောင်၍ ရှုမှတ်သောနည်းကိုလည်း မယူသင့်ပေ။ ရှောင်ကြဉ်သင့်ပေသည်။

(၃) ဝေဒနာ၏သဘောကို သိအောင်ရှုမှတ်ခြင်းဟူသော နည်းကိုသာ ယူသင့်ပေသည်။ ဝေဒနာ၏သဘောကို သိအောင် ရှုမှတ်ဖို့ရာမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းစသော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ခန္ဓာကိုယ်ကိုလည်း မတင်းမိအောင်၊ စိတ်ကိုလည်း မတင်းမိအောင် သတိပြုရမည်။ တင်းလိုက်မိပါက ဝီရိယလွန်ကဲခြင်းဖြစ်သည်။ ပုံမှန်အတိုင်း မလျော့မတင်း ရှိစေရမည်။ ဝေဒနာအပေါ်မှာ မှတ်စိတ်ကို တည့်တည့်ချထားရမည်။

ရှုမှတ်သည့်အခါမှာလည်း ခြေကနာသည်၊ လက်ကနာသည်၊ ခူးကနာသည်၊ တင်ပါးကနာသည် စသည်ဖြင့် ပုံသဏ္ဌာန်

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၄၁

များကို ထည့်၍ မမှတ်ရ။ နာကျင်ကိုက်ခဲမှု သဘောသက်သက်မျှ ကိုသာ စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဤကဲ့သို့ ရှုမှတ်ပါမှ ဝေဒနာ၏ သဘောကို သိနိုင်မည် ဖြစ်ပေသည်။

တရားရှုမှတ်နေစဉ် နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းစသော ဝေဒနာများ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ နာကျင်ကိုက်ခဲခြင်းစသော ဝေဒနာသည် အသားပေါ် အရေပေါ်လောက်ကပင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည်၊ အကြောထိအောင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည်၊ အရိုးထိအောင် နာကျင်ကိုက်ခဲသည် စသည်ဖြင့် နာပုံအတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုသိအောင် စူးစိုက်၍ နာတယ်၊ ကျင်တယ်၊ ကိုက်တယ်ဟူ၍ ရှုမှတ်ရပါသည်။ ဒုတိယ၊ တတိယစသည့် မှတ်ချက်များ၌လည်း နည်းတူ နာပုံအတိုင်းအရှည် ပမာဏကိုသိအောင် စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်ရပါမည်။

သမာဓိဉာဏ်များ အသင့်အတင့် အားရှိထက်သန်လာသောအခါ (၄)ချက်(၅)ချက်လောက် စူးစူးစိုက်စိုက် ရှုမှတ်လိုက်လျှင် ပို၍ပို၍ နာကျင်ကိုက်ခဲသော ဝေဒနာ၏သဘော၊ အခြားနေရာသို့ ရွေ့ရွေ့သွားခြင်းသဘောများကို သိလာတတ်ကြပေသည်။ အထွတ်အထိပ်သို့ရောက်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲပြီး၍ ပြန်လျော့လာသည့်အခါမှာလည်း (၄)ချက်(၅)ချက်လောက် မှတ်လိုက်လျှင် တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး သက်သာသွားသည်ကို တွေ့သိကြရပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်သဖြင့် သမာဓိ ဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိ ထက်သန်လာသောအခါ တစ်ချက်မှတ် တစ်ချက် ပိုနာ ပိုကျင် ပိုကိုက်သည့် ဝေဒနာ၏သဘော၊ အခြား နေရာသို့ ရွှေ့သွားခြင်းသဘောတို့ကို တွေ့သိကြရမေသည်။ ဝေဒနာ ပြန်လျော့သည့်အခါမှာလည်း တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် သက်သာ သွားသော ဝေဒနာ၏သဘော၊ အခြားနေရာသို့ ရွှေ့၍သွားခြင်း သဘောများကို တွေ့သိကြရပေသည်။

ထို့နောက် ဆက်ကာဆက်ကာ ရှုမှတ်သဖြင့် သမာဓိ ဉာဏ်များ တစ်ဆင့်အားရှိ ထက်သန်လာသောအခါ နာတယ်၊ နာတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် ဝေဒနာဖြစ်ပေါ်လာပြီး ကုန်ပျက်သွားသည်များကို ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များကိုယ်တိုင် တွေ့သိကြရပေသည်။

ဉာဏ်ထက်မြက်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်များမှာ နာတယ်ဟု ရှုမှတ်လိုက်သည်ရှိသော် တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက် နာနေသည့် ဝေဒနာကုန်ပျက်သွားသည်ကို သိပြီးသည့်အပြင် နာတယ်လို့ သိ နေသည့် အသိစိတ်လည်း ကုန်ပျက်သွားသည်၊ နာတယ်လို့ မှတ် လိုက်သည့် မှတ်သိစိတ်လည်း ကုန်ပျက်သွားသည်များကို တွေ့ သိကြရပေသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၄၃

ကုန်ပျက်သွားသည်များကို ထင်ထင်ရှားရှား တွေ့မြင်ကြသော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဝေဒနာလည်းမမြဲ၊ နာတယ်လို့ သိနေသည့် အသိစိတ်လည်းမမြဲ၊ နာတယ်လို့ မှတ်လိုက်သော မှတ်သိစိတ်လည်းမမြဲဟူ၍ မမြဲခြင်း အနိစ္စလက္ခဏာကို ကိုယ်ပိုင်ဉာဏ်ဖြင့် သိလာကြပေသည်။ ကုန်ပျက်သည်များက လျင်မြန်စွာ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်နေခြင်းကြောင့် ဆင်းရဲခြင်းသဘောပင် ဖြစ်သည်ဟု ဒုက္ခလက္ခဏာကိုလည်း သိလာကြပေသည်။ ကုန်ပျက်နှိပ်စက်ခြင်းဒုက္ခကို ဘယ်လိုနည်းနှင့်မျှ ကာကွယ်လို့မရ၊ သူ့သဘောအတိုင်း ကုန်ပျက်နှိပ်စက်ခြင်းဖြစ်သည်ဟု ကိုယ်အစိုးမရခြင်း အနတ္တလက္ခဏာကိုလည်း သိလာကြပေသည်။

ဝေဒနာ၏သဘောကို သိအောင် ရှုမှတ်တတ်သော ယောဂီပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် သမာဓိဉာဏ်များ အဆင့်ဆင့် အားရှိထက်သန်လာသောအခါ ဝေဒနာအနိစ္စ၊ ဝေဒနာဒုက္ခ၊ ဝေဒနာအနတ္တဟု မြင်အောင် ရှုနိုင်ကြသောကြောင့် မိမိတို့ အလိုရှိအပ် တောင့်တအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်များကို ရရှိသွားကြမည် ဖြစ်ပေသည်။ နိဗ္ဗာန်ချမ်းသာသို့ ရောက်သွားကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

စိတ်က ရှုမှတ်ပုံ

စိတ်ထဲက အတိတ်၊ အနာဂတ်၊ ပစ္စုပ္ပန် အာရုံတစ်ခုခုကို စိတ်ကူးမှု ရှိလာသောအခါ ယင်းကြံစည်စိတ်ကူးမှုကို နောက်

၁၄၄

သဒ္ဓမ္မရံသီရိပိသာဆရာတော်

မှတ်စိတ်က ကြံစည်တယ်၊ စိတ်ကူးတယ်ဟု စူးစိုက်၍ ရှုမှတ်
ရပါသည်။ သမာဓိဉာဏ်များ အားရှိထက်သန်၍ ဘင်္ဂဉာဏ်သို့
ရောက်လာသောအခါ ကြံစည်စိတ်ကူးမှုများ တစ်ချက်မှတ်တစ်ချက်
ပျက်ပျက်သွားတာကို ကိုယ်တိုင် တွေ့မြင်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

၆-ဌာန လုံခြုံက တရားရ

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော ၆-
ဌာနမှာ ကျရောက်လာသော အာရုံ ၆-ပါးတို့ကို ရှုမှတ်နိုင်ကြသော
ပုဂ္ဂိုလ်တို့သည် ဣန္ဒြေ ၅-ပါး ညီမျှသွားသောအခါ မိမိတို့ အလို
ရှိအပ်သော တရားထူးတရားမြတ်တို့ကို ရရှိကြတော့မည်သာ ဖြစ်
ပေသည်။

မြတ်စွာဘုရား လက်ထက်တော်အခါက မျက်စိ၊ နား၊
နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော ၆-ဌာန(ဒွါရ)တို့ကို လုံခြုံ
အောင် ရှုမှတ်နိုင်ကြသောကြောင့် တရားထူးတရားမြတ်များ ရသွား
ကြသော ပုဂ္ဂိုလ်များ ရှိခဲ့ကြပါသည်။

တစ်ချိန်သောအခါ မြတ်စွာဘုရား သာဝတ္ထိပြည် ဇေတ
ဝန်ကျောင်းတော်၌ သီတင်းသုံးနေတော်မူစဉ် ဝါဆိုခါနီးမှာ ရဟန်း

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၄၅

တော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရားထံမှ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား တောင်းယူကြ
ပြီးလျှင် တရားအားထုတ်ဖို့ရာ သင့်လျော်သော နေရာကို ရှာဖွေ
ကြရာ တိုင်းစွန်တိုင်းဖျားသို့ ရောက်သွားကြလေ၏။

တိုင်းစွန်တိုင်းဖျား၌ မြို့တစ်ခုကို ဆွမ်းခံရွာအဖြစ် အမှီပြု
၍ ဝါဆိုကာ တရားအားထုတ်ကြလေ၏။ ဝါဆိုဦးမှစ၍ ဝါလယ်
အထိ မြို့သူမြို့သားတို့၏ ပစ္စည်းလေးပါး အထောက်အပံ့ဖြင့် ချမ်း
သာစွာ တရားအားထုတ်ကာ နေကြလေ၏။

ဝါလယ်လောက် ရောက်လာသောအခါ မြို့ကို ခိုးသား
ဓားပြ သူပုန်တို့ ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက် လုယက်ဖျက်ဆီးကြကုန်
၏။ ပစ္စည်းတွေကိုယူ၊ လူတွေကိုဖမ်းဆီး၊ မြို့ကိုမီးရှို့သွားကြသဖြင့်
မြို့သူမြို့သားတို့သည် မြို့တွင်းလုံခြုံရေးအတွက် ကျုံးတူးခြင်း၊ မြို့ပြ
လုံခြုံရေးအတွက် တံခါးကြီး၊ တံခါးငယ်တို့ ဆောက်လုပ်ခြင်းတို့
ကို ပြုလုပ်နေကြသောကြောင့် ရဟန်းတော်များကို ဂရုမစိုက်နိုင်
ကြ၍ ရဟန်းတော်များ ဆင်းရဲစွာ နေထိုင်ကြရ၏။ တရားထူးတရား
မြတ်များ မရပါဘဲ ဝါကျွတ်သွားလေ၏။

ဝါကျွတ်သောအခါ မြတ်စွာဘုရားထံ ပြန်ကြွလာကြ၏။
မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... သင်တို့ဝါဆိုခဲ့သည့်နေ
ရာမှာ ချမ်းချမ်းသာသာ ရှိကြပါရဲ့လား” ဟု နှုတ်ဆက်စကား မိန့်

၁၄၆

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

ကြားတော်မူ၏။ ရဟန်းတော်များက “ဝါဆိုဦးမှ ဝါလယ်အထိ ချမ်းချမ်းသာသာ နေခဲ့ကြရပါသည်ဘုရား၊ ဝါလယ်လောက်မှာ မြို့ကို ခိုးသားဓားပြ သူပုန်တို့ ဝင်ရောက်လုလက်ဖျက်ဆီး၍ ဆင်းဆင်း ရဲရဲဖြင့် နေခဲ့ကြရပါသည်ဘုရား” ဟု လျှောက်ထားကြလေ၏။

မြတ်စွာဘုရားက “ချစ်သားရဟန်းတို့ ... ချမ်းသာသည်၊ ဆင်းရဲသည် စသည်ဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီ မကြံစည်နေကြနဲ့၊ တိုင်းစွန့် တိုင်းဖျားက မြို့သူမြို့သားတို့သည် မိမိတို့မြို့ကို အတွင်းအပြင် လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်ကြသကဲ့သို့ ဒွါရ ၆-ပါးဟူသော မိမိတို့ ကိုယ်ကို အခွင့်အခါကောင်းရခိုက်၌ လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက် ကြဖို့ အရေးကြီးကြပေသည်၊ ဘုရားပွင့်လာသော အခွင့်အခါ ကောင်းများ လွန်သွားခဲ့လျှင် သင်တို့ ငရဲမှာကျရောက်ပြီး ဘဝ သံသရာမှာ အဖန်ဖန်အထပ်ထပ် ပူပန်ကြရလိမ့်မည်” ဟု မိန့်ကြား တော်မူလိုက်လေ၏။

(ဓမ္မပဒ-၄-၂/၃၀၄)

ရဟန်းတော်တို့သည် မြတ်စွာဘုရား မိန့်ကြားတော်မူ အပ်သော စကားတော်ကို နာကြားရသောကြောင့် ထိတ်လန့် သံဝေဂရကာ မြို့နယ်မြေနှင့်တူသော မိမိတို့၏ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တို့၌ ခိုးသားဓားပြ သူပုန်များနှင့်တူ သော အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ သဘောဓမ္မာရုံ

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၄၇

တည်းဟူသော အာရုံ ၆-ပါး ကျရောက်ထိခိုက်လာသောအခါတိုင်း မှာ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသည်တို့ ဖြစ်ခွင့်မရအောင် သတိ ပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးဖြင့် မပြတ်ရှုမှတ်ကြရာ မကြာခင်အချိန် အတွင်းမှာ ရဟန္တာများ ဖြစ်သွားကြလေ၏။

မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တည်းဟူသော အတွင်းအာယတန ၆-ပါးသည် ခိုးသားဓားပြ သူပုန်တို့ လုယက် ဖျက်ဆီးရာ မြို့နယ်မြေနှင့် တူသည်။ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့ သဘောဓမ္မာရုံတည်းဟူသော အပြင်အာယတန ၆-ပါးသည် ခိုးသားဓားပြ သူပုန်များနှင့် တူသည်။ သတိပဋ္ဌာန်တရား လေးပါးသည် မြို့နယ်မြေ လုံခြုံရေးအစောင့် လက်နက်ကိုင် ရဲသား၊ စစ်သားများနှင့် တူသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ အတွင်းခြောက်တွေ၊ မြို့နယ်မြေ၊
တူလေဥပမာ။
အပြင်ခြောက်တွေ၊ ခိုးသားတွေ၊
တူလေဥပမာ။
သတိပဋ္ဌာန်ပေ၊ မြို့စောင့်တွေ၊
တူလေဥပမာ။

၁၄၈

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပဿာဆရာတော်

မြို့နယ်မြေထဲသို့ ခိုးသားစားပြ သူပုန်များ ဝင်လာသော အခါ လက်နက်ကိုင်အစောင့် ရဲသား၊ စစ်သားတို့သည် အလျင် အမြန် ဖမ်းယူကြရပေသည်။ အကယ်၍ မဖမ်းယူနိုင်ခဲ့လျှင် မြို့ နယ်မြေကို လုယက်ဖျက်ဆီးကြကုန်၏။ မြို့နယ်မြေ၌ နေကြသူ များ ဆင်းရဲဒုက္ခ ရောက်ကြကုန်၏။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ မြို့နယ်မြေတွင်၊ ခိုးသားဝင်၊
အလျင်ဖမ်းကြရာ။
မဖမ်းခိုးသား၊ သူရမ်းကား၊
ပျက်ပြားပြည်မြို့ရွာ။

ထိုနည်းတူစွာ မိမိတို့သန္တာန်၌ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်တည်းဟူသော ဒွါရ ၆-ပါးသို့ အဆင်း၊ အသံ၊ အနံ့၊ အရသာ၊ အတွေ့၊ သဘောဓမ္မာရုံတည်းဟူသော အာရုံ ၆-ပါး ဝင်ရောက်လာသောအခါ သတိပဋ္ဌာန်တရားလေးပါးဖြင့် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော အကုသိုလ်တရားတို့ မဖြစ်ပေါ် လာရအောင် ရှုမှတ်ကြရပါမည်။

အကယ်၍ မရှုမှတ်နိုင်လျှင် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ စသော အကုသိုလ်တရားတို့ ထပ်တလဲလဲ ဖြစ်ပွားနေကြသည် ဖြစ်၍ ယခုဘဝမှ ကွယ်လွန်သွားသောအခါ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာ၊

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၄၉

အသူရကာယ်ဟူသော အပါယ် ၄-ရွာသို့ ရောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။

ဆောင်ပုဒ်။ ။ ခြောက်ဒွါရတွင်၊ အာရုံဝင်၊
အလျင်မှတ်ကြရာ။
မမှတ်နိုင်ငြား၊ အကုပ္ပား၊
ရောက်ငြားပါယ်လေးရွာ။

မိမိတို့၏မျက်စိ၌ အဆင်း=ရူပါရုံ၊ နား၌ အသံ=သဒ္ဓါရုံ၊ နှာခေါင်း၌ အနံ့=ဂန္ဓာရုံ၊ လျှာ၌ အရသာ=ရသာရုံ၊ ကိုယ်၌ အတွေ့=ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ၊ မနေ့စိတ်၌ သဘော=မောရုံများ ကျရောက်လာသော အခါ မိမိတို့၏ အိမ်၊ ရွာ၊ မြို့များသို့ သူခိုးစားပြ သူပုန်များ ဝင်ရောက်လာသကဲ့သို့ အထူးသတိထား၍ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ကြရမည် ဖြစ်ပေသည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟစသော အကုသိုလ်များ မဖြစ်လာနိုင်ရအောင် သတိကပ်၍ ရှုမှတ်နေကြရမည် ဟု ဆိုလိုရင်း ဖြစ်ပေသည်။

ဤနေရာမှာ အဋ္ဌကထာဆရာများက အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ၄-မျိုး ရှိနေသောအခိုက်မှာ မျက်စိ၊ နား၊ နှာခေါင်း၊ လျှာ၊ ကိုယ်၊ စိတ်ဟူသော မိမိတို့ကိုယ်ကို လုံခြုံအောင် စောင့်ရှောက်နိုင်ကြလျှင် တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်ကြသည်ဟု ဖွင့်ပြထားပါသည်။

၁၅၀

သဒ္ဓမ္မရုံသီရိပိသာဆရာတော်

အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ ၄-မျိုး

- ၁။ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာ၍ သာသနာတော်ကြီး နှင့် တွေ့ကြုံနေကြခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်း အခွင့်သာ၊
- ၂။ သာသနာထွန်းကားသည့် အရပ်ဒေသမှာ နေထိုင်ရ ခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ၊
- ၃။ မိမိတို့မှာ (သမ္မာဒိဋ္ဌိ)အယူကောင်းအယူမှန် ရှိနေ ခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခွင့်သာ၊
- ၄။ မိမိတို့မှာ မျက်စိအကြည်၊ နားအကြည်၊ နှာခေါင်း အကြည်၊ လျှာအကြည်၊ ကိုယ်အကြည်၊ စိတ် အကြည်ဟူသော အကြည်ဓာတ် ၆-ဖြာ အပြည့် အစုံရှိနေခြင်းတည်းဟူသော အခွင့်ကောင်းအခွင့် သာဟူ၍ ၄-မျိုး ဖြစ်ပါသည်။

မိမိတို့ ယခုရရှိထားသော ဘဝသည် ဤအခွင့်ကောင်း အခွင့်သာကြီး ၄-မျိုး ရှိနေသည်ဖြစ်၍ တရားထူးတရားမြတ်များ ရနိုင်သောဘဝ ဖြစ်သောကြောင့် ကောင်းမြတ်သောဘဝ ဖြစ်ပါ ပေသည်။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ တရားတော် ၁၅၁

နိဂုံး

“ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ”ဟူသော ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုကြရသော အမျိုးကောင်းသား၊ အမျိုးကောင်းသမီးတို့သည် သာသနာရှိသောအခါမှသာ အားထုတ်ခွင့်ရသော သတိပဋ္ဌာန် ဝိပဿနာတရားကို မိမိအတွက် အားကိုးရာအစစ်ဖြစ်သည်ဟု ယုံကြည်ကာ အားထုတ်နိုင်ကြပြီးလျှင် ချမ်းသာစစ်မှန် မြတ်နိုးစွာ ကို မဂ်ဉာဏ်ဖိုလ်ဉာဏ်ဖြင့် လျင်မြန်စွာတွေ့မြင်၍ အပါယ်တံခါး ပိတ်နိုင်ကြပါစေကုန်သတည်း။

ချမ်းသာစစ်မှန်၊ မြတ်နိုးစွာ၊ အပြန်ရောက်ပါစေ။
ဒုက္ခရောဂေယျော၊ အပါယ်ဘေး၊ အမြဲဝေးပါစေ။

ယခုဘဝ ကောင်းမြတ်လှ ပြီးပါပြီ။

သဒ္ဓမ္မရုံသိရိပ်သာဆရာမတော်